

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 70 / 15 Ocak 1989 / 2.50 DM

HALKIMIZ, 1989 YILINA PKK ÖNDERLİĞİNDE VE ERNK-ARGK SAFLARINDA DAHA BÜYÜK UMUTLARLA GİRDİ

1988 yılını büyük muharebelerle kazanan Kurtuluş Ordusu gerillaları, 1989'u da zaferle kazanmak için daha güçlü savaşmaya azimlidirler.

1988 yılı ulusal kurtuluş mücadelemizin güçlendiği bir yıl oldu

Her yeni yıl, halkımızın ulusal kurtuluş savaşını daha da ileri götürdüğü, yeni mevziler elde ettiği bir yıl haline gelmektedir. Bundan 15 yıl öncesi ise, halkımızı adım adım çöküşe yaklaştıran yıllar yaşanmaktaydı. İlk bağımsızlık tohumlarının toprağa atılması ve bunların yeşermesi, her yeni yılı biraz daha çöküşe giden bir yıl olmaktan çıkardı. Bundan sonra her gelen yeni yıl halkımızı ulusal kurtuluş yolunda bağımsızlığına bir adım daha yaklaştırdı.

Bugün yeni bir yıla daha girerken, 1988 yılının ilk günlerinde okuyucularımıza seslenirken söylediğimiz sözleri tekrar hatırlıyoruz. Biz 1988 yılına, bir zafer yılını geride bırakarak girdiğimizi ve yeni yılın da halkımız açısından yeni bir zafer yılı olacağını söylemiştik.

İşte, 1988 yılını geride bırakığımız şu günlerde, haklılığımızı bir kez daha görüyoruz. 1988 yılını, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş için savaşan halkımız kazanmakla kalmayıp, önemli mevziler elde ederek de geride bırakıyor. 1988 yılı halkımız için, bağımsızlığa dayanan merdivende birkaç basamak daha çıkmak anlamına da geliyor. Eski yılın ulusal kurtuluşumuzdaki rolünü kısaca da olsa böyle birkaç cümleyle özetleyebiliriz.

Devamı 3. sayfada

Kimyasal silahlar ve Paris Konferansı

ABD ve Fransa'nın girişimleri, SSCB'nin de desteğiyle toplanan kimyasal silahlar konulu konferans bağlayıcı bir karar alamadan sonuçlandı. Esasen toplantının böylesi bir karar gücü de mevcut değildi. 4 ay önceden başlatılan girişimler, birçok ülkede kısa sürede olumlu karşılık bulunca, toplantıya gidildi.

Toplantı 7 Ocak 1989 günü başladı. 5 gün boyunca süren toplantıya 141 ülke katıldı. Bu ülkelerden 80'i dışişleri bakanlığı düzeyinde temsil edildi.

UNESCO binasında başlayan toplantıda ilk gün Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Peres de Cuellar ile Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterand da konuştu. BM Genel Sekreteri yaptığı konuşmada eski bir özdeyişi hatırlatarak, "Savaş zehirle değil, silahla yürütülür." dedi. Bununla kimyasal silahların kullanımına dikkat çekmek istedi. Toplantı süresince yapılan açıklamalarda, bugün dünyada 20 ülkenin kimyasal silah üretebilecek kapasitede

Devamı 5. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yeni bir komplo!

İsviçre komplosu da fiyaskoyla sonuçlandı

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinin ortak giriştiği en büyük komplo-lardan biri olan "Palme suikastı" komplosunun fiyasko ile sonuçlandığı ve kamuoyunda mü-

cadelemiz ve önderine karşı bir sempatinin gelişmeye başladığı bir dönemde, basın-yayın organları yeni bir sansasyonel haberle çalkalandı: "PKK, Tercüman gazetesi yayınıla yetkili yönetim kurulu üyesi Uğur Reyhan'ın oğlunu kaçırdı!"

Yerli-yabancı basın-yayın organlarının günlerce işledikleri

Devamı 6. sayfada

BAYRAMPAŞA (SAĞMALCILAR) CEZAEVİ'NDE TUTUKLULARA SALDIRI

●Cezaevinde 18 metre uzunluğunda bir tünelin bulunması ile başlayan olaylar, ilerleyen günlerde artış gösterdi. Arama bahanesi ile asker ve polis koğuşları saldırdı. Bu esnada tutuklulardan 20'si yaralandı. Tutuklular yeni saldırılara karşı koğuşlarda barikat kurdular.

28 Aralık 1988 günü, yağmur sonucu toprağın çökmesi ile birlikte, Bayrampaşa cezaevi bünyesinde bulunan ve siyasi tutukluların kaldığı Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde 18 metre uzunluğunda bir tünel bulundu. Tünelin açığa çıkması üzerine olağanüstü tedbirler alan faşist kolluk kuvvetleri tutukluların üzerine azgınca saldırdılar. Koğuşlara doldurulan asker ve polis tutuklulara rastgele saldırmaya başladı. Bu saldırı esnasında tutuklulardan 20'si yaralandı. Ayrıca, arama baha-

nesi ile tüm koğuşlar da boşaltıldı.

Olayların duyulması ardından tutuklu yakınları cezaevi önüne geldiler. Burada gösteri düzenleyen tutuklu yakınları, polis ve askerin saldırılarını da protesto ettiler. Bu arada, tutuklu aileleri ile kolluk kuvvetleri arasında da çatışma meydana geldi.

Daha sonraki günlerde de cezaevindeki gerginlik devam etti. Yılbaşı nedeniyle yapılması gereken açık görüşte de olaylar

Devamı 4. sayfada

PKK-İzmir Davası 5 idam istemiyle Açıldı

27 Aralık 1988 günü İzmir DGM'de açılan davada 9 yurtsever-devrimci yargılanmaya başlandı.

Savcının İzmir DGM'ye verdiği iddianamede, "Ege bölgesinde PKK'yi yeniden örgütlemek ve silahlı eylemlerde bulunmak" iddiası ileri sürülüyor. Bu iddia ile açılan davada İbrahim Özmen, Şehmuz Poyraz, Zahir Dinler, Mehmet Ali Örak ve Mahsum Özer'in idamları isteniyor.

Mahkemede İbrahim Özmen, Şehmuz Poyraz ve Saruhan Avşar'ın sorguları yapıldıktan sonra, daha önce açılmış olan İzmir-PKK davası ile bu davanın birleştiril-

mesine mahkeme karar verdi.

Birleştirilen her iki davada yargılananların sayısı 25'e yükseldi. Bunlardan 5'i hakkında ölüm cezası istenirken, 20'si için de 15'er yıl ağır hapis cezaları istendi. Aynı davada yargılanan Abdulaziz Yılmaz'ın ise tahliyesine karar verildi.

PKK-Adıyaman Davasında 5 tahliye

27 Aralık günü, PKK-Adıyaman davası Malatya DGM'de başladı. Adıyaman davasında 9 yurtsever-devrimci yargılanıyor.

Yapılan ilk duruşmada tutuklu olarak yargılanan Mehmet Yaşar Aslan, Mehmet Nedim Şahin, Sabri Korkmaz, Mehmet

Kazım Gültekin ve Mehmet Özkara'nın tahliyesine karar verildi.

PKK-Diyarbakır Davasında 23 idam istendi

Diyarbakır şehir merkezinde tutuklanan yurtsever ve devrimciler hakkında DGM'de yeni bir dava açıldı. Geçen yılın sonbaharında tutuklanan yurtsever ve devrimciler hakkında açılan davanın duruşmasını savcı 23 idam istemi ile açtı.

Yılmaz Çelik ve 22 yurtsever-devrimci hakkında açılan davada mahkeme henüz kararını açıklamadı. Yılmaz Çelik hakkında iddianamede Berxwedan ve Serkeftin gazetelerinin çıkarılmasında görev aldığı da iddia ediliyor.

Partimiz PKK'nin başlat-
tığı bağımsızlık ve özgürlük
mücadelesi, halkımızın tari-
hinde yeniden dirilişin ve ka-
zanmanın adı olarak yer aldı.
Bu, halk tarihimizde asırlar
boyu sancısı çekilen bağımsız-
lık ve özgürlük özleminin ger-
çekliğe dönüşünün ilk adı-
mıydı. Her türlü baskıya, iş-
kenceye, katliama; kısacası
halk köleliğine artık taham-
mülün kalmadığının ilan edili-
şiydi. "Ya bağımsızlık, ya
ölüm" şiarının gerçek ifade-
siydi.

PKK öncülüğünün, ölüm-
kalım savaşındaki bu keskin
kararlılığı, bunun atılan pra-
tik adımları ve yol göstericili-
ği kısa sürede halk kitleleri
arasında yankısını buldu. Ba-
ğımsızlık mücadelesi mesafe
aldıkça halkımızdan destek
aldı, yeni katılımlar sağladı.
Nitekim PKK'nin devrimcili-
ğinde karanlıktan aydınlığa
ya da boyunduruktan, kölelik-
ten bağımsızlığa ve özgürlüğe
giden yol vardı. Gerçek kurtu-
luşun devrimci silahlı müca-
deleden geçtiğini gören insan-
larımız PKK saflarına akın
ettiler.

Feodal-komprador ağa-
ların yoğun baskısının yaşan-
dığı Hilvan'da işbirlikçi-uşak
takımına karşı geliştirilen
mücadele, baskı altında kö-
lece yaşayan yurtsever köy-
lülük üzerinde derin etkiler
bıraktı. Ağaların ağır baskı-
sını bizzat yaşayan Şevket
YAVAŞ, bu dönemde mücade-
leden etkilenerek PKK safla-
rına katılanlardandır.

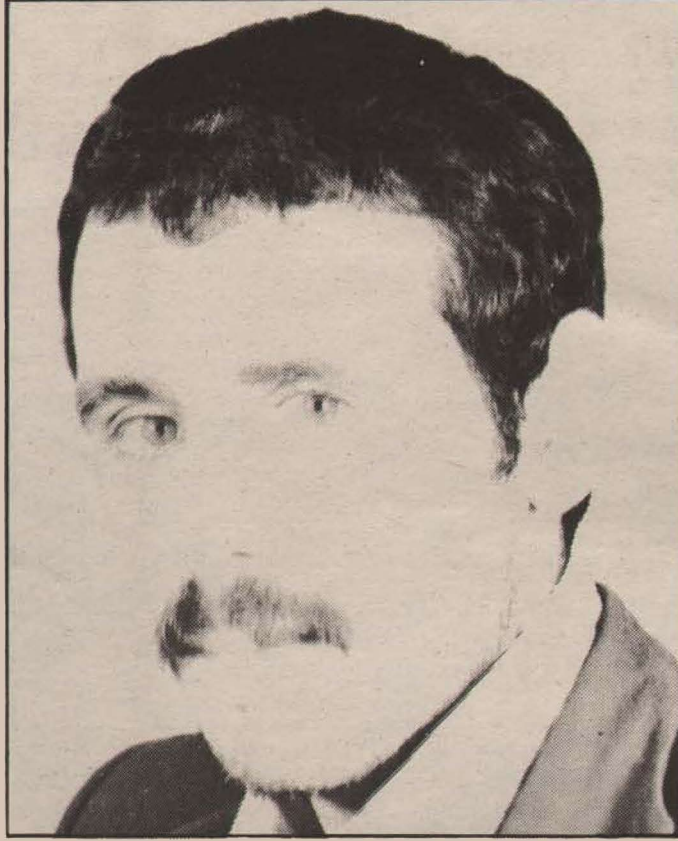
Şevket yoldaş çok yoksul
bir ailenin çocuğu olarak dün-
yaya gelir. Yurtsever özel-
liklere sahip olan ailesinin
yoksulluğu nedeniyle okula bi-
le gidemediği gibi, daha çocuk
yaşta çalışma hayatına atıla-
rak ailesinin geçimine katkıda
bulunmaya çalışır. Bir süre
yolcu vasıtalarında muavin o-
larak çalışır. Daha sonraları
ise şoförlüğü öğrenerek düşük
bir ücret karşılığında taksi şo-
förlüğü yapar.

PKK önderliğinde gelişme-
ler kaydeden bağımsızlık sa-
vaşı Türk sömürgecilerine ol-
duğu gibi, onların uzantıları
durumunda olan feodal kompra-
dorların da yüreğine büyük
korku salar. Türk sömürgeci-
leri açısından büyük tehlike ni-
teliğinde olan ulusal kurtuluş

mücadelesi, Kürdistan'da,
yağmacılık, talan, sömürü
gerçekleştiren uşak ağa ve
aşiret reislerinin çıkarlarına
da bir darbe durumundadır.
Bu nedenle bir yandan Türk
sömürgeciliği, diğer taraftan
uşak-hain takımı harekete
geçer. 19 Mayıs 1978 günü
Hilvan'da Süleymanlar adlı
eşkiya çeteleri Halil ÇAVGUN
yoldaşı katlederler. Böylelikle
Hilvan mücadelesi başlar.

Şevket yoldaş Hilvan müca-
delesinden etkilenerek Kürdis-
tan devrimcilerine sempati
duyar. Hiçbir kişisel çıkar
gözetmeksizin, Kürdistan dev-
rimcileri ile birlikte fiili mü-
cadeleye katılır. Çünkü ger-
çek kurtuluşun savaşarak, ö-
lümler pahasına da olsa dire-
nerek kazanılacağına inanmış-
tır. Her şeyini halkın kurtulu-
şu davasına adanarak, azim
ve kararlılıkla, halkın özgür-
lüğü, ülkesinin bağımsızlığı
için düşmana karşı direniş
içinde yer alır.

Şevket YAVAŞ yoldaş 5
Ağustos 1979 tarihinde, Cuma
TAK yoldaşın da içinde bulun-
duğu bir grup PKK partizanı
ile birlikte, ulusal kurtuluşun
propandasını yapmak ve hal-
kımızı mücadele saflarına ka-
zandırıp örgütlemek için Hil-
van'ın Mışmışi köyüne gider.
Gittikleri günün gecesini köy-
de geçirirler. Uşak-ihbarcı
ajanlar PKK'li grubun köyde
olduğunu sömürgeci kolluk
kuvvetlerine bildirirler. Bunun
üzerine, Mışmışi köyü, sabah
saat 09.00 sıralarında jan-
darma ve polis güçleriyle ba-
sılarak ablukaya alınır. Dev-
rimciler çembere alınarak,
tüm çıkış yolları denetim al-
tına alınır. Düşmanın bu ko-
numlanmasına karşı, devrim-
ciler köyde mevzilenmek zo-
runda kalırlar. Şevket yolda-
şın da içinde bulunduğu birkaç
kişi köyün kısa bir mesafe
uzağında mevzilenir. Düşman
en güçlü şekilde silahla do-
nanmıştır. Ve teslim ol çağrısı
yapar. Şevket yoldaş, daha o
dönemde, deneyimsiz ve tec-
rübesiz olmasına rağmen
PKK ruhunu temsil ederek,
teslim ol çağrısına ateşle kar-
şılık verir. Onun kararlılığını
ifade eden ilk kurşunuyla bir-
likte, düşman güçlerle çatış-
ma başlar. Çıkan çatışma 45
dakika süreyle devam eder.
Şevket yoldaş ikirciksiz bir
kararlılıkla son mermilerine
kadar güçlü bir çatışma örneği
sergiler. Şevket yoldaşla bir-
likte grup, amansız bir şekilde
direnip çatışmayı sürdürdüğü
için, düşman güçlerde panik
başlar ve A-6'ları kullanmak
zorunda kalırlar. Gözünü kan

bürümüş düşman güçler, Şev-
ket yoldaşın arkasında mevzi-
lendiği taşı hedef alarak pa-
ramparça ederler. Şevket yol-
daş da böylelikle ölümsüzler
kervanına katılır.

Şevket yoldaş daha müca-
deleye katıldığı ilk günden
kararını vermişti: Ölüm pa-
hasına da olsa halkın özgür-
lüğü, ülkesinin ise bağımsız-
lığı için direnerek savaşmak
ve çağdaş ideali gerçekleştire-
mek. Onun kararı gerçeklere
dayanmaktaydı. Çünkü, yaşa-
dığı vatanında bir köle mua-
melesi görüyor, baskının türlü
çeşitlerine maruz kalıyordu.
Onun yaşam olanakları okula
gitmesine bile yeterli düzeyde
değildi. Ailesi kıt kanaat geçi-
nebiliyordu. Üstüne üstlük u-
şak ağaların ağır baskısını
iliklerinde yaşıyordu. Şevket
yoldaşın doğup büyüdüğü orta-
ma nereden bakılırsa bakılsın,
adına yaşam denilemezdi. Çok
açık ve somut bir gerçek duru-
mundaydı bu. Bu kapkaranlık
ortam, onda, yaşayıp gördük-
çe kin ve öfke biriktiriyordu.
Bu tablo, yaşam diye sunulan
ölümün kendisiydi.

Şevket yoldaş, böyle bir
"yaşam"ın acımasız, tüketici
ve köleci gerçekliğini yaşar-
ken, PKK'nin kurtuluşçu dü-
şüncesi ile tanışmış ve ona
büyük bir güvenle inanmıştı.
Ancak kurtuluşun da öyle ko-
lay gerçekleştireceği sanısına
kapılmamış; kanla ve canla,
büyük fedakarlıklarla ger-
çekleşebileceğini biliyordu. O
bu gerçekler temelinde kurtu-
luş mücadelesine katılma ka-
rarını vermişti.

Şevket yoldaş, Bucak feodal
çetelerine karşı geliştirilen
mücadelede de yer almıştı. 30
Temmuz 1979'da, Kırbaşı bas-

kınında Salih KANDAL'la bir-
likteydi. (Salih yoldaş bu ça-
tışmada şehit düştü.) Salih
KANDAL'ın Bucak çetelerin-
ce katledilmesi, onun intikam
hirsını bilemiş, sömürgeci Türk
devletine ve uşak takımına
olan kinini daha çok arttır-
mıştı.

O, PKK saflarına katıldı-
ğında beri cesaretin, yiğit-
liğin ve fedakarlığın güçlü
örneklerini sergiledi. Şevket
yoldaş, dürüstlüğü, disiplin-
liği ve kolektivizme sağla-
dığı uyum ve inancıyla da
tanınırdı. Partiye, halka ve
kurtuluş davasına bağlılığı
güçlü ve canlı bir örnekti.
Düşmanın tüm pasifize etme,
yıldıрма çabalarına rağmen,
o yılmadan azim ve kararlılı-
ğını pekiştiriyordu. Nitekim
şehit düştüğü çatışmada yıl-
gınlık göstermeden, kahra-
manca bir şekilde ölümle ku-
caklaştı.

Çatışma esnasında, düşman
gücün kalabalığını görerek
korkuya kapılan bir unsur,
Şevket yoldaşa, "Askerler çok
kalabalık, teslim olalım" de-
yince, şöyle karşılık verir:

"Silahım bana, düşmana
teslim edilsin diye değil, ona
karşı savaşayım diye verilmiş-
tir. Ölürüz, ama teslim olma-
yız. Düşmana teslim olmak,
Parti davasına duyulan inan-
sızlığın ifadesidir. İsteyen tes-
lim olsun ben olmam."

Şevket yoldaş, böylesi bir
inanç ve kararlılığın yüce onu-
runu taşıyordu. O bu sözle-
riyle, zaten teslimiyeti yaşayan
bir toplumu direnen ve sava-
şan bir halk gerçekliğine yük-
seltmek için son mermisine ve
nefesine kadar direnmek ge-
rektiğini ifade ediyordu. Çün-
kü karşısında savaştığı gücün

Karacadağ demişler adına,
Doyum olmaz,
İlkbaharda yaylalarına,
Yüksek "mandel" ve pınarlarına.
Unutulmayıp,
Kahramanlıkla dolu şanıma,
Ve yine, Mazzeri omuzunda,
Taştan taşla atlayan "mahkumlar"ına
Yurtsever kalesi insanlarına
Karacadağ.
Duyuyoruz yoldaşlar,
Haziran'da kar yağmış uçlarına.
Aslan yerine,
Tilki çıkmış yaylalarına.
Sam yelleri vurulmuş,
Armut ve palamutlarına
Karacadağ'ın...
Yıl 1981
Ayrıldıksa da hiç unutmadım,
Kalbimden seni
Ben koparamadım seni
Gelirim sana
Derdimi bitiremedim.
Mücadele ki;
Cezir gider Med gelir.
Karacadağ...
Biz ki;
Baharda açılan güller kadar taze,
Kendi kaderini belirleyecek
kadar olgun,
Çıkacağız,
Ovaya, gerdan yollarına.

barbar ve çağdışı yöntemlerle
Kürdistan halkını köleleştiri-
diğini, onu yaşayan ölümler ha-
line getirdiğini biliyor ve bu
gerçekliğin derin inancıyla
tetiğe sarılıyordu. Bağımsız-
lık ve özgürlüğün silahların
namlusunda ve düşmanın da
anlayabileceği tek dilin dev-
rimci şiddet olduğu bilincine
ulaşmıştı.

O, mücadele saflarına katıl-
dığı günden ağır kurşun yara-
larıyla şehit düştüğü ana ka-
dar, kendisine verilen birçok
görevi büyük bir zevk ve başa-
rıyla yerine getirdi. Görevle-
rin büyüklüğüne-küçüklüğü-
ne bakmadan, büyük bir so-
rumluluk anlayışı içinde pra-
tik çalışma örneğini sergiledi.
Onun için önemli olan, dev-
rimci görevlerin yerine geti-
rilmesi gerektiği idi. Devri-
min, ancak devrimci görevleri
yerine getirmekle gerçekleşe-
bileceğini düşünüyordu. Şev-
ket yoldaş, pratik çalışma
içerisinde yılmınlığa kapılma-
dan soğukkanlılığını koruya-
rak görevlere yaklaşıyordu.
Sürekli en ön saflarda yer ala-
rak, görev ve sorumluluklar
üstlenmek istiyordu.

Şevket yoldaş, 5 Ağustos
1979 tarihindeki çatışmada,
"Yaşasın bağımsızlık ve öz-
gürlük mücadelemiz", "Ya-
şasın şanlı önderimiz PKK"
sloganlarını haykırarak şehit
düştü. Onu unutmayacak, yük-
selen ulusal kurtuluş mücade-
lemizde yaşatacağız ve Şevket
yoldaşın da anısının bir gereği
olan halkımızın özgürlüğünü
ve vatanımızı Kürdistan'ın ba-
ğımsızlığını mutlaka gerçekle-
ştireceğiz.

1988 YILI ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZIN GÜÇLENDİĞİ BİR YIL OLDU

Baştaraf 1. sayfada

Ama 1988 yılının biraz geniş özetini de vermek gerekiyor. Bu, 1989 yılında ulusal kurtuluş mücadelemizin alacağı mesafenin daha iyi görülmesi açısından da gereklidir.

1988 yılı birçok kişinin ve çevrenin de değerlendirdiği gibi, hem Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve hem de Türk devleti açısından bir dönüm noktasıydı. Bu yıl mücadelemizin kesin olarak yaşayıp yaşayamayacağını da açığa çıkaracak bir yıldır. Yine düşmanın ulusal kurtuluş savaşını bastırma gücünü gösterip gösteremeyeceği de bu yıl içerisinde ortaya çıkacaktı. Bu bakımdan 1988 yılı her iki taraf arasında şiddetli bir çarpışmaya da sahne olacak bir yıldır.

Faşist Türk sömürgecileri 1988 yılını kendi lehlerine çevirmek için her bakımdan hazırlıklarını yaptılar. Ordunun modernleştirilmesi, yeni askeri malzemelerin alınması gibi bir dizi önleme başvurdu. Bunun yanı sıra, "kuşat ve ez" taktiklerini uygulayarak, küçük gerilla grupları üzerine helikopter, tank, top ve diğer ağır silahlar eşliğinde binlerce askerini seferber etti. Gerilla birliklerini, böylelerine sayıca fazla olan birlikleri ve modern silahları ile geniş bir çembere alıp ezmeye yöneldi. Kuşatmaya alınmak istenen sadece gerillalar değildi. Sömürgeci ordu birlikleri, bütün Kürdistan'ı kuşatma altına aldılar. Özellikle de önemli stratejik noktalarda yoğun bir ordu kuşatmaları yaşandı.

Bagok'ta, Şemdinli-Benevok'ta, Derik'te, Kozluk'ta, Hani'de ve benzeri alanlarda meydana gelen uzun süreli çarpışmalarda, Türk ordusu napalm ve kimyasal silahlar kullandı. Karadan ve havadan yapılan saldırılar sonucu gerilla birliklerine kayıp verdirebildi; düşman saatlerce, hatta gün boyu süren çarpışmalarda artan kayıplarını azaltmak için bombalar ve uzaktan atışlarla sonuca gitmek istedi. Buna rağmen, karşısında yükselen görkemli direniş düşmanın tüm oyunlarını da bozdu. Ordu birlikleri bir avuç gerilla karşısında TC tarihinin en ağır yenilgilerini aldı. TC tarihi boyunca Türk ordusu hiçbir zaman bu kadar çıkmaz içerisinde kalmadı.

300 bini aşkın ordu gücünün Kürdistan'a yığılmasına rağmen, Türk sömürgecileri özel kolordunun yanısıra, özel tim, köy korucuları gibi birlikleriyle yetinmeyerek, yeni bir birliğin kuruluşuna başladılar.

Mahalli birlikler ya da ilk kullanılan adıyla teritoryal birliklerin kuruluşu, Türk sömürgeciliğinin çıkmazının ve ulusal kurtuluş mücadelemizin yükseldiğinin başka bir şekilde itirafından öte bir anlam taşıyor. Bu kadar gücün yanısıra teritoryal birliklerin kurulmak istenmesi, ordu ve özel birliklerin yetmediği anlamına da geliyor.

Gerçi mahalli birliklerin ne gibi bir amaçla kurulduğunu Türk sömürgecileri de gözardı etmiyorlar. Bu birliklerin görevi bir savaş anında cephe gerisini savunmak olarak belirtiliyor. Başta önemli siyasal ve ekonomik kuruluşlar olmak üzere,

Yeni zaferlere doğru eğitimlerini derinleştiren ARGK gerillaları.

re, stratejik birçok noktanın korunması ve savunmasını bunlar üstlenecek. Bu da demektir ki; Türk ordusu Kürdistan'da yürüttüğü savaşta yetmiyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişimi ve yaygın gerilla savaş aşamasına ulaşması, Türk sömürgecilerini savaş haline göre hazırlıklarını yapmak ve örgütlenmek durumunda bıraktı. İşte, teritoryal birlikler de bunun bir ifadesi oluyor.

Bu birliklerin kuruluşunun diğer amaçları da var. Bir kez bununla yaygınlaştıramadıkları köy koruculuğu sistemini şehirlere de yayarak, daha da genişletmek istiyorlar. İkinci olarak da halkımızı daha fazla bölüp birbirine daha fazla kırdırmak istiyorlar. Böylece de halkımızın birleşmesini engelleyerek bölünmesini daha da derinleştirmeyi amaçlıyorlar.

Ama ne amaç güdüldürse güdülsün, teritoryal birliklerin kuruluşuna karar verilmesi, Kürdistan'daki savaşın açık bir itirafıdır.

Mücadelemizin yükselmesi, Türk rejiminin askeri çıkmazının yanısıra, siyasal krizini de derinleştirdi. Evren-Özal kliğine karşı muhalefetten sesler, eskiye göre daha fazla çıkmaya başladı. Muhalefet ise, mücadelemiz karşısında Evren-Özal kliğinin büyük bir başarısızlık yaşamasından cesaret alarak sesini yükseltiyor. Hükümet içerisinde istifaların gündeme gelmesi, ANAP'ta çalkantıların başgöstermesi, hiçbir muhalefet gücünün de alternatif oluşturamaması rejimin siyasal çıkmazının diğer bir kanıtı oluyor.

Rejim, 1988 yılına daha az bunalımlı, Evren-Özal kliği de programını tamamlamış olarak girmek istiyordu. Ancak yaşanan gelişmeler ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önlenemeyen yükselişi, rejimin bu temsilcilerini çıkmaza sürükledi. '88 yılında değil programlarına ulaşmak, rejim daha doğru dürüst ayağa kalkmayı bile beceremedi. İçine düştüğü bataklıkta debelendikçe debelendi.

Siyasal çıkmazını aşmak için yeni manevralara başvuran re-

jim bir yandan SHP ile DYP'yi alternatif olarak öne çıkarırken, diğer yandan solu etrafında toplamak için de komünist partisini kurma hazırlıklarını yapıyor. Evren'in Almanya gezisi sırasında, "komünist parti kurulabilir" açıklaması, rejimin yeni bir siyasal manevrasından başka bir şey değil. Çoktan her şeyiyle rejime teslim olmuş uşakların yasal bir komünist parti kurlmaları faşist rejime güç verecektir. Rejim de terbiye ettiği uşaklarını dışarı salmanın zamanlamasını iyi yapmak istiyor.

Faşist Türk sömürgecileri ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimini engellemek için yeni bir provokasyon daha tertipleyerek sonuç almak istediler. Bir kez daha Avrupa'ya sırtını dayayarak ortaya çıkan provokatörler alçakça saldırılara yöneldiler. "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganı ile ortaya çıkan bu provokatörler, Alman emperyalizmi ve diğer bazı emperyalist ülkelerin saldırılarından cesaret alarak, Avrupa'dan hareketimizi imha etmeye ve ele geçirmeye yöneldiler.

Bu saldırıların yanısıra, ABD ve diğer emperyalist ülkelerin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı otonomiye dayatma planları da hız kazandı. Zaten ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilen son provokasyonun bir amacı da Partiyi ele geçirip, bu otonomi planlarının üzerine yatmaktır.

Dışarda geliştirilen bu planlarla birlikte, içerden de böylelerine uşaklar oluşturularak, mücadelemiz tasfiye edilmek istendi. Türk sömürgecileri de boş durmamakta, bu yönlü hazırlıklarını şimdiden yürütmektedirler. SHP, içerisinde bir kesimi bu otonomi için hazırlarken, Kürtlere dil hakkı vb. sözler daha çok tekrarlanmaya başlandı. Yine bizzat hükümet partisi ANAP içerisinde de bu yönlü girişimler hız kazandı. Uşak Kamran İnan, GAP bakanlığı adı ile Kürdistan'dan sorumlu bakan olarak atandı. Böylece giderek Kürdistan adına bu işbirlikçiyi öne sürme ve olası

gelişmeler karşısında bunu devreye sokma hazırlıkları arttırıldı. Kamran İnan gibi, bağımsızlık mücadelemizin karşısına çıkarılmak istenen daha bir dizi uşak bu süreçte, bu şekilde bir hazırlık içerisine alındı.

Türk sömürgecileri, efendileri emperyalistlerin ve işbirlikçi-uşak takımının bu süreçte saldırı ve komploları bu şekilde yoğunluk kazandı. Karşı-devrimin saldırılarının bu şekilde artış göstermesi ve birçok yeni tedbire başvurulması ulusal kurtuluş savaşının gelişmesinin de bir işaretidir. Her zamankinden daha fazla bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesini engelleyemeyeceğini gören Türk sömürgecileri yeni komplo ve saldırılara yönelmekte; çöküşünü biraz da olsa geciktirmek için türlü saldırılara girmektedir.

1988 yılına görkemli atılımlarla giren ulusal kurtuluş mücadelemiz, düşmanın dayattığı tüm özel savaş uygulamalarını boşa çıkararak ilerlemesini devam ettiriyor. Türk sömürgecileri tarihin tanık olduğu en alçakça yöntemlere başvurarak saldırmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Düşmanın tüm alçaklığına ve korkunçluğuna rağmen, ulusal kurtuluş savaşını yükselten gerillalarımız önemli kazanımlar elde ettiler.

Bazı çatışmalarda verilen kayıplarımız sayıca fazla gibi görünse de bu çarpışmalarda, büyük bir güce karşı saatlerce muharebe yürütmek bile bağlı başına bir kazanımdır. Aynı zamanda bu çarpışmalarda, sömürgecilere yüzlerce kayıp da verdirilmiştir. Binlerce sömürgeci askerin helikopter, napalm ve kimyasal gazlar eşliğindeki saldırısına karşı bir günü aşkın bir çarpışmayı sürdürmek, ulusal kurtuluş ordumuzun gücünün düşmanla başedecek bir düzeye doğru yükseldiğinin bir kanıtı da olmaktadır.

Nusaybin-Bagok, Şemdinli-Benevok, Siirt-Kozluk, Diyarbakır-Hani çarpışmaları ile Cudi'de yıl ortasında ve sonunda gerçekleşen muharebeler, ulusal kurtuluş güçlerimizin, düşmanla bütün sayısal ve silah üstünlüğüne rağmen saatlerce ve hatta günleri bulan bir çarpışmayı yürütecek güçte olduğunu ortaya çıkardı. İşte bu ulusal kurtuluş mücadelemizin '88 yılı içerisinde elde ettiği önemli bir kazanımdır. Ulusal kurtuluş savaşımız, küçük çaplı eylem ve çatışmalardan, geniş ve yaygın muharebelerin verildiği bir aşamaya yükseldi.

Cudi Dağı'nda meydana gelen her iki büyük muharebe de ulusal kurtuluş savaşımızın ulaştığı aşamayı çok açık bir şekilde ortaya çıkarmaktadır. Cudi Dağı'ndaki ilk çarpışmada düşman ilk kez zırhlı birlikleriyle tank kuvvetlerini harekete geçirdi. Yine son çarpışmada düşman karadan kuşatamayınca uçaklarla Cudi Dağı'nı bombalamaya başladı. Yerde 2 metre kar olmasına rağmen, ARGK gerillalarının muharebeyi kayıp vermeden ve düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirerek sonuçlandırması büyük önemde olan bir gelişmedir.

1988 yılı gerek Türkiye metropol şehirlerinde ve gerekse de

Kürdistan şehirlerinde de ulusal kurtuluş çalışmalarının yoğunlaştığı yıl haline geldi. Bunun bir sonucu olarak da İstanbul-Kısıklı'da faşist cellat binbaşı Esat Oktay Yıldırım ölümle cezalandırıldı. Böylece, yoldaşlarımızın intikamının da mutlaka alınacağı kanıtlandı.

Şehirlerde yoğunlaşan ulusal kurtuluş çalışmaları engellemek için Türk sömürgecileri, yoğun operasyonlara giriştiler. Operasyonlarda 2 binin üzerinde yurtsever gözaltına alınarak, örgütlenme adımı engellenmek istendi. Bütün bu karşı saldırılara rağmen, ulusal kurtuluş örgütülüğümüz şehir alanında da gelişti.

1988 yılı cezaevlerinde de direnişin yükseldiği bir yıl haline geldi. Şubat direnişi ile cezaevlerindeki direniş, Türk sömürgecilerine Kürt gerçeğini de itiraf ettirdi. Kürtçe konuşmanın görülmelerinde serbest bırakılması, bunun sömürgeciler tarafından kabul edilmesi bu gerçeğin bir itirafıdır.

Şubat direnişinin kazanımları büyük oldu. Hem cezaevinde birçok hakkın elde edilmesini sağladı ve hem de dışarda gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize büyük bir ivme kazandı. Sonuçlarından korkan Türk sömürgecileri, bu hakları gaspetmek için yeni bir saldırıya yöneldi. 1 Ağustos Genelgesi ile cezaevlerine yeniden teslimiyet dayatılmak istendi. Bu teslimiyet ortamı savaş esirlerinin kararlı direnişi ile bir kez daha parçalandı.

Ekim ve Kasım ayları boyunca süren direniş, içerde ve dışarda kitlesel bir boyut kazandı. 20 cezaevinin üzerinde ve 2 bini aşkın tutuklu açlık grevi eylemine katıldı. Bu eylem Türkiye ve Kürdistan'da yoğun kitlesel gösterilerle dayanışma gösterildi.

Kısaca; 1988 yılı, mücade- lenin bütün alanlarında yaşanan yoğun gelişmeler içerisinde geçti. Ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan bütün komplo ve provokasyonlar, birer birer boşa çıkarıldı. Bunun karşısında ulusal kurtuluş mücadelemiz, dağlarda, cezaevlerinde, şehirlerde ve yurtdışında büyük gelişmeler sağladı. Ulusal kurtuluş saflarına katılımlar arttı. Kitleler, ulusal kurtuluş saflarına daha fazla akin etti; destek ve dayanışmaları arttı. Her açıdan mücadelemiz bu yıl içerisinde gelişti, olgunlaştı ve güçlendi.

1989 yılına, işte böylesine önemli büyük olan bir temelle giriyoruz. Bu temel, 1989 yılının da halkımız lehine kazanılmış bir yıl haline getirilmesi için, her türlü olanağı da açıyor. Bu temel üzerinde 1989 yılı mücadelemiz, '88 yılının kazanımlarını fazlası ile aşan bir gelişme ile yaşanacak bir yıl olacaktır.

PKK önderliğinde ERNK ve ARGK gibi silahlarla savaşan ve Abdullah ÖCALAN gibi bir önderliğe sahip olan halkımız, 1989 yılına Cudi Dağı'nda gürleyen eylemin müjdediği daha büyük zaferler umudu ile giriyor. Her yılı peşpeşe kazanan halkımız, 1989 yılını da kazanacak ve bir avuç vatan toprağını özgürleştirmek için yürüdüğü zaferle tamamlayacaktır.

Almanya'daki Politik Tutuklularla Dayanışma Kampanyası sürüyor

Paris ZDF bürosu önündeki gösteri

Gazetemize en son olarak ulaşan haberlere göre, devrimci Kürt politikacılarla dayanışma amacıyla başlatılan kampanya devam ediyor.

Durumunun fenalaşması üzerine Ali Haydar Kaytan'ın hastaneye kaldırıldığı da aldığımız bilgiler arasında. Hastanede, isteği dışında zorla tıbbi müdahale yapılmıştır. Zorla yapılan bu üç günlük tıbbi müdahaleden sonra, tekrar Hitler döneminde kalma Stammheim cezaevinin yeraltı hücrelerine konulmuştur. Ali Haydar Kaytan, hücreye konulduktan sonra kendisi hakkında herhangi bir bilgi alınmamıştır. Görüşmecilerinin ziyaretine izin verilmemektedir. Dışarı ile olan tüm ilişkisi kesilmiş durumda. Bu nedenle A. Haydar Kaytan'ın ölüm orucu eyleminin sonraki gelişimi hakkında yeterli bilgi alamadık.

Elimize ulaşan bilgilere göre tutuklu yurtseverlerle dayanışma amacıyla gerçekleşen eylemler şunlardır:

SAARBRÜCKEN (B. Almanya): 22.12.1988 günü, 60 kişilik ERNK taraftarı bir grup, saat

10.30'da Saarbrücken Belediyesi işgal etti. Batı Almanya'daki tutuklu bulunan Kürt politikacıların üzerindeki baskı ve tecrit koşullarını protesto eden yazılı bir metin Belediye Başkanına verildi. Yurtseverlerin yazılı metni kabul edilerek, telexle Bonn'daki Adalet Bakanlığına gönderildi. Ayrıca eylem alanına gelen bir gazete ve radyoya da, yurtseverler taleplerini bildirdiler.

PARİS (Fransa):

1989 yılının ilk haftasında, Paris'te ERNK taraftarı bir grup yurtsever, B. Alman emperyalizminin politik Kürt tutuklulara yönelik tutumunu protesto etmek amacıyla, Alman ZDF televizyonunun Paris bürosunu işgal etmek istedi. Ancak yurtseverlerin amacını farke eden ZDF yetkilileri, kapıları açmayıp kilitlediler. Bu durum üzerine yurtsever Kürdistanlılar, büro önünde gösteri yaparak, B. Alman emperyalizmini protesto eden çeşitli sloganlar attılar ve Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucuna ilişkin açıklamasının Fransızcasını kamuoyuna dağıttılar.

BAYRAMPAŞA (SAĞMALCILAR) CEZAEVİNDE TUTUKLULARA SALDIRI

Baştarafı 1. sayfada

çıktı. Tutuklular toplu olarak açık görüşün yapılmasını istedikler. Buna cezaevi yönetimi karşı çıkınca, tutuklular açık görüşe çıkmadılar.

Görüşün yapılmayacağı cezaevi idaresince tutuklu ailelerine duyuruldu. Bunun üzerine ailelerin bir kısmı cezaevi kapısına yüklenerek içeri girmeye çalıştı. Bu arada, askerler ile tutuklu aileleri arasında kavga çıktı. Meydana gelen kavgada 1 asker ve 4 tutuklu yakını yaralandı. Ayrıca biri kadın 3 kişi de gözaltına alındı.

İnsan Hakları Derneği İstanbul şubesi 4 Ocak tarihinde yaptığı açıklamada "çağdışı baskı ve işkence uygulandığını" da belirtti. Açıklamada, "25.12.1988 tarihinde Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde bulunan tünel gerekçe gösterilerek tutuklulara gaz bombası atılmış, birçoğunun yaralanmasına neden olmuştur. Böyle bir davranış baskının en yoğun olduğu dönemlerde bile yaşanmamıştır" denildi.

4 Ocak sabahı cezaevinden tahliye olan İrfan Yıldız, cezaevindeki olaylar hakkında basına

bir açıklama yaptı Yıldız açıklamasında şunları anlattı:

"Yeni operasyonlar tehlikesine karşı tedbirler alınacağı (idareye) bildirildi. Ve bu gelişmeleri takiben 2 blok hariç diğer tüm bloklar kendi olanaklarıyla koğu dışına, koridorlara çıkarak olası bir katliam saldırısı ve kıyım operasyonuna karşı tedbir açısından barikatlar kuruldu."

Aynı gün cezaevinin önünde biriken aileler de, cezaevi müdürü ve yöneticilerini protesto ettiler. Cezaevi kapısında biriken aileler, kendilerine hiç bir bilgi verilmemesini kınayarak "katil müdür" diye slogan attılar. Aileler cezaevinde bir an önce, durumun normale döndürülmesini, işkence ve baskı uygulamalarından vazgeçilmesini de istedikler.

Daha sonraki günlerde, tutuklular üzerindeki uygulamalara ve operasyona son verilmesi ile durum normale döndü. Yaralı olan tutuklulardan 6'sının ise durumunun ağır olduğu, ancak öldürücü bir yara almadıkları açıklandı.

Kimyasal silahlar konferansına Kürt temsilcilerinin alınmaması protesto edildi.

HALEPÇE KATLİAMI BİR KEZ DAHA GÜNDEME GELDİ

(Berxwedan-Paris) 7-11 Ocak tarihleri arasında, aralarında Sovyetler Birliği, ABD, İngiltere, Fransa, TC, Irak ve İran'ın da bulunduğu 140'ı aşkın ülke temsilcisinin katıldığı "Kimyasal silahlara karşı konferans" gerçekleştirildi.

Gerçekleştirilen bu konferansa, halkımızı egemenliği altında tutan sömürgeci devletlerin istemiyle Kürtlerden ne bir delege, ne de temsilci davet edildi. Konferansın bu tutumu ilerici kamuoyu çevrelerince protesto edildi.

Ayrıca 7 Ocak 1989 günü, Uluslararası İnsan Hakları Derneği, Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği, Güney Kürdistanlı politik örgütler ve Türkiye'de devrimci-demokratların ortaklaşa düzenledikleri yürüyüşte Kürtlerin konferansta temsil edilmeyişi kınandı. Yürüyüşe Kürt, Türk, Arap, Fars ve Fransızlardan oluşan 700 kişi katıldı. 300'e yakın ERNK taraftarının yer aldığı bu yürüyüşte, "Katil Saddam, faşist Evren", "Katil-

ler konferansta, kurbanlar dışarda", "Halepçe sen Kürtsün, Kürt kalacaksın", "Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi" ve "Yaşasın uluslararası dayanışma" sloganları atıldı.

"NEDEN SESSİZLİK?"

Paris-Kürdistan Komitesi, kendi imzasını taşıyan ve "Neden sessizlik?" başlığı altında, başta Paris olmak üzere, Fransa'nın diğer bazı bölgelerinde Kürtlerin katledilişini sergileyen afiş ve pullamalar yaptı. Kürdistan Komitesi'nin yaptığı bilgilendirme çalışması, kamuoyunun yoğun ilgisini çekti. Ayrıca Komite'nin hazırladığı "Kürdistan ve kimyasal silahlar" dosyası geniş çevrelere dağıtıldı. Norveç radyo ve televizyonu, Kanada televizyonu, birçok Fransız ve diğer bazı dünya basın kuruluşlarıyla röportajlar da yapıldı. Basın-yayın organlarıyla yapılan röportajlarda faşist Saddam rejiminin katliam uygulamaları, faşist TC'nin de 1

Nisan 1988'de Bagok'ta ve Ağustos ayında ise Hani'de Kürt gerillalarına karşı kimyasal gaz kullandığı açıklandı, katledilen gerillaların resimleri belge olarak gösterildi.

7 Ocak 1988 günü, Yurtsever Kürdistanlı Aydınlar Birliği, yayınladığı Fransızca bir bildiriyiyle, faşist Saddam rejiminin Halepçe katliamı ve sonuçlarını teşhir etti. Aynı bildiride, ilerici insanlığa çağrı yapılarak, faşist Irak rejiminin yargılanması istendi.

10 Ocak 1988 tarihinde Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısında, Halepçe katliamı kınandı. Ve Küzey Kürdistan'da kamplara yerleştirilen peşmergelere yönelik TC ve İran'ın uygulamaları açıklanarak, kamplardaki kötü koşullar teşhir edildi. Basın toplantısına Amerikan ABC, İngiliz BBC, Fransız basını ve daha birçok yabancı basın ve televizyon muhabiri katıldı.

Uluslararası Af Örgütü gözaltında kaybolanların isimlerini açıkladı

Uluslararası Af Örgütü "Türkiye: Gözaltında Ölüm" başlığı altında Ocak 1989 bültenini yayınladı. 4 sayfalık bültende, 10 Haziran 1988 tarihinde Af Örgütü'nün gözaltında kaybolduklarını açıkladığı 229 kişi hakkında bilgi istediği de yer alıyor. Bu isteğe Türk hükümetinin ancak 55 kişi hakkında bilgi vererek karşılık gösterdiği raporda belirtiliyor.

Af Örgütü'nün bülteninde 229 kişinin yapılan işkenceler sonucu öldürüldüğü de belirtiliyor. Halen işkencenin devam ettiğini belirten Af Örgütü bülteninde işkence ile öldürüldüklerinin kesin olduğunu açıkladığı 144 kişinin adlarını yayınladı. İsimleri yayınlanan 144 kişi şunlar:

Ergün Şen, Ramazan Oğuz, Cavit Özer, Hasan Dönmez, Emin Alkan, Himmət Uysal, Ahmet Atlan, Fuat Gürbüz, Feridun Yılmaz, Şükrü Gedik, Rüstem Gürsoy, Yücel Hazar, Mehmet Sani, Hayrettin Eren, Nihat Arda, Engin Höke, Mahmut Kaya, Yılmaz Peköz, Mehmet Emin Kutlu, Hasan Kelçe, Sedat Özkaradağ, İlyas Güleç, İbra-

him Alpdoğan, Ömer Aydoğmuş, Ünsal Beydoğan, Mehmet Kazgan, Ali Küçük, Halil Uluğ, Mehmet Ali Erbay, Mustafa Işık, Veysel Yıldız, Bozan Çimen, Mehmet Selim Yücel, Nurettin Yedigöller, Cumali Ay, Ahmet Sakin, Vaka Devamlı, Ali Ekber Yürek, Özalp Öner, Hüseyin Erol, Selim Martin, Arif Turan, Selahattin Kunduz, Yusuf Bağ, Bedri Bilge, Yakup Gökteş, Selma Aybal, Fehmi Özaskan, Bayram Kocabaş, Mehmet Yıldız, Metin Sarpbulut, Hasan Alemoğlu, Mehmet Ceren, İsmail Esen, Ahmet Uzun, İsmet Taş, Hakkı Hocaoglu, Günay Balçık, Şerif Yazar, İbiş Vural, Cennet Değirmenci, Asker Demir, Mehmet Ali Eraslan, Coşkun Altun, Alaybey Yılmaz, Mustafa Tunç, Hüseyin Çolak, Yusuf Ali Özbey, Kenan Küçük, Adnan Zincirkıran, Zafer Müctebaoğlu, Seyithan Sak, Ali Çiçek, Süleyman Aslan, Hüseyin Sertkaya, Feyzullah Bingöl, Aziz Ertay, Talip Yılmaz, Aziz

Büyükkertaç, Halit Atalay, Mehmet Mutlu Çetin, Ramazan Yayan, Mehmet Emin Akpınar, Niyazi Gündoğdu, İbrahim Koşar, Abdullah Gülbudak, Medet Özbadem, Hamdi Filizcan, Ali Güven, Hüsnü Seyhan, İsmet Kıran, İbrahim Ulağ, Bekir Tıraşlı, Nurettin Öztürk, Mustafa Tepeli, Halil İbrahim Baturalp, Sermet Parkin, Cehver Yaşar, Dede Oğuzhan, Evren Batta, Haydar Yağmur, Yusuf Alta, Halil Çelik, Kemal Gezin, Yıldırım Özkan, Adil Can, Kazım Çakır, Halil Yuluk, İbrahim Polat, Akın Tanis, Kenan Özcan, Ramazan Göncü, Ali Kılıç, Yaşar Durmaz, Hasan Hüseyin Erbil, Zübeyir Yıldırım, Veysi Şimşek, Suphi Çevirici, Ömer Çavuşoğlu, Mustafa Taş, Ömer Çorak, Yüksel Topdoğan, Muhammed Hilmi Musa, Hasan Acar, Zülfiyar Bayram, Sabri Çuhadar, Hıdır Keskin, Ahmet Çetin, Mehmet Temel Oktay, İbrahim Savaş, Feridun Çelik, Mehmet Kalkan, Hüseyin Kurumahmut-oğlu, İbrahim Öztürk, Kemal Karapınar, Emin Özkaya, Manuel Demir, Nihat Yurtoğlu.

Kimyasal silahlar ve Paris Konferansı

Baştarafı 1. sayfada
olduğu belirtildi.

Kimyasal silahların savaşlarda kullanımı 1925 Cenevre protokolü ile yasaklanmış olmasına rağmen, şimdiye kadar kullanımı engellenmiş değil. Yine de birçok ülke, kimyasal silah kullanmaktan geri durmamaktadır.

İkinci Dünya Savaşı ve sonrasında birçok savaşta kimyasal silahlar kullanıldı. ABD emperyalizmi Vietnam'da yaygın bir şekilde kimyasal silah kullanımına başvurdu. Yine, İran ile Irak aralarındaki savaşta birbirlerine karşı kullandılar. Yaşanılan en son katliam da hepimizin bildiği gibi Halepçe'de 5.000 insanımızın hunharca katledilmesi idi. Faşist Irak rejiminin Halepçe ve daha sonraki saldırılarda da halkımıza karşı kimyasal silah kullandığı açığa çıktı.

Halepçe katliamı, bu silahın vahşetini ortaya çıkarmakla birlikte, bu katliamda suç ortaklığı yapan emperyalist devletlerin de gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Irak'a kimyasal silahları verenlerin başında Almanya, Fransa gibi devletlerin olduğu açığa çıktı.

Halepçe katliamı bütün dünyada geniş bir yankı uyandırdı. Bu silahların kullanımına karşı olan tepkinin daha da artmasını birlikte getirdi. İnsanlık, bu katliam ardından bu silahların kullanımını yasaklayan 1925 Cenevre konvansiyonunun yeniden gözden geçirilerek, bağlayıcı kararların alınmasını istemeye başladı. Artan yoğun tepkiler, bu konuda bazı yeni girişimlerde bulunmanın zorunluluğunu da beraberinde getirdi.

İşte, yapılan girişimler neticesinde, 1989'un ilk günlerinde böyle bir konferansın toplanması gerçekleştirildi. Konferansa katılan ülkelerin çoğu bu konudaki kamuoyu baskısının bir sonucu olarak gerçekleşti.

1925 yılında imzalanan anlaşma, silahların kullanımını yasaklamakla birlikte, kullanımını tümünden ortadan kaldırmadı. Ayrıca bu anlaşma, kimyasal silah üretiminin depolanmasını yasakladı. Savaşta bir tarafa karşı kimyasal gazlar kullanıldığında diğer taraf da kullanma hakkına sahip oluyor. Yine, bir devletin bu gazı kendi ülkesindeki insanlara karşı kullanımı da yasaklanmadı.

Bu açıklar nedeniyle Cenevre konvansiyonu, kimyasal gazların yasaklanması konusunda kesin tedbirler getirmedi. Ama bu silahların kullanımını yasaklaması, yine de olumlu yönünü oluşturuyor.

Savaşta kullanılan diğer silahlar da insanın ölümüne neden oluyor. Bütün silahların değil de, kimyasal silahlar üzerinde bu kadar durulmasının nedenleri var. Bu silahlar yakıp-yıkmadan tüm canlıların özellikle de insanın ölümüne yol açıyor. Bu yönüyle de korkunç bir silah durumunda. Daha çok da sivil hedeflere yönelik olarak kullanılıyor. Bu açıdan bu silahların kullanımı yasaklanmak isteniyor.

Irak'ın Halepçe'ye attığı bombalar, kısa bir süre içerisinde 5 bin insanımızın ölümüne sebep oldu. Bu katliam, bu silahların vahşetini göstermektedir. Yine Türk sömürgecileri, küçük çaplı da olsa bu bombaları gerillalara karşı kullanmaya başladı. Başedemediği gerilla birliklerini bu yolla imha etmek istiyor.

Tekrar Paris konferasına dönersek, bu sorunun ele alınışındaki ciddi ve gayri-ciddi yaklaşımları da açığa kavuşturabili-

liz. Yakın bir zamanda, bu bombaların en son kurbanı olarak katliama uğrayan Kürt halkına kendini temsil hakkı tanınmadı. Halkımızın temsilcileri toplantıya alınmadı. Halkımıza kendini temsil hakkı verilmeliydi. Bu toplantının etkisini güçlendirecek bir husustu.

SSCB Dışişleri Bakanı Shwardnadze, yaptığı açıklamada bu yıl içerisinde SSCB'nin tüm kimyasal silah stokunu yok edeceğini söyledi. SSCB 1987 yılında kimyasal silah üretimini durdurduğunu da açıklamıştı. Buna karşı batılı emperyalist devletlerden herhangi bir tepki gelmedi. Hatta, ABD toplantıda bu silahın depolanmasına ilişkin olarak getirilmek istenen kısıtlamalara karşı çıktı.

Yine, ABD kendisinin dev boyutlara varan kimyasal silah stokunu gözönüne bile getirmeyerek, Libya'nın bir ilaç fabrikasını hedef aldı. ABD'nin iddialarına göre, Libya bu fabrikayı ilaç üretiminde kullanmayacak. Gerçi bu çelişkiler toplantıya yansıtılmadı. Ancak, bu olaylar, toplantıya yansıyan çelişkili görüntülerden bir kısmını oluşturuyor.

SSCB'nin bu silahların kaldırılması yönünde gösterdiği kararlılığın bir kısmını bile emperyalist yönetimler göstermedi. Çünkü şimdiye kadar bu silahı halklara karşı kullanan emperyalist yönetimler ve işbirlikçileridir. Bu nedenle, bu anlaşmaya isteksiz yaklaşıyorlar. Hatta kaldırılmasından yana değiller.

Ancak kamuoyunun baskısı, bu güçleri ister istemez böyle bir toplantıya katılmaya ve hatta ev sahipliği yapmaya götürdü.

Paris konferansının sonuç bildirisinde, bu silahların kullanımını yasaklayan 1925 konvansiyonuna bağlılık dile getirildi. Ancak, bağlayıcı bir özelliği olmayan bu karara, istemeyen devletler uymayabilecekler. Bunun yanısıra, bu silahların kesin yasaklanmasını gerçekleştirmek için görüşmelerin devamı karar altına alındı. Görüşmelere Cenevre'de devam edilecek ve 1990'lara kadar bir anlaşmaya varılmaya çalışılacak.

Paris konferansının olumlu sonucundan bahsedilecekse, işte o da budur: ileriye yönelik görüşmelerin devamından yana karar alınmıştır.

Halkımız, sahtekarlığa kanmayacak SUÇLULAR SUÇLARINI UNUTTURAMAYACAK

Suçlular, Hacer'in yüzünü düzeltmekle suçlarını unutturamazlar.

Yüzü yanıklar içerisinde tanınmaz hale gelen Hacer henüz 4 yaşında. Güney Kürdistanlı bir peşmergenin kızı. Kürt olması suç görülmüş. Güney Kürdistan'ın Süpeyir köyünde, komşularının evinin penceresi önünde uyuyorken, kanlı faşist Saddam rejiminin kullandığı napalm bombaları ve kimyasal gazın yakıcı, öldürücü etkisiyle acı çığlıklarla uyanır. Her şeyden habersiz, suçsuz ve günahsız küçük Hacer, tesadüf eseri ağır yaralı olarak kurtulur. Ya evin önünde oynayan kardeşleri; 5 yaşındaki Zehra, 7 yaşındaki Codyar ve 8 yaşındaki Fatma?.. Onlar kimyasal gazın ölüm yağmurunda yitip gittiler. Bu sadece bir ailenin dramı. Çoluk-çocuk, yaşlı-geç, kadın-erkeklerden oluşan onbinler katledildi, çok daha fazlası yaralandı, bunun da birkaç misli toprağın, evinden yurdundan sürüldü.

Tarihin sayfalarında barbarlığın ve vahşetin birçok türüne rastlamak mümkün. Ancak çağımız, halkların bağımsızlaştığı, ulusların özgürleştiği bir çağ. Evet, günümüz dünyasında, insanlık bu yönlü geliş-

meyi en üst düzeyde yaşarken, halkımız için kölelik bile fazla görülüyor. Halkımızın düşmanlarına göre, Kürt soyu köle olarak da kalmamalı, tarih sahnesinden silinip gitmeli. Faşist Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da gerçekleştirdiği son iki katliam bunun en iyi örneğini vermektedir.

Halkımız aslında katliamların hiç de yabancısı değil. Onun tarihi, bir anlamda katliamlarda rekorun kırıldığı bir tarih. Yaşam ile katliam içiçe; sürgün, baskı, işkence ve zulüm cabası. Tüm bunlara rağmen varlığını bugüne ulaştırabilmeyi başarmış. Örneğin, bu gerçektir ki, barbar Türk sömürgecileri halkımız için "kılıç artıkları" terimini kullanırlar. "Kürtler ne özgürlüğü, ne de bağımsızlığı yaşamalı, onlar katledilmeli; böylelikle tarih sahnesini terk edip gitmeli, bu da olmazsa en azından köle kalmalıdır" gibi alçakça politikalar güdülmüş, bir de bu bir kader olarak halkımızın kendisine kabul ettirilmeye çalışılmıştır.

Özgürlüğün alabildiğine pekişmeye doğru gittiği çağımız-

da, halkımıza reva görülen bu çağdışı barbarlık ve vahşet türleri, halkımızın bir türlü sökülmediği Kürdistan topraklarının ne kadar stratejik ve önemi büyük olan bir coğrafik yapıya sahip olduğunu gösterir. Ülkemizin, dünya dengesi için kader belirleyici bu stratejik konumu, Ortadoğu'nun düğüm noktasını oluşturması, denilebilir ki, tüm bir emperyalist dünyayı ilgilendirmektedir. Bu nedenle halkımızın jenoside uğraması, sadece Türk, Arap ve Fars sömürgecilerinin çıkarına değil, emperyalizmin de çıkarıdır. Gerçekler böyle olmasa, mevcut sömürgeci güçler halkımızı bu denli çağdışı yöntemlerle katletmenin cesaretini nereden bulabilirlerdi? Faşist Saddam rejimi Halepçe'de kimyasal gazlarla 5.000'i aşkın Kürtü katletti, bir o kadarından fazlasını yaraladı. Bu katliama karşı cılız seslerle yetinildi. Aradan birkaç ay geçmeden bir öncekini çok gerilerde bırakan kimyasal gazlı ve napalm bombalı bir katliam daha dünyanın gözleri önünde gerçekleştirildi. Bu sessizliğin arkasında bir ortaklık vardır. Nitekim, birçok emperyalist güç, sömürgecilere, halkımızın katledilmesinde kullanılmak üzere askeri yardımları en üst düzeyde yapmaktadır.

Yazımızın konusunda asıl değinmek istediğimiz nokta, halkımızın jenosidinden direkt ve dolaylı suçlu durumunda olanların büyük sahtekarlıklarla suçlarını gizlemeye çalışmalarıdır.

6 Ocak 1988 tarihli Hürriyet gazetesi, "dünyayı ağlatan çocuk düzelecek" haberinde, Hacer'in fotoğrafını da vererek, yanık yüzünün eski durumuna getirileceğini yazıyor. Hacer'in yanıklar içerisinde fotoğrafını daha önce Batı Almanya'da yayınlanmakta olan Stern dergisi vermiş ve Almanya'ya getirtilerek estetik ameliyata alınması istenmişti. Hürriyet'in ha-

berine göre, Türk yetkilileri, "Biz de estetik ameliyatla Hacer'in yüzünü iyileştirebilecek imkanlara sahibiz" gerekçeyle, Stern'in önerisini kabul etmemişler. Bu iki ülke basınına ve yetkililerinin açıklamalarına bakıldığında, sanki bu konuda hizmet ve insancılık yarışı içindedirler...

Evet, böyle bir imaj yaratma çabası var. Çünkü, suçludurlar; Türkiye ve Batı Almanya. Onların insanlık dışı suçları Hacer'in yüzünde izler bırakmış. Küçük Hacer'in yanık yüzü onların barbarlığını, vahşetini haykırıyor. Faşist Türk sömürgeciliği ve onun en yakın destekçilerinden B. Alman emperyalizmi, Kürt halkına karşı işledikleri suçları, Hacer'in yanık yüzünü estetik ameliyatla düzelterek örtbas etmek istiyorlar, suçluluklarından eser bırakmamak, aynı zamanda insanlık suçu uygulamalarına meşruluk, kazandırmak amacındadırlar. Her iki gücün de, günümüzde halkımıza karşı fiili suç uygulamaları içinde oldukları kamuoyunca bilinen bir gerçek. Halkımıza karşı, onun ulusal bağımsızlık mücadelesine karşı işbirliği içinde oldukları da gelişmeleri takip edenlerin bilgisi dahilinde. Hem azgın-faşist Türk sömürgeciliği ve hem de B. Alman emperyalizmi hakımızın en doğal hakkı olan bağımsızlık mücadelesini terörist mücadele olarak görmekte. Bu tutumlarıyla suç işlediklerini biliyorlar. Her iki güç de, Hacer'in yanık yüzünün estetik ameliyatını malzeme olarak kullanıyor. Vermek istedikleri mesaj şudur: "Bizim Kürt halkına yönelik herhangi bir amacımız yok, biz terörist eylemlere karşıyız." Hacer'in yanık yüzünü eski haline getirmekle de kanıtlamak istiyorlar bunu.

Sömürgeci Türk devletinin ve B. Alman emperyalizminin, ne büyük sahtekarlık içinde olduklarını bir-iki örnekle göre-

bilmek bile mümkün. B. Alman devleti çeşitli tarihlerde tutukladığı devrimci Kürt politikacılarını bir yıl süredir baskı ve tecrit koşullarında bulundurmaktadır. Kürdistanlı yurtseverlerin evlerine operasyonlar düzenlemekte, onları soğutmalara tabi tutarak ajanlaştırmaya çalışmaktadır. Bu yönlü baskınlarda Alman ve Türk polisi işbirliği yapmaktadır. Gerçek böyle iken, B. Almanya yetkilileri açıklamalar yaparak, "Biz de Kürt halkının mücadelesine karşı değil, terörist eylemlere karşıyız." diyorlar. Oysa ev baskınlarında, çocuk, kadın, erkek, yaşlı ayrımı yapmadan, onlara "terörist Kürtler" damgasını yapıyorlar. O halde, B. Alman emperyalizminin yaptığı; sadece sahtekarlıktır.

Yine faşist Türk devletinin, Güney Kürdistanlı halkımızı yerleştirdiği kamplardaki koşulları bilmek, onun ne denli büyük bir sahtekarlık ve insancılıktan uzak bir barbarlık içinde olduğunu anlamak için yetiyor. Aynı şekilde, faşist rejimin kollayıcısı Hürriyet'in arayıp da küçük Hacer'i bulduğu Muş'taki kamplarda insanlarımız ölümüne terk edilmiş. Diğer tüm kamplarda da aynı kötü koşullar mevcuttur. Neden kamp koşulları iyileştirilmiyor; neden dış ülkelerden giden yardımlar gaspediliyor? Bu azgın faşist mantığa göre, ölenler toprağa gömülüp görünmez oluyor. Bu nedenle görüntülerin giderilmesiyle uğraşıyorlar.

Hacer kurtuldu kabul edelim. Ya diğer üç kardeşi ya da onların dışındaki onbinlerin çağdışı bir vahşetle katledilmesi nasıl unutulacak?

Bu tarihi suçu işleyenler, suçun kurbanlarına hesap vermek zorundalar. Halkımız günü geldiğinde suçluyu unutmayacak, ondan hesap sormak kararlılığından asla vazgeçmeyecektir.

Komplolar zinciri sömürgeciler ve efendilerini kurtaramayacak; zafer Partimiz ve halkımızın olacaktır

Avrupa alanında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile ilgili gelişmeleri yakından izleyenler, bu mücadelenin bugüne kadar sayısız komplo ile yüzyüze geldiğini bilmektedirler. Avrupa tarihi, ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı girişilmiş birçok komplo ile doludur. Ancak sanırız Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi kadar yoğun ve kapsamlı komplolarla yüzyüze gelenleri pek azdır. Son birkaç yıl içinde peşpeşe geliştirilen komploların akla ilk gelenlerine bakmak dahi bu gerçeği netçe ortaya koymaya yetecektir. Tüm dünya kamuoyunu yakından ilgilendiren ve halkımızla, emperyalist güçler ve uzantıları arasında kıyasıya bir savaşın yıllarca sürmesini birlikte getiren "Palme suikasti" komplosu şüphesiz ki bugüne kadar geliştirilen en büyük komplolardan birisidir. 1986'larda F. Almanya'daki Türk konsolosluğu ile F. Almanya polis güçlerinin ortaklaşa geliştirdiği Hamburg komplosu, Paris'te bir Alman diplomatının öldürülmesi, son bir yıl boyunca F. Almanya'da bizzat devlet eliyle geliştirilen sürekli komplo ve tutuklamalar ve diğerleri Palme komplosuna peşpeşe eklenen halkalar oldular.

1988 yılını kapatıp yeni bir yıla, 1989'a girmeye hazırlandığımız bir dönemde meydana gelen İsviçre komplosu ve buna eşlik eden Hollanda komplosu, Danimarka'da basın-yayın organlarının geliştirdiği kışkırtıcı birtakım yazılar yeni yılda bu komplolara yenilerinin ekleneceğinin habercisi oldu. Yeni yılın öngündünde İsviçre'nin Cenevre kentinde kaçırılan bir Türk işadamlarının "PKK İntikam Timi"nce kaçırıldığı iddiası çok yönlü amaçlar taşıyan bir komponun başlangıcı olurken, yine aynı dönemlerde Hollanda'da karanlık bazı ilişkileri olan bir kişinin kulağı kesiliyor ve olay PKK'ye maledilmek isteniyordu. Buna paralel olarak Danimarka'da bazı yayın organları kışkırtıcı yazılar yazarak polisi mücadelemizin üzerine sürmeye çalışıyordu. Avrupa'nın diğer ülkelerinde de F. Almanya'nın giriştiği saldırıları örnek almayı yönelik birtakım hazırlık ve girişimler gözlemlenmektedir. Tüm bu gelişmeler, 1989 yılının Avrupa'da ulusal kurtuluşçu mücadelemiz açısından önemli gelişmelere gebe olduğunu ortaya koymaktadır.

Özgül olarak İsviçre komplosu ve genel olarak da Avrupa'da son dönemlerde mücadelemize karşı girişilen yönelimlerin neden ve amaçlarını ana hatlarıyla irdelemek, bu yönelimlerin özünün kavranmasına yardımcı olacaktır.

Girişilen yeni komplolar her şeyden önce, emperyalizm ve sömürgeciliğin 1988'i PKK'yi bitirme yılı haline getirme çabalarının bir ürünü ve bu yoldaki son çırpınışlarıdır. Çeşitli yazılarımızda değerlendirildiği gibi, 1988 kıyasıya bir savaşın her alanda yaşandığı bir yıl olmuş; emperyalizm ve sömürgeciliğin bu yılı kazanma iddiaları sonuçsuz kalmıştır. Cudi Dağı'nda yaşanan savaş bu yılı tartışılmaz bir biçimde mücadelemiz lehine kapatan bir zafer olurken, Partimizin 11. mücadele yılını da yine zaferle açmıştır. Bu gelişmeler karşısında propaganda savaşında da ağır bir yenilgi alan ve kamuoyu karşısında zor durumda kalan sömürgeciler ve efendileri son bir çırpınıyla "terörist PKK" imajını İsviçre komplosu yoluyla yeniden canlandırıp propaganda alanında mesafe kaydetmek istemiş; ancak bu sefer de yenilmekten kurtulmamışlardır.

Komponun en temel amaçlarından biri de F. Almanya'da açılan "PKK Davası"nda emperyalistlere kullanacakları kozlar vermek; onların iddialarına kamoyu nezdinde inandırıcılık kazandırmaktır. Alman emperyalizmi, 13 Kürdistanlı yurtsever devrimci politikacı aleyhinde açtığı davada, "PKK içinde terörist bir kanat"ın varlığı iddiasını ortaya atmakta, Avrupa'da silahlı PKK timlerinin varlığından söz etmekte ve insan hürriyetini engelleme vb. suçlamalarda bulunmaktadır. İsviçre komplosu tüm bu iddialara kanıt oluşturmayı hedefleyen çok ince planlanmış; sömürgeciler ve emperyalistlerce tezgahlanmış bir kompodur. Bu komployu gerçekleştirenlerin "PKK İntikam Timi" gibi bir isim kullanmaları tesadüf değildir. Seçilen isim, F. Alman Savcılığının silahlı eylem grupları iddiasına kanıt oluşturmak için özel olarak seçilmiştir. Aynı şekilde, adam kaçırma yöntemi de dönem açısından çarpıcı bir komplo, mahkemenin başlaması öncesinde çok ciddi hedeflerle yürürlüğe konmuş, böylece kamuoyunun bakış açısı çarpıtılmak ve yargılanan yurtsever devrimciler aleyhinde durum ağırlaştırılmak istenmiştir.

Komponun asıl amaçlarından biri de şüphesiz ki, emperyalizm ve sömürgeciliğin PKK'nin bir Ulusal Kurtuluş Hareketinin önderi olduğu gerçeğini örtbas etme ve O'nun karanlık, para için adam kaçıran terörist bir örgüt olduğu imajını yaratma çabalarına sonuç aldırma. Ancak, bugüne kadarki tüm çabalara rağmen Partimizin çizgisi, yöntemleri ve kitlesel bir ulusal kurtuluş hareketi olma özelliği kendini kabul ettirmiş ve komponun ilk duyulduğu andan başlayarak geniş çevrelerin kafasında bunun PKK'nin işi olmadığı gerçeği canlanmıştır.

İsviçre komplosu, gerçekleştiği dönem ve amaçları yönünden, fiyasko ile sonuçlanan Palme komplosunun yerini doldurma amacını gütmüştür. Yıllarca Partimize maledilmesi için tüm karşı-devrim güçlerinin yoğun çaba harcadığı Palme komplosu, bilindiği gibi, son dönemlerde komplo sahiplerinin açık yenilgisi ile sonuçlanmış ve katil zanlısı olarak bir İsviçli yakalanmıştır. Bu, emperyalizm ve sömürgeciliğin bu en büyük komploda açık yenilgilerinin belgesi niteliğinde bir gelişmeydi. Komponun boşa çıkarılması Partimize kamuoyu nezdinde büyük bir prestij kazandırmış ve siyasal olarak güçlendirmiştir. İşte, Palme komplosunun boşa çıkarılmasının emperyalizm ve sömürgeciler

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yeni bir komplo!

Baştarafı 1. sayfada

leri ve hala da bazı gazetelerin işlemeye devam ettiği olay, Aralık ayının son günlerinde cereyan etti. Haberlere göre, Uğur Reyhan'ın işadamı oğlu Mehmet Reyhan, İsviçre'nin Cenevre şehrinde 28 Aralık günü ortadan kaybolmuş ve ardından İstanbul'daki ailesini arayarak kaçırıldığını bildirmişti. Reyhan'ı kaçıranlar da telefonda kendilerini "PKK İntikam Tugayı" üyeleri olarak tanıtip 5 milyon İsviçre Frankı (6 milyar TL) tutarında fidye istemişlerdi. Bu telefon ardından sömürgeci basın ve özellikle de tekeltci burjuvazinin has sözcüsü Tercüman gazetesi olayı PKK hareketine yüklemek için peşpeşe yazılar yayınlamaya başladı. Bir anda harekete geçen sömürgeci yetkililer, MİT, Uğur Reyhan ve İsviçre polisi olanaklarını seferber ettiler.

Olayın basında yer alması ile birlikte, PKK karşı karşıya bulunduğu bu yeni komploya bertaraf etmek için harekete geçti. Milliyet Gazetesi'nin Diyarbakır Temsilciliğine, PKK-MK adına yapılan bir telefon konuşmasında şunlar belirtilmekteydi: "Mehmet Reyhan'ın kaçırılması olayıyla PKK'nin ilgisi yoktur. Sizleri Merkez Komitesi adına arıyoruz. PKK'nin belirlenmiş bir stratejisi vardır. Bu ilkelere göre eylem yapılır. Fidyeye gibi bireysel ve kamuoyunda küçük düşürücü eylemlere örgüt kesinlikle karşıdır. Bu konuda hata yapanları örgüt affetmez. Son zamanlarda her olay PKK'ya mal edilmek isteniyor. Örgütün basın-yayın organlarında karalanması için her türlü suçlamalar yapıyor. PKK, İsviçre Başbakanı Olof Palme'nin öldürülmesi olayına da karıştırılmak istendi. Ancak örgütün ilişkisi olmadığı resmen açıklığa kavuştu. Bu olayda da birileri PKK'nin adını kullanıyor. Durumun böyle bilinmesini istiyoruz."

Aynı şekilde, PKK-Avrupa Temsilciliği adına basın-yayın organlarına gönderilen yazılı açıklamalar ve telefon haberleriyle de olay PKK'ye maledilmek istenen bir komplo olarak

nitelendirilip, PKK'nin olayla ilgisi olmadığı açıklandı.

Partimizin yetkili kurumlarınca yapılan bu açıklamalar amacına ulaşarak, tehlikeli bir komploya daha gelişim aşamasında işlemez kıldı. Komployu bizzat gerçekleştiren ve arkasında mafya, MİT ve diğer emperyalist-sömürgeci güç ve kurumların bulunduğu çevreler ısrarla İsviçre polisini PKK üzerine sürme gayreti gösterdiler. Ancak, bizzat kaçırılan kişinin ilişkide bulunduğu karanlık çevreler üzerinde duran İsviçre polisi, Türk basını ısrarla PKK'yi sorumlu tutmasına karşılık, "Olayda kesinlikle PKK'nin parmağı gözüküyor. Bu örgütün olayla ilişkisi saptanamadı" şeklinde açıklamalar yapmak zorunda kaldı. Yeni yılın ilk günü ise, bizzat Uğur Reyhan'ın fışıldadığı bir ipucunu değerlendiren Polis, Mehmet Reyhan'ı kaçıranları yakaladı ve böylece, senaryonun düzmece bir oyun olduğu gerçeği daha da açıklik kazandı.

Komponun perde arkası

İşadamı Mehmet Reyhan'ın kaçırılması ile birlikte, Tercüman gazetesinin ısrarla olayı partimize maletme çabasına karşılık, gazeteler arası rekabetin de etkisiyle bazı burjuva gazeteleri olayın perde arkası düzenleyicilerini itiraf etmeye başladılar. Peşpeşe yapılan yayınlar, ucu MİT'e kadar varan karanlık güçleri her gün biraz daha günyüzüne çıkarmaya başladı. Ve sonuçta kurban rolüyle piyasaya sürülenlerin İsveç polisine uzun uzadıya sorguya çekilmelerine kadar varan ilginç gelişmeler yaşandı. Mehmet Reyhan'ın, bizzat babası Uğur Reyhan tarafından verilen bazı isimler üzerinde durulması sonucu "kurtarılması", Uğur Reyhan'ın bu isimlerin kendisine bir burjuva gazetesi tarafından ulaştırıldığını açıklaması, olayın çok yönlü bir senaryo olduğu ve esas düzenleyicilerinin MİT ve son dönemlerde Türk siyasal sahnesini birbirine katan olayların etrafında döndüğü hayali ihracatçı Kemal

Horzum olduğu gerçeğini gün yüzüne çıkardı. Özünde karanlık güçler arası bir hesaplaşma olan bu olay, sömürgecilerin PKK'yi dünya kamuoyundan tecrit etme amacı ile birleşince, kaçırma olayına siyasal bir kılıf geçirilmeye çalışıldı, ancak oyun Partimizce boşa çıkarıldı.

Komponun perde arkası güçlerinin daha iyi tanınması için burjuva gazetelerinde yeralan bazı çarpıcı noktaları aktarmakta yarar var.

Uğur Dündar'ın Hürriyet gazetesinde 1-2 Ocak tarihlerinde yeralan yazılarında belirtildiğine göre, kaçırılan kişinin babası Uğur Reyhan, Kemal Horzum'un eski ortağı. Kemal Horzum ve Uğur Reyhan eski MİT Müsteşar Yardımcısı Mustafa Arda ve bazı emekli generallerle birlikte 1984'te "BC Hava-yolları Anonim Şirketi"ni kuruyorlar. Birtakım kuşkulu faaliyetler yürüten bu şirket, ABD'nin İran'a gizlice silah satma olayına da karışıyor. İrangaate skandalı olarak bilinen bu olayda silahları İran'a aktarma görevini görüyor ve bu işi de CIA denetiminde yapıyor.

Bugün "ACA Turizm Sanayi ve Ticaret Şirketi" ismiyle anılan bu şirket ile, "Orkan Teknik Donatım Elektronik San. ve Tic. A. Ş." nin hissedarları arasında Kemal Horzum ve Uğur Reyhan ile oğulları Mehmet ve Ali Reyhan da bulunuyor. Şirketlerin kârlarının dağıtım konusunda ortaklar arasında anlaşmazlık çıkıyor ve İsviçre polisinin de araştırmalarına göre, bu kaçırma olayı mevcut anlaşmazlığın bir ürünü olarak gelişiyor; ancak olay PKK'ye maledilerek bir taşla birkaç kuş vurulmak isteniyor. Nitekim, kaçırma olayını soruşturan yargıç aynı zamanda İsviçre'deki Horzum davasının da yargıcı. Dikkat çeken bir diğer nokta da Uğur Reyhan'ın ismini vermesi üzerine kurtarma olayı gerçekleştirilen Yunus Altınsoy isimli kişinin Cenevre'de kirli işlerle uğraşan bir kişi olarak tanınması ve Mehmet Reyhan'la da önceden tanışıyor olmalarıdır. Çok önceden planlanıp gerçekleştirilen bir danışıklı döğüş olan kaçırma olayı öncesinde, dikkatleri partimiz üzerine çekmek için de son derece planlı hareket edilmiş bulunuyor. Kaçırılan kişinin tutulduğu Cenevre'deki daire olaydan bir ay önce kiralanıyor ve olayın failleri bu süreç içinde apartman sakinlerine sürekli, Kürt oldukları propagandasını yapıyorlar.

Sonuç olarak; karanlık çevrelerin iç çatışması olarak gündeme gelen ancak ucu TC'nin resmi yetkililerine kadar varan bir komplo ile ulusal kurtuluş mücadelemiz bir kez daha dünya kamuoyu nezdinde teşhir ve tecrit edilmek istenmiş; ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı saygınlık, Parti çizgimizin netliği ve Partimizin zamanında karşı girişimleri etkince geliştirmesiyle bu komplo da boşa çıkarılmıştır. TC'nin kirli savaşının ürünleri olan bu komplolar ulusal kurtuluş mücadelemizi saptıramayacağı gibi, sahiplerinin başında patlamaya devam edecektir.

açısından yarattığı gedik öylesine büyüktü ki, bu karşı-devrim güçleri, gediği bir nebze olsun kapatacak yeni bir komploya sarılma gereğini duydular ve İsviçre komplosunu tezgahladılar. Ancak, bu girişim, içine yuvarlandıkları bataktan biraz daha batmaktan başka şey kazandırmadı bu güçlere.

Son olarak, bu komplo, sömürgeci Türk devletinin Avrupa'da kendisine daha fazla yer edinme çabalarının bir parçası olarak geliştirilmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz etrafındaki çemberi alabildiğine daraltıp kendi etki alanını genişletmek ve Kürdistan'daki uygulamalarına haklılık kazandırmak istemektedir. Bunun için de mücadelemizi kamuoyu nezdinde mahkum etme amacına yönelik komplolar geliştirmektedir.

İsviçre komplosu ile bir kez daha kanıtlanan bir gerçek vardır ki, o da Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik hiçbir komponun başarıya ulaşamayacağı gerçeğidir. Emperyalizm ve sömürgecilik bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da komploculuğu en büyük silahlarından biri olarak kullanmaya devam edecektir. Ancak, mücadelemizin ulaştığı düzey tüm komploları yerle bir edecek güçtedir. Halklaşan PKK, zaferin en büyük güvencesidir. Hiçbir komplo ve saldırı halkımıza mal olmuş ulusal kurtuluş mücadelemiz ve partimiz PKK'nin gücü karşısında yaşama şansını bulamayacaktır.

—Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilik!
—Yaşasın halklaşan PKK!

Yurtseverlerin
Kaleminden

Kürdistan

Ulusal Kurtuluş Savaşı

Cudi muharebesi daha büyüktü

Bazı eleştirilerimizi Berxwedan'a iletmek için bu yazıyı kaleme aldık. Berxwedan'ın 68. sayısında, Cudi Dağında halkımızın en büyük muharebesi, faşist Türk basınıyla fazla farklı olmayan bir biçimde verildi. Bunu üzüntüyle karşıladık. Sosyal-şoven "Bizim Radyo" gibi bir haber kuruluşu bile, "Yüzlerce ölü var" şeklinde eylemi vermesine rağmen, Berxwedan "onlarca ölü var" açıklamasını yaptı.

Bu eylemin Cudi Dağının 2 metre karlı en yüksek noktasında ARGK'nin pusu kurması sonucu gerçekleştirildiği düşünülmüş, başarının yüzde yüz olacağı kesindir. Yani eylemin kapsamı geniş verilmeliydi.

Mevcut çalışmanın koşulları ve zorluklarını, çok çaba harcadığınızı biliyoruz, bu noktada saygımız sonsuzdur. Fakat koşullar ne olursa olsun, Cudi eylemini böyle dar vermek kitalede kabul görmez.

Çalışmalarınızda başarılar
Bir grup ERNK taraftarı / Köln

"Evet, Kerboran Apocuların evidir"

Uşak Türk basını soruyor: "Kerboran (Dargeçit), Apocuların yol geçen hanı mı?" Evet, Kürdistan'ın her karış toprağı gibi, Kerboran da Apocuların evidir. Ve Kürdistan'ın her şehri, kasabası ve köyü gibi, Kerboran Türk sömürgeci ordusuna ve uşak-hain takımına mezar olmaya devam edecektir.

12 Eylül faşist darbesi ile birlikte, Kerboran'da da ajan hain ağı genişletilmeye çalışıldı. Téfiko denen unsur bu muhbir ağın başını çekti. Yöre halkı bir yandan bu örgütlenmeye nefret duyarken, diğer yandan da çekiniyordu. Tam da bu dönemlerde, Kerboran'da HRK'nin şanlı eylemleriyle Téfiko adlı ajan yaralandı. Birçok hain ölümle cezalandırıldı. Bu hain takımının elebaşısı birçok yerinden sakatlanmasına rağmen boş dur-

madı, çevresine Kerboran'dan Şemso (muhtar), Nuro ve Murado, Zengan'dan M. Ata (muhtar) ve Botije'den Haco'yu toplayarak gece, evleri, "Apocu maskesi" ile dolaşıyorlar ve ertesi gün de gittikleri evlerden insanları ihbar ettirip işkence yaptırıyorlardı.

Gerilla birliklerimiz bu oyunları bozdu. Gerçekleşen bir eylemde Haco yaralandı. Fakat Haco koruculuk maaşı almakta diretince, aradan geçen bir süre sonra ARGK cezaı keskinleştirdi. Ölüm cezasının infazı, Haco asılarak yerine getirildi.

Bunun ardından, Kupras'ta öğretmenlik maskesi altında ajanlık yapan bir kontr-gerilla üyesi yargılanarak ölümle cezalandırıldı.

Bu eylemler birçok hain korucuya geri adım attırdı.

Daha önceleri TC'den silah alan Dereca köyündeki korucuları silahsızlandırmak için ARGK'nin bir birliği köyü bastı. Korucular aydınlatılarak silahsızlandırıldılar. Bu köy bir daha silah almadı.

Téfiko denen unsur ile çevresi, bir ARGK savaşçısının şehit olmasına sebebiyet verdiler. Bunun üzerine intikam tetikleri çekildi, bu hainlerin evleri başlarına yıkıldı. Ve Kerboran'da koruculuk iflas etti. Yurtseverlerde büyük bir coşku doğdu, çeşitli düzeylerde görevlere sarıldılar. Téfiko, Murado ve Nuro çocuk-çocuklarıyla Türk ordusu içine karıştılar, orada "yaşamaya" başladılar.

Son dönemlerde Murado beklemeyişi bir zamanda ARGK birliğini karşısında görerek, çoktan hakketmiş olduğu cezaı

buldu: Ölüm...

Bu hainlerin tek tek cezalandırılması düşmanı çılgına döndürüyor. Halkı ise sevince boğuyor.

Düşman yoğun işkencelerle birlikte, geniş tutuklamalara girişiyor. Çocuklar okulda sıraya dizilerek, otomatik silahlarla tarandılar. 80 çocuk çeşitli yerlerinden yaralandı.

Kasım 1988'de, düşman, Sadık Çelebi adlı bir yurtseveri işkencede katlediyor. Mardin tugayında işkencede katledildikten sonra bir tarlaya götürülerek, orada da silahla taranıyor ve burjuva basını da "çatışmada öldü" diye yazıyordu.

Türk sömürgeciliği bilmelidir ki; bu barbar tarihi kinimizi daha da artırıyor. Ne katliamlar ve ne de işkenceler, Türk sömürgeciliğini ve yanındaki Rayberleri kurtarabilir.

Kerboran'dan bir yurtsever

Bulgaristan'dan Selamlar...

10 Kasım günü, gazetecilik tarihi öğretmeni, "Herkes kendi ülkesinden bir gazeteyi veya herhangi bir dergiyi tanıtıcı yazı hazırlasın" dedi. Ben, kendi ülkenin adına Berxwedan'ın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesindeki rolü ve önemini belirten 18 sayfalık Bulgarca bir yazı hazırladım. Yazım öğretmenin dikkatini çekmiş olacak ki, ders-ten sonra beni yanına çağırarak PKK ve Kürdistan'la ilgili birçok soru sordu. Ayrıca derslerde hemen her gün PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşının propagandasını yapmaktayım. Bütün bu propagandaların etkisiyle, dikkatler her geçen gün daha yoğun olarak Kürdistan üzerinde toplanmaktadır.

13 Kasım günü Karl Marks'ın 5000 kişilik tiyatro salonunda, "Halklar arasında anti-empyralist birlik, dayanışma ve barış" konulu bir panel düzenlendi. Salon doldu, boş yer kalmadı. Panelde 5 yabancı öğrenciye söz hakkı verildi. Bu 5 kişiden biri de bendim. Sıra bana geldiğinde, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden bahsettim. İşte bu sırada Amerika'dan, Afrika'dan, Asya'dan ve Avrupa'dan öğrenciler, Bulgarca hep bir ağızdan, "Yaşasın Kürdistan", "Özgür Kürdistan", "Kahrolsun sömürgecilik" sloganlarını haykırdılar.

Konuşmanın son bölümünde, "En sonuncu sömürge ülke Kürdistan, PKK önderliğinde esaret

zincirlerini parçalıyor ve her geçen gün bağımsızlığa doğru adım adım ilerliyor" diyerek, Partimizin Kürdistan'daki önderliğini, salonda bulunan 5000'i aşkın öğrencinin önünde haykırdım. Konuşmam bittikten sonra Dimitrofovcu Komünist Gençler Birliği'nden (DKMC) öğrencilerle, Kürdistan'la ilgili dostça sohbetimiz oldu.

Çok sayıda Bulgar ve yabancı öğrenci, Kürdistan ve PKK hakkında çok şeyler öğrenmek istiyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine büyük bir sempati duyuyorlar. Ama Bulgaristan'da yabancı dillerde (özellikle İngilizce) yazılı materyaller yok.

B.T.
Sofya / 6.12.1988

Mücadelemize yönelik oyunlar çeşitleniyor

Bir papazla tanıştım. "Nere-lisin" diye sordu. Ben, "Kürdistanlıyım" deyince, gülerken Kürdistan diye bir şeyin olmadığını söyledi. Bir de Yezidi olduğumu öğrenince, "Yezidiler azınlıktır, Müslümanlar tarafından baskı görüyorlar. Dininiz yok edilmek isteniyor. Kürtler komünisttir" dedi. Tartışmamızda PKK'nin aleyhinde konuşarak, Komkar'ın iyi bir örgüt olduğunu söyledi. Nedeni; PKK'nin kan dökmesi, silahlı mücadele yürütmesi, Komkar'ın da silaha karşı olmasımı!

Mücadelemize karşı artık papazlar da devreye girmiştir. Biz uyanık olmalıyız. Bunları boş çıkarmalıyız. Serok APO'ya, Partimize, Cephemize ve Ordu-muza sahip çıkmalıyız.

Bielefeld'den Hasan
23.9.1988

Ölüm diyoruz ihanete

Son dönemlerde ortaya çıkan bir ihanete tanık oluyoruz. Evet, bu ihanet ne ilk ne de son olacaktır. Partimiz, tarihinde birçok ihanet ve komployla karşılaştı.

Her çıkan "Apo despottur", "PKK'de demokrasi yoktur" nakaratını işliyor. PKK'de şehitlere bağlılık ilkesi vardır, elde silah kahramanca Türk sömürgecilerine ve uşaklarına yaşam hakkı tanımamada bir inat vardır. Bu ne despotluk, ne de anti-demokratiklikler.

Evet baylar; bizde ihanete taviz yoktur. Yeni ihanetin sahipleri "Kürt Avukat" ve pilleri bitmiş birkaç unsurdur. İhanetçiler bir kez daha yanıldılar: Yalnız kalmakla. İhanete ölüm diyoruz, yaşamasına kesinlikle taviz vermiyoruz. Halk olarak bu konuda her şeyi göze almışız, sizlere ve sizin gibilere kesinlikle yaşam hakkı tanımıyoruz. Bunlar olsa olsa kışla kültürünün ürünleri olabilirler. Halkımız bunları hiçbir zaman affetmeyecektir.

Selam olsun sana büyük insan Apo'muz. Ey ulusal önder, sen yaşadıkça ihanete korku salan namılsun.

Fransa'dan İdris

ÜLKEMİZE SAHİP ÇIKALIM

Güney Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a göçmek zorunda kalan onbinlerce insanımız tel örgülerle çevrilmiş. Yine onbinlerce insanımız cezaevlerinde işkenceden geçiriliyor. Dışarda ulusal kurtuluş mücadelemiz her gün daha da yükselmektedir.

Kürdüm deyip de uyanmayanlar neden uyanmıyorlar. Artık ayağa kalkmanın zamanı

geçiyor bile. Sömürgecilikten hep beraber kurtulalım. Dağlarımızı ağaçlar dikelim. Topraklarımızı su getirelim. Petrollerimizi kendimiz işletelim. Gelecek nesillerimize özgür gelecek hazırlayalım.

Dağlarımızın doruklarına; Ağrı'dan Cudi'ye, Bagok'tan Botan'a, Dersim dağlarına Alarengin bayrağımızı dikelim.

Rizgar

TC'nin suçları artıyor

Türk devletinin vahşetinden bir örnek vermek istiyorum. Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Kundikêdere köyünde zor şartlar ortamında, çocukluğunu yaşayamadan çalışmak zorunda kalan 16 yaşındaki Bilal ismindeki bir emekçi genç, bir tarlada traktörle çift sürerken, hudut askeri nöbetçileri tarafından alçakça katledildi. Hiçbir nedeni yokken, huduttan 2 km uzaklıkta genç Kürdistanlının her tara-

fına kurşun yağdırarak traktör üzerinde tanınmaz hale getirildiler.

Partimiz PKK, Türk devletinden bu terörünün hesabını soracaktır. Ayrıca, Nusaybin'deki devrimcilerin Avrupa'daki yurtsever halkımıza sonsuz selamları vardı.

Kassel'den
bir Berxwedan okuyucusu
6.10.1988

Savaşan tek güç PKK'dir

Bilindiği gibi birçok örgüt Kürdistan adına yola çıktığını söylüyor. Ama bu sözde kalıyor. Avrupa'da mı Kürdistan'ı kuracaklar?

Bugün Kürdistan'da gerilla savaşı veren tek güç PKK'dir. Ülkemizin dört bir yanında, şehitler verme pahasına düşmana bir balyoz gibi darbe vuran da PKK'dir. PKK, bizi kör-sağır, ülkesiz bırakmaya ve tarihten silmeye çalışan bir düşmana karşı savaşıyor.

Bize, düşmana karşı savaşabilen veya halkımızı kurtuluşa götürmeye çalışan bir parti lazımdır. O da vardır: PKK.

O halde yurtseverler, hiç zaman geçirmeden gerçek yerlerini almalıdırlar. Gerçek partemize sahip çıkıp çelikleştirilelim.

Bonn'da Hamit
17.10.1988

Yaşasın Önderimiz APO

Biz Kürdistanlılar olarak, APO gibi bir önderin liderliğindeki partimiz PKK'ye sahip olmaktan gurur duyarız. Partimize ve önderimiz APO'ya saygıyla bağlı ve her zaman onların yanında olduğumuzu yine tekrarlamaktayım. Bütün Kürdistanlılar en önemli ve değerli zamanlarını yaşıyorlar. Bunu önderimiz APO'ya borçluyuz. Onu her zaman kalbimizde ve damarlarımızdaki kanımızda yaşıyoruz, yaşatacağız. Onun sayesinde kimliğimize kavuştuk.

Değil APO'muza dil uzatmak, Ona ters bakmak bile Kürt halkının geleceğine kastetmek anlamına gelir. Bu nedenle Önderimize dil uzatanın dilini kesmeye, yan bakanın gözünü ve nefes alan ciğerini sökmeye

hazırız.

Alçak provokatörlere bir nasihatım var: TC'nin kemikleri sizi aç bırakır. Bu kemiğe aldanıp APO'muza dil uzatmanın ne olduğunu biliyorsunuz. TC'nize güvenmeyin. O, kendisini korumaktan aciz, sizi nasıl koruyacak? TC'nin gücü APO'muza yetmiyor, sizin gibi köstebek yavrularının ne gücü vardır?

Kürdistan'ın geleceği
Kürdistan'ın ışığı
Kürdistan'ın eşsiz önderi
APO'ya bin selam
Kale gibiyiz, her zaman
yanındayız.

Belçika'dan Kurdo

KÜRDİSTAN

Dağlarına sırtımı dayarım
Türkülerle seni anlatırım
Havana suyuna özlem duyarım
Toprağını yüreğimde duyarım

Canımız fedadır sana
Şehitler düştü toprağına
PKK'nin önder yolunda
Her adımı senin uğruna

PKK'dir partimiz bizim
ERNK'dir cephemiz bizim
ARGK'dir ordumuz bizim
Kürdistan'dır vatanımız bizim

Toprağımızı düşmandan
temizleriz
Kürdistan için canımızı veririz

Paris'ten Xebat

PARTİMİZE VE HALKİMİZE

Hemen her gün savaş haberleriyle çınlanıyor kulaklarımız. Cepheden haber alıyoruz; dağlarımızdan, ovalarımızdan çarpışma haberleri geliyor. Düşmanla göğüs göğüse çarpışmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Partimizin eşsiz bir gözüpelik ve atılganlıkla Kürdistan'da sıcak savaşımı saptadığı günden bugüne kadar, tüm olanaksızlıklara, tüm yetmezliklere rağmen birçok zorlu aşamanın başarılı bir şekilde atlatıldığını görüyoruz. Başarıların temelinde ne kanların, acıların olduğunu biliyoruz; coşkulu bir gurur duymamız bundandır. Başarabilirliğimizin sarsılmaz inancı oluyor bu. Partimiz büyük önder APO'nun yol göstericiliği ve uygulayıcılığında, tüm ezilen, sömürülen halklara nasıl bir mücadele gerektiği üzerine bir perspektif sunmuştur, sunuyor bugün.

Bu başarılar ve geline aşama, hiç şüphesiz halkımızın eşsiz bir fedakarlık ve yiğitlik içeren ulusal kurtuluşçu tarzının bir sonucudur. Halkımız, can ve kan vererek yarattığı bu mücadeleyle, doğru bir önderlik altında, neleri başarabileceğini, yaratabileceğini göstermiştir.

Evet cepheden savaş haberleri alıyoruz; bu bizim savaşımız, diyoruz. Savaşın geldiği düzeyde Partimizin eşsiz yaratıcılığını, halkımızın eşsiz fedakarlığını görüyoruz.

Biz savaş esirleri olarak, PKK'nin kadro ve sempatanları olarak, çilekçe halkımızın evlatları olarak, sadece gurur duymuyoruz, bununla yetine-meyeceğimizi biliyoruz; gurur duymanın yanında, ona layık olmaya çalışıyoruz, çalışacağız.

Biz, savaşımızdan tek bir haber dahi almadığımız, ülkemizde umutsuzluğun kapkara koyu bulutlarının hüküm sürdüğü, en acımasız baskılara, vahşete maruz kaldığımız günlerde bile bugünlerin geleceğini bile-rek yarına umutlu bakardık; yarına olan umudumuzdan, bugünlerin geleceğine olan güvendi ki, azgın düşmanın ihanet ettirme politikasına göğüs gerdik, yarınlarına bizim şahsımızda sarılmış bir halka ihanet edemezdik. Bize emek veren, yavaşma bir kişiliğin yok edici girdabından çıkarıp soylu, onurlu, başkaldırcı bir kişilik kazandıran Partimize, APO'muza ihanet edemezdik. Layık olacağız dedik, layık olduk. Layık olmaya çalışırken zaman oldu tökezledik, zaman oldu düştük, ama düştüğümüz yere kapaklanıp kalmadık; önümüzde nice savaş günleri var dedik, faşist naralarla çınlayan kulaklarımız gün gelir gerillanın namuslu narasıyla çınlar dedik, düştüğümüzde yerden hemen kalkmayı düşündük. 21 Mart'ta Mazlum olduk, 18 Mayıs'ta Dörtler, 14 Temmuz'da Hayriler, Kemaller, Akifler, Aliler olduk; bir yürüdük, on yürüdük, açılan yolda yüz olduk, bin olduk... Eylülere, Ocaklara vardık.

Evet, her zaman Partiye, halka güvenle, onlara layık olmanın uğraşı içinde olduk. Bu uğraş sonucunda; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ve daha onlarca direnişçimizin kanı ve canı pahasına Partimizin ve halkımızın yüreğinde haklı bir onur kazandı Diyarbakır zindanı.

Diyarbakır zindanı halkımın dilinde bir özgürlük türküsü oldu. Acı, kin, kan ve gözyaşıyla bestelenen, sözlü bir özgürlük türküsü. Partimiz ve halkımız, Diyarbakır zindanında yatan her bir insana eşsiz bir sevgi besledi; bu insanları o kutsal sevgiyle bağrına basacağı günü bekledi. Haydi, sizleri bekliyoruz, size ihtiyacımız var, işkencehanelerde şakıdığınız gibi, şimdi siperlerde şakiyın diyecekleri günleri beklediler. Diyarbakır zindanından kurtulan her insanın haberi cepheye kazanılan bir zafer haberi gibi yayıldı durdu.

Evet, örgütümüzle, kitlemizle biz Diyarbakır zindanında yaşayan savaş esirleri, bu sevginin, bu kutsal sevginin ve beklentinin buradan çıkan her insanın yerinin savaş siperleri olduğunun bilincindeyiz.

Ne var ki buradan çıkan kimlerin bu bilinçle hareket etmediklerini de duyuyor ve görüyoruz; kahroluyor ve lanet yağıdırıyoruz. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin kanıyla onurlanan Partimizin ve halkımızın yüreğinde sınırsız bir yuva olan Diyarbakır zindanına olan eşsiz güveni kendi şahıslarında yitirdikleri için, vahşetlerden süzülüp gelen yoldaşlarımıza sırt çevirdikleri için, yüreğimizden yükselen bilincimizle beslenen bir sesle haykırıyoruz: Buradan çıkıp, savaş siperlerine koşmayan, Parti saflarında dizilmeyenler HAIN'dir.

Duyuyoruz, kimileri çıkıp küçük-burjuva hayallerini gerçekleştirmenin ilk adımı olarak hemen evlenmekte, sözde bir yuva kurmaktadır. Aile ocağı-mız, sevgili yuvamız Partimiz, küçük-burjuva bir dünyayla değiştirilmektedir. Halkımız, aile ocağı-mız, sevgili Parti yuvamızdan kaçıp bu küçük ve zavallı dünyaya kendini mahkum edenleri kendi nefretine mahkum etmektedir.

Görüyoruz, bu zavallı alçaklar, bir zamanlar bir halkın dertlerine çözüm bulmanın şerefli uğraşındayken, şimdi kendi aile çevresinin sözde kurtuluşunu sağlayacak şerefsiz uğraşlar içinde kıvranıp durmaktadırlar. Lanetli bir yaşamdır bu, halkımızın nefretini üzerinde toplayan sürüdü bir yaşam.

Bu zavallı yaşama mahkum olmuş olan unsurlar, halk içinde, Diyarbakır zindanında yatanın vermiş olduğu saygınlığı bir sermaye olarak kullanmaktadırlar. Ama nafile, halkımız, bunların sermaye olarak kullanmak istedikleri şeyin, şehit kanı olduğunu biliyor; bu bilinçle bağrını açmıyor, sırtını dönüyor, halkımız sevgide cömert olduğu kadar, nefrette de ustadır.

Bu hainlerin dışında, yine buradan çıktıktan sonra, ne camiden ne de kiliseden olma tavırları içine girip, kaçak döviz seçenlerin olduğunu da biliyor ve görüyoruz. Bunlar iflaslarını açık bir dille ilan etmiyorlar, devrimci maskesi altında, halkın ve Partinin kendilerine olan güven ve sevgisinin faydalanmak istiyorlar. Yıllarca zindanda kalmanın yarattığı (bunlarda kin değil) bıkkınlığı en iyi şekilde atlatmanın yollarını arıyorlar. Ve bunların yolları genellikle Avrupa'ya çıkıyor. Bu beyler çok çekmişler,

çok yorgundurlar kendilerince, biraz tatile ihtiyaçları olacak, hele bir dinlensinler, bu yorgunlukla savaş alanlarına gidilir mi, siperlere yatılır mı, hem 8 yıldır işkence görmemişler mi, biraz da başkaları zahmet çekemez mi?

Evet, savaş alanlarından, protonün nötrondan kaçtığı gibi kaçan, ama hep onun etrafında dönen bu kaçkınlar, onun yarattığı atmosferin olanaklarından faydalanmak istiyorlar.

Bunlar buradan çıktıktan sonra, "devrimcilik yapacağız ama şimdi dağa çıkmayacağız, Avrupa'ya gönderseniz gideriz" diyerek, kendilerini Partinin buyruğuna, halkın hizmetine sunacaklarına, Partiye buyruk vermekte, halkın kendilerine hizmet etmesini beklemektedirler. Bunu yaparken, zindanda yatmanın verdiği saygınlıktan cesaret almaktadırlar.

Kaçaklar, mücadele yorgunları (!) olarak yurtdışına kapaklanıyorlar. Yüzsüzlükle devrimciliği birbirine karıştıran bu kaçkınlar, kendilerini hangi kırlar altında pazarlamaya kalkırsa kalkınsın, ne Partimiz, ne de halkımız bunların sergilediği pazarlara rağbet eden bir müşteri değildir; kendilerini Parti ve halka bu şekilde satırmaya kalkışmaları boşunadır.

Biz, Diyarbakır zindanında yatan savaş esirleri olarak, PARTİMİZE ve HALKİMİZE diyoruz ki, gurur ve onur kaynağımız olan eseriniz savaş görüyor, onun yakıcı ihtiyaçlarını biliyoruz. Cezaevi örgütümüz ve kitlemiz olarak, zindanda oldukça bu alandaki ihtiyaçlarına; zindan dışına çıktıktan sonra da, dışardaki ihtiyaçlarına cevap vermenin uğraşı ve umudu içindeyiz.

Birkaç hain ve kaçak dövizçünün hiç de gölgeleyemeyeceği bir bilinç ve uğraştır bu. Zindanlarda faşist işkencelerde yıllarca direnen ve şimdi de dışarı çıkıp, silah elde siperlere yatan, düşmanla göğüs-göğüse çarpışmalarda şehit düşen onlarca savaş esiri bu uğraş ve bilincin temsilciliğini yapmaktadırlar.

Diyarbakır zindanında yatan savaş esirleri, bir gün düşmanla silah elde göğüs göğüse çarpışmanın umuduyla yaşıyorlar. Bu umut APO'muzun, Partimizin, halkımızın, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin bize verdiği emeğin, emanet ettiği mücadele bayrağını yükseltme sorumluluğunun bir gereğidir.

Bizler, tarihi ihanetler yapmak isteyenleri tanıdık, düşmanla omuz omuza üstümüze yürüyen, bir zamanlar aynı saflarda omuz omuza yürüdüğümüz insan taslaklarını gördük. Her ihaneti, her düşmanlığı, en sert tavrımızla kabında boğduk. İhanete alışık olduğumuz kadar ihaneti kahretmede de bir o kadar yeterliyiz.

Onun için, bugün dışarı çıkıp da alçakça bir yaşam yolu seçen hainlerin ve yine alçakça bir yol seçip, kendilerini devrimci sanan mücadele kaçkınlarının tavırları hiç de sürpriz değil bizim için; bizim için olmadığı gibi, Partimiz ve halkımız için de.

Bizler bu kavgada daha nice hain ve kaçkınlar görecektir ve tanıyacağız. Ama bugüne kadar olduğu gibi, her hainlik ve kaçkınlığı soylulukla ezeceğiz.

Zindandan savaş esirleri

Ajan-provokatörlerin oyunlarına dikkat

Kürdistan tarihini derinlemesine incelediğimizde, göreceğiz ki, bir yandan kahramanlıklar ve direniş, diğer yandan ihanet ve teslimiyet yaşanmıştır.

Son dönemlerde "Apo'ya hayır, PKK'ye evet" sloganıyla ortaya çıkanlar, bunun yeni bir somut örneğidir. İhanetler tarihte hiçbir zaman affedilmemiştir. Bunu provokatörler de çok iyi bildikleri için, günah çıkarırcasına yurtseverlerin adreslerine yazılar postalamaktadırlar, onları telefonla arıyorlar. İşledikleri suçları çok iyi biliyorlar ve bunun korku ile telaşını yaşıyorlar. Yurtseverlerin isim ve adreslerini, emperyalizmin hangi istihbarat örgütünden temin ediyorlar? Bu, onların kimlerin karargahında olduklarını gösterir.

Tasfiyeci, provokatör baylar, sizi çılgınlaştıran, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kaydettiği gelişmeler değil midir? Böyle olmasa, TC özel savaş kurmaylığının yetiştirdiği uzman kişilerin diliyle konuşmazdınız. Bakın, özel sa-

vaş kurmaylığının dağda savaşan gerillalara yaptığı çağrılar şöyledir:

"Apo diktatördür. O lüks hayat yaşarken, sizler çırpılacak, açlık ve sefalet içerisinde dağlarda ölüme terk edilmişsiniz. Sizler kandırılmış iyi niyetli insanlarsınız. Gelin adaletin temsilcisi olan devletimize teslim olun."

Sizler ise, bunu devrimcilik maskesi altında yapıyorsunuz. Şahin ve Semir ne kadar sonuç aldıysa, onun hiçbirini alabilirsiniz.

Provokatörlerin sözcülüğünü yapan H. Yıldırım unsuru, dünyanın en onursuz insanı, çok silik ve kaypak bir kişiliğe sahiptir. Komplocu ve provokatör bir yapıya sahiptir. Yine Ulusal Önder önünde üç büklüm olup dalkavukluk ve yağcılık yapan bir kişiliktir. Madem cesareti varsa, niye "düşüncelerini" açıkça ortaya koymadı?

Provokatörler, ruhları beş para etmez dünyanın en iğrenç yaratıklarıdır.

Cenevre'den bir ERNK taraftarı

PKK'nin sahipleri şehitlerimiz ve Serok APO'dur

Ben daha önce bir Özgürlük Yolu sempatiyandım. 1982 yılında Avustralya'da elime geçen Serxwebûn gazetesini okuyunca sempati duymaya başladım. Daha önceleri Riya Azadi, Rızgari vd. bazı örgütlerin yayın organlarının dağıtımında yer alıyordum. Bu yayın organlarının tümü Komala Kurdi'ye geliyordu.

1983-84 yıllarında PKK'nin başlattığı gerilla savaşından fazlası ile etkilendim. Ve böylelikle diğer örgütlerin yayın organlarının dağıtımını bıraktım. Zaten onların yaptığı anti-PKK'cilikti. Şimdi Serxwebûn ve Berxwedan'ı dağıtıyorum. 56 yaşımdayım gücüm oranında PKK'ye maddi ve manevi destekte bulunuyorum.

Son dönemlerde Parti içerisinde olumsuz bir gelişme oldu. Buna ben, ailem ve diğer Parti sempatiizanları hem üzüldük, hem de içimizde büyük bir öfke doğdu. Çünkü bu olumsuz gelişmenin sözcüsü olan ihanetçi alçak, daha düne kadar cezaevlerinde işkence gördüğünü söylüyor, oradaki ihanetçi Şahin'i eleştiriyordu; ve Berxwedan'da mürekkebi kurumamış Dersim ya-

zısında, hain Rayber'in durumunu yazıyordu. Şimdi ise, sömürgeci basına, radyolara nefret dolu tersi demeçler veriyor. Bu sözleriyle hain Rayber ve Şahinleri geride bıraktı. Söylediklerinden utanmalı bu alçak. Bu hain, birçok militanın imhasına ve yakalanmasına sebebiyet verdi. İşte bunun cezasını ödeme-li, bulunduğu yerde başı yılan kafası gibi ezilmelidir.

PKK'yi kim yarattı? Bugün Kürt ulusunun varlığını sömürgeci Türk devletinin baş sorunu ve uluslararası gündem konusu haline getiren PKK'nin sahipleri kimlerdir? Bu gelişme öyle ucuz mu yaratıldı? Hakiler, Mazlumlar, Hayriler, Kemallerin ve diğer şehitlerin mirasına bu alçaklar sahip çıkamaz. Bu lanet unsurlara bin kere hayır. Bin kez Biji Serok APO; PKK, ERNK ve ARGK!

Hey ilericiler, yurtseverler; hain ihanetçileri kahretmek için Serok APO'ya bağlılığımızı ispatlayalım! Bu, bir yurtsever olarak, benim içten bir arzumdur.

**Avustralya'dan 8 nüfuslu bir yurtsever aile adına
A. Rızgar Heşar
2.11.1988**

Kürt halkına...

Biz çocukken her gördüğümüz gözlüklü kişiye doktor ve saçları dökülen kişilere de profesör diyorduk. Tabi o zamanlar gözlerimiz kapalıydı. Çünkü bu tür kişiler hep bizi kullanıyorlardı. Olan bizlere oluyordu.

Ben hep düşündüm; neden bunlara bir şey olmuyor da hep fakirlere oluyor diye. Fakat biz bunu kader biliyorduk. Ama bundan sonra o tür şeyler olmayacak. Çünkü büyük önderimiz APO gözlerimizi açtı, bizi uyardı. Şimdi ise Kürt halkı, bahsettiğimiz kişilere dünyanın kaç bucak olduğunu gösteriyor.

Tabii Hüso gibiler saldırırlar. Çünkü onların çıkarları zedeleniyor. Artık onlara yumurtalar, peynirler, kuzular gitmi-

yor. Bundan sonra halk, şapkasını indirip esas duruşa geçmeyecek.

Aslanların düşmanı çoktur, çakalların düşmanı daha fazladır. Çakallar korkaktır. "Hişt" dedin mi hemen kaçarlardı. Ben çok çakal gördüm, iyi tanırım.

Bu tür kişiler daha önceleri ata binip gezerlerdi. Büyük önder APO çıktı, şimdi af buyurun sı-paya biniyorlar. PKK kuruldu, yaya kaldılar. Haliyle saldırırlar, gayet doğaldır bu. Zaten bunlar çıkarsa, PKK daha kuvvetlenir. Kürt halkı önderini tanır.

Kürt halkı seninledir, selam sana büyük önder APO!

**Horsens'ten bir yurtsever
Çiya / 10.12.1988**

Avrupa'daki Kürdistanlı yurtseverlere sesleniyorum

22.11.1988 tarihinde bulunduğum cezaevinde, Fransa'nın haberalma servisi tarafından gerçekleştirilmek istenen son derece çirkin ve nefret uyandıracak komplo ve provokasyonu gazetemiz Berxwedan aracılığıyla tüm Kürdistanlı yurtseverlere duyurmayı, kendime zorunlu bir görev sayıyorum.

Yazıma girmeden evvel kendi olayımı açıklamakta fayda buluyorum. Bundan yaklaşık 5 sene evvel, yakından ve uzaktan hiçbir siyasi yönü olmayan, kişisel bir anlaşmazlık sonucu çıkan bir kavganın istem dışı olarak ölümle sonuçlanması dolayısıyla polise kendi isteğimle teslim oldum ve bu hatamın bedelini 12 seneye ödettiler. 3 sene kaldığım tutukluluktan 2 sene evvel merkez cezaevine transfer olduğumda ilk fırsatı değerlendirip, Kürdistan'daki gelişmeleri izlemek ve Parti teorisini daha iyi kavrayıp bilimsel geliştirmek amacıyla Berxwedan'a abone oldum ve o andan beri gelişmeleri izliyorum.

22.11.88 tarihinde cezaevinde çalıştığım atölyeden müdür yardımcısı tarafından çağırıldım. Bürosuna geldiğim zaman, bana gayet nazik bir şekilde, "Umarım sizi işinizden alıkoyup rahatsız etmedim" dedi ve daha sonra meseleyi açarak, benim Kürt olduğumu ve son dönemlerde tüm ülkelerin Kürdistan meselesiyle yakından ilgilendiğini, buna bağlı olarak, kendisinin de bu gelişmeleri yakından izlediğini, Kürdistan'ın 4 ülke tarafından bölünerek sömürüldüğünü ve Kürtlere kendi dillerini konuşma özgürlüğü dahi tanınmadığını belirtti. Ben ise hayretimi gizlemeden, adamı dinliyordum. Kafam karma-karışık olmuştu. 5 senedir ırkçılığın en katmerlisini yaşadığım bu ülkedeki cezaevlerinde, bir müdür Kürtlere olan yakınlığını dile getiriyordu! Doğrusu, kulaklarıma inanamıyordum. Bu işin nereye varacağını merakla beklerken, müdür meselenin özüne indi: 2 tane polis benim dosyamla beraber geldiklerini ve beni görmek istediklerini belirtti. Benim ise aklıma direkt olarak Ofra'daki (Yabancılar Polisi) dosyam geldi; bu dosyam kaybolmuştu. Muhakkak onunla ilgilirdi diye düşündüm; çünkü, 5 sene boyunca hapis hane içinde 2 olay dışında polislik hiçbir işim olmamıştı ve bunların davası da uzun zaman önce sonuçlanmıştı. Gardiyan tarafından görüşme salonuna alındım, bu arada onlar kendi aralarında 20 dakika kadar konuştuktan sonra müdür yardımcısıyla beraber geldiler. Müdür, polisleri tanıştırdıktan sonra, beni konuşmadan sonra tekrar göreceğini belirterek gitti.

Masaya oturur oturmaz, polisler, "Kimliğimizi saklamıyoruz, Fransız Haberalma Servisi'ndeniz ve sizinle açık konuşacağız; korkmana da gerek yok, senin hakkında kanuni işlem yapmayacağız" diye belirttikten sonra, "Senin olayında PKK'nin parmağı var değil mi" diye sordular. Direkt yaptıkları bu giriş bana şok etkisi yaptı ve oyuna getirildiğimi anladım, ama geriye dönüş de mümkün değildi. Polislere, hangi hakla PKK'nin ismini ağızlarına al-

dıklarını ve mantıksız bir iddia ortaya attıklarını söylediğimde, "Çünkü sen Kürtün. Ayrıca olayın olduğu yer PKK derneğine çok yakın" diye cevabını aldım. Böylesine saçma-sapan bir suçlama, yeryüzünde duyulmuş ve görülmüş şey değil. Demek ki Fransa'da Kürt asıllı kişilerin işleyeceği her türlü olayda PKK parmağı aranacak. Doğrusu bu kadarını TC bile yapmadı. Şaşkınlığım geçince, kendilerine sert bir dille benim olayımın uzaktan ve yakından siyasi hiçbir yanı bulunmadığının net ve açık olmasına karşın, PKK gibi ciddi bir Partinin, böyle olaylara karıştırılmasının son derece çirkin bir karalama olduğunu belirttim. Onlar da, "Yanlış anlamayın, bize Bakanlıkça emir verildi; tüm Kürtlerin olaylarını inceliyoruz. Şu ana kadar pek çok PKK'lıyla konuştuk. Onlar da PKK'nin terörist bir örgüt olmadığını söylediler. Ancak biz Kürt Enstitüsü'nün çalışmalarını tasvip ediyoruz. Onlar Fransa'da Kürt dilini, kültürünü, müziğini, folklorünü tanıtıyorlar. Bunun dışındaki çalışmaları tasvip etmiyoruz" dediler.

Kendilerine, böyle şeylerin beni alakadar etmediğini söyleyip, gitmek istediğimi belirttiğimde, bu defa konuyu değiştirdi dosyayı açtılar.

Türkiye'deyken Türk soluna (İGD) sempati duyduğumu söylediler. Fransa'ya nasıl geldiğimi sordular ve savcılıktaki ifademi tekrarlatıldılar. Diğer ülkelere gidip gitmediğimi, PKK'yi bir Kürt örgütü olarak nasıl bulduğumu sordular. Kendilerine, kısa olarak PKK'nin Kürdistan'ın kaderini tayin edecek tek parti olduğunu ve onu Kürt halkının umut ışığı olarak gördüğümü belirtip, sempati duyduğumu da saklamadım. Buna gerek de görmedim; zaten koğuşumda Serok APO'nun 3 tane resimli kartı var ve bu da idare tarafından biliniyor.

Akrabalarım ve ziyaretçilerim konusunda bana gözdağı verdiler. Ayrıca çalıştığım yer ve günlük yaşamım hakkında hapis hane müdüründen aldıkları bilgileri bana aktararak, "Görüyorsun ki biz samimiyiz, yaptığımız şeyleri senden saklamıyoruz. Sen bizlere açık bir şey söylemedin, ne yazık ki biz de sana faydalı olamıyoruz" diyerek konuşmalarını sürdürdüler.

Giderlerken de, "Eğer konuşmak istersen müdüre söyle, çekinme, hemen geliriz" demeyi ihmal etmediler.

Elim kolum bağlı olmasa, adamları parçalamam işten bile değildi. Gözümün içine baka baka sanki bir şey biliyor-muşum gibi, açıktan açığa beni muhbirliğe, ajanlığa, kısacası ihanet denen soysuz kişiliğe davet ediyorlardı.

Direkt olarak "bizi çok seven" müdür beyin bürosuna gittim. İçimde volkan gibi biriken kinimi, üsluplu bir şekilde kusup, idare ve polis işbirliğiyle üzerimde oynanmak istenen oyunun ne demek olduğunu; gelenlerin haberalma servisinden olduklarını, buraya hangi karanlık amaçlarla gelip beni kirli emellerine alet etmek istediklerini, kendisinin de bundan so-

rumlu olduğunu açık açık belirttim. Müdür bey de kendisinin kesinlikle bu girişimden haberi olmadığını, hele PKK'nin söz-konusu dahi olmadığını belirtip, durumu kurtarmaya çalıştı.

Anlattığı hikayeye inanmış gibi göründüm, ama işin ciddiyetini düşündümce, kararlılığımı vurgulamaktan da geri kalmadım. Bana verilen gözdağı ve bundan sonra bana yapılacak en ufak bir baskı, yıldırma, ajanlaştırma, yalan, dolanla polis tuzağına düşürme girişimini şiddetle kınayacağımı, avukatımla ilgili kurum ve kuruluşlara başvuracağımı belirttim. Bunun üzerine, müdür böyle şeylerin kesinlikle tekrar tekrerrür etmeyeceğine dair söz verdi.

Tüm Kürdistanlı yurtseverler!

Bu son derece çirkin ve gerçek dışı temellerde hazırlanan, idare ve polis işbirliğiyle gerçekleştirilen sinsî komplo, olduğu gibi sizlere bildirmeyi, sizleri aydınlatmayı, kendime bir görev saydım.

Arkadaşlar, içerde ve dışarda, düşmanın bu denli akıl almaz entrikalar çevirerek, PKK hakkında halkımıza karşı giriştiği azgınca saldırıları gayra alamet olmasa gerek. Halkımızın tek temsilcisi ve savunucusu partimiz PKK önderliğinde gün-begün büyük bir hızla gelişen ulusal bağımsızlık mücadelesi, mazlum halkımızın özgürlük ve bağımsızlık inancını çelikleştirmesi ile birlikte; TC ve ona daha iyi hizmet verebilme yarışına giren, Türk ve Kürt, sözümona kendine solcuyum, devrimciyim diyen kemalist güruhların ve Avrupa'daki kapitalist ülkelerin, büyük bir korkuya ve telaşa düştükleri gayet açık olarak ortadadır. Sanki PKK Avrupa'yı zaptedecekmiş korkusuyla geceleri kabus görmeye başladılar ve bunlar o kadar paranoyaklaştılar ki, her taşın altından PKK çıkacak endişesine kapıldılar.

Eğer bunlar benim gibi 5 senedir ailesi dışında dışarıyla bağlantısı olmayan ve daha birkaç sene cezası kalan birinden medet umuyor; olayımda PKK izi arayacak ve beni ajanlaştırıp kirli emellerine alet edeceklerine inanacak kadar pervasızlaşıyorlarsa, dışarda ne denli anti-PKK'li çalışmalara girdiklerini anlamak zor olmasa gerek. Ki, bunu zaten yapıyorlar. Ama bu hevesleri kursaklarında kalacaktır. Çünkü bize ne kadar baskı yaparlarsa, Partimize o kadar bağlanabiliriz; asimilasyonla ne kadar Türkleştirmeye ve depolitize etmeye, cahil bırakmaya çalışırlarsa, biz o kadar bilinçlenir, davamıza sarılırız. Ne kadar işkence, hapis cezası, idam dayatılırsa, biz o kadar militanlaşır; "Bijî Serok APO", "Bijî PKK-ERNK-ARGK" nalarıyla halay çekeriz. İşte bunun en basit örneği, benim ilk olarak kalem-kağıda sarılıp duygu ve düşüncelerimi açık açık yazmam, bu baskının bir eseri-dir.

Artık eskisi gibi yalnız ve kimsesiz değiliz. Elimizden tutacak, bize doğru yolu gösterecek partimiz PKK var. Bizler nerede ve ne şartlarda olursak olalım, eğer yüreğimizde henüz yurtseverlik duygularını taşı-

Uşak "Kürt Avukat" H. Yıldırım'ın emperyalist-sömürgeci basın-yayın organlarından Partimiz ve Parti Önderliğimize yönelik karalama kampanyasını başlattığı dönemde, Dersim'de dağıtılan ve ihanete karşı Dersim halkımızın tavrını ortaya koyan "ERNK DERSİM EYALET KOMİTESİ" imzalı bir bildiri elimize ulaşmış bulunuyor. Bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

YURTSEVER HALKIMIZIN DİKKATİNE

Halkımız ve onun şanlı öncüsü partimiz PKK'yi hedefleyen oyun ve katliamlara karşı uyanık olalım!

Bilindiği gibi, İran-Irak savaşı durdu. Faşist Irak ve Türk devletleri Kürdistan halkına karşı yeni bir imha ve yok etme hamlesine girişmişlerdir. Haftalardır süren bu kan ve katliamlar karşısında direniş de yükselmektedir. Bugün Hakkari'yi de etkisine alan bu direniş faşist TC'ye yeni önlemler aldırttı. Yaşanan durum kandır, katliamdır. İmha ve yok etmez. 1925'ler ile 1938'lerde de bunlar yapılmadı mı? Bu katliamların sorumlularının faşist Türk devleti olduğu bilindiği halde, bugün bu sömürgeci katliamın şeflerinden T. Özal'ın "yaptıklarımızın tümü insani sebeplerledir ve PKK'nin eylemlerine karşı verilen en iyi cevaptır" demesi, esas hedeflenenin ne olduğunu gözler önüne sermektedir. Hedeflenen şey, halkımız ve onun biricik önderi, çağdaş öncüsü PKK'nin imhası değil de nedir? Tüm dünyanın dikkatlerinin yoğunlaştığı bu olayların sıcağında, halkımızı içten yıkmak amacı güden ciddi oyunlar oynanmaktadır.

Peki nedir bu oyunlar?

2 Eylül 1988 günü Brüksel'de Milliyet gazetesinin satılmış muhabirlerinden Ahmet Sever, gazetesinin bir süre evvel toplatılmasına neden olan Başkanımız APO'nun röportajı dolayısıyla yaptığı bir açıklamada, "Avukat Hüseyin Yıldırım'ın, PKK içinde ayrılıkların baş gösterdiğini belirttiğini" söylüyor. Başkanımız ve ulusal önderimiz APO'nun şahsında halkımızın şanlı önderi PKK hedeflenmiş ve şaibeli bilgiler yayılarak kafalar bulanıklaştırılmak istenmiştir.

Ancak bu zavallılar bilmelidirler ki, böyleli oyunlar daha evvelden de çeşitli biçimlerde oynandı. Halkımız ve onun öncüsü PKK'nin kadro ve savaşçıları bu oyunların yabancısı değildir. Bugün her zamankinden daha duyarlı, daha kararlı ve daha ileridirler. Düşmanımız eğer bugün Başkanımız APO'ya ve onun şahsında partimiz PKK'ye saldırılarını yoğunlaştırıyorsa, bu sadece daha da güçlendiğimizi göstermekte ve daha da geliştirdiğimizi kanıtlamaktadır. Dost ve düşman herkes bilmektedir ki, 1988'in sonu gelmesine rağmen, emperyalistler, Ortadoğu gericiliği ve TC, planladıklarına ulaşamadı. Bunu engelleyen, PKK ve onun önderi, yani ulusal önderimiz Başkan APO'dur.

Bu nedenle, Başkan APO'ya yönelik sürdürülen her türlü (içten ve dıştan) karalama, faşist Irak ve Türk militarizminin Botan'daki ve Güney Kürdistan'daki uygulamalarının dolaysız bir devamı ve tamamlayıcı bir parçasıdır. Başkan APO'nun önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz her türlü ihanete ve düşman oyununa silahlarımızın namlularıyla cevap verdi ve vermeye de devam edecektir.

—Kahrolsun her türden ihanet ve provokasyon!
—Kahrolsun Türk sömürgecileri ve uşakları!
—Bijî Serok APO!
—Bijî PKK-ERNK-ARGK!

3 Eylül 1988
ERNK DERSİM EYALET KOMİTESİ

yorsak, davamıza sahip çıkmak için geç kalmış sayılmayız. Yeterki biz insan olmasını, insanca yaşamasını ve bu uğurda ölmenin yüceliğini bilelim.

Bizim namus ve şerefimizin düşmana peşkeş çektiği bu günlerde, TC'nin kanlı elleriyle, pis çizmeleriyle kutsal topraklarımızın kirletildiği, halkımızın, çocuk, kadın erkek demeden katledildiği günümüzde, insanca yaşamak, soluk almak mümkün müdür? Elbette değil.

Kardeşlerim gün, birlik, beraberlik, dayanışma günüdür. Gün, savaş meydanlarında, yüce şehitlerimizin, kardeşlerimizin, çocuklarımızın intikamını almanın, en şiddetli şekilde düşmana hesap sormanın günüdür. Gün, namusumuza, Kürdistan'ımıza yıllardır saldıran düşman cellatlarının işkencelerinde ser verip sır vermeyen, ölüme meydan okuyan, teslimiyete, pişmanlık yasasına ve düşmanın her türlü insanlık dışı uygulamalarına karşı amansızca direnen kardeşlerimize, bacılarımıza sahip çıkmanın günüdür.

Önderimize, Partimize sahip

çıkalım; aziz şehitlerimizi saygıyla anıp yüceleştirelim, ölüm-süzleştirelim!

Yeryüzündeki canlıların nasıl ki havaya, suya, güneş enerjisine ihtiyaçları varsa, bizlerin de ulusal önderimiz APO'muza, partimiz PKK'ye ihtiyacımız var.

Bizleri karanlıktan aydınlığa kavuşturan bu değerlerimizdir. Onlardır kölelik zincirlerini parçalayan, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini talan eden TC sömürgecilerine dur diyen. Onlar teorimiz, pratiğimiz, umudumuz, özgür ve mutlu yarınlarımızdır; kısacası onlardır her şeyimiz.

Peki Kürdistan'ı onlardan, onları Kürdistan'dan ayırt etmek mümkün müdür? Bunun cevabını vermeye bile gerek yok.

O halde "Bijî Serok APO", "Bijî PKK-ARGK-ERNK" sloganları dilimizden, silahlarımız da elimizden düşmesin.

Hepinize saygı ve selamlarımla, başarılar temenni ederim.

Fransa hapisanesinden
Zaza Mehmet
23.11.88

1988 YILI VE DÜNYAMIZ

Dünyamız, bir yılı daha geride bıraktı. Yeni yılın ilk günlerini yaşadığımız şu sıralarda, dönüp bir geriye baktığımızda geçen yılda dünyamızın birçok önemli gelişmeyi yaşadığını görüyoruz. 1988 yılı, bu bakımdan dünyamız açısından önemli bir yıl oldu.

1988 yılının gelişmeleri, gerek geneelde ve gerekse özde ele alındığında, her halk açısından önemli gelişmelerin yaşandığını görüyoruz. Bir bakıma, geçen yıl birçok gerçeğin netleşmesi için bir dönüm noktasını oluşturdu. Bu açıdan 1988 yılının dünyamız açısından önemini büyük olduğunu belirtebiliriz.

Her kıtadaki tek tek gelişmelere baktığımızda bu yılın önemini ne olduğunu daha iyi görürüz. Bu yıl, hemen her kıtada önemli değişiklikleri de birlikte getirdi.

AVRUPA

ABD ile AET, emperyalizm ve sosyalizm arasındaki çelişki ve ilişkilerin aynı derecede yoğun olduğu bir yılı yaşadı Avrupa. Emperyalizm ve sosyalizm arasındaki barış görüşmelerinde, kısa ve orta menzilli nükleer silahların kaldırılması için anlaşma imzalanırken, birçok gelişmeye daha tanık olduk.

SSCB'de Komünist Parti Genel Sekreterliğine gelen Mihail Gorbacov'un yoğunlaştırdığı silahsızlandırma girişimleri, 1988 içerisinde daha da arttı. Orta ve kısa menzilli nükleer silahların tümünden kaldırılması antlaşması, Moskova'da Gorbacov ile Reagan arasında imzalandı. SSCB bu anlaşmanın ardından orta ve kısa menzilli nükleer füzelerini imha etmeye başladı.

Gorbacov, bu yıl içerisinde gerçekleştirilen parti konferansında devlet başkanlığı görevini de üstlendi. Perestroika ve Glasnost'un uygulanması, SSCB içerisinde de yoğun tartışmalara yol açtı. Bu konuda çeşitli yaklaşımlar mevcut.

SSCB bu tartışmanın yanı sıra, ulusal sorun konusunda patlak veren anlaşmazlıklarla da karşı karşıya geldi. Ermeniler ile Azeriler arasında patlak veren çatışmaların yanı sıra, Estonya, Letonya ve Litvanya'da da huzursuzluklar ortaya çıktı. Baltık ülkeleri olarak ta adlandırılan Estonya, Letonya ve Litvanya'da daha fazla bağımsızlık talebi ile gösteriler yapıldı.

Ermeniler ve Azeriler arasındaki çarpışmalar Nagori-Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanmasını isteyen gösterilerin başlaması ile artış gösterdi. Nagori-Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanmasını istedikleri. Azerilerin Ermenilere saldırması, Ermenilerin buna karşılık vermesi üzerine çıkan çatışmalarda birçok insan da yaşamını yitirdi.

Ermenistan'da meydana gelen deprem ardından bu çatışmalar kesilmiş olsa da, mevcut

huzursuzluğun giderildiği söylenemez. Gerçi SSCB hükümeti birçok tedbire başvurarak bir daha çatışmaların çıkmaması için önlemler aldı. Bu konuda kesin bir çözüme ulaşılmadığı açık. Yeni yılda bu ve benzer huzursuzluklar, SSCB'de varlığını sürdürmeye devam edecektir.

1989'da da bu birliği koruyacaklar mı?

Reagan'ın yanı sıra, Almanya Başbakanı Helmut Kohl, Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterand da Moskova'ya ziyaret eden emperyalist ülke temsilcileri arasındaydı. SSCB'yi ziyaret eden bu emperyalist ülke yöneticilerinin hemen hepsi de SSCB'deki insan hakları vb. gibi sorunları ağızlarına doladılar. Hatta Mitterand, Andrei Sakarov ile Dayanışma Sendikasının lideri Lech Walesa'yı da kendi ülkesine davet etti. Emperyalist ülke yöneticileri bu tür girişimlerle sosyalizme karşı saldırılarını insan hakları gibi kılıflar arasına gizleyerek yürütmektedirler.

SSCB ile ABD arasında esas olarak devam etse de, barış görüşmeleri her iki sistemi de yakından ilgilendiren gelişmelerdir. Gorbacov yıl sonuna doğru BM'de yaptığı konuşmada yeni bir atağa kalkarak, kendi ülkesinin bütün silah stokunu yok etmeye başladığını açıkladı. Gorbacov ayrıca konvansiyonel silahlarda indirimle gidebileceklerini de sözlerine ekledi.

SSCB'nin bu barış politikasına ABD'den henüz bir tepki gelmezken, birçok Avrupa ülkesi bu girişimin olumluluğundan bahsetmeye başladı. Bazıları biraz daha ileri giderek, Sovyetler'den daha fazla taviz istemeye başladılar.

SSCB'nin dış politikada daha fazla taviz vermeye başlaması, Avrupa yönetimlerini daha da cesaretlendiren bir husus oluyor. Bunun için SSCB ve diğer sosyalist ülkelere yönelik yeni saldırılarda da bulunuyorlar. Bunlar daha çok içteki karışıklığı arttırmaya yönelik girişimlerdir.

Yılın sonlarına doğru ABD ile AET arasında öteden beri süregelen ekonomik çelişki, yeni bir olayla bir kez daha patlak verdi. AET ülkeleri, ABD'den aldıkları hormonlu et alımını durdurdular. ABD buna gümrük duvarlarını yükselterek karşılık verdi. Şimdilik söz düellosu ve

karşılık mevzileri tahkim etmekle süren savaşın, giderek hızlanacağı da görüldü.

AET ülkeleri, daha önce yaptıkları bir anlaşma gereği, 1992 yılında tüm sınırları kaldırıyorlar. Bunun için de şimdiden hazırlıklar yaparak, kendi aralarında yeni ekonomik ve siyasi oluşumlara yöneliyorlar. Ortak

Yerel hükümetler ile federal hükümetin izlediği ekonomi-politika yoğun eleştirilere maruz kaldı.

Çelişkilerin böylesine yoğunlaştığı Yugoslavya'da çatışmaların yeni yılda da süreceği görülmektedir. Hem ekonomik sıkışıklık ve hem de federal cumhuriyetlerdeki ulusal sorunlar, Yugoslavya'da fırtınanın kolay dinmeyeceğini gösteriyor.

Avrupa'nın Ege kıyısı olan Yunanistan da geçtiğimiz yıl çalkantılarla doluydu. Yunanistan, ABD ile üsler antlaşmalarını süresini uzatan görüşmelerde anlaşmaya yanaşmadı. Bu da süresi dolan üslerin geleceğini tehlikeye düşürdü. Üslerin süresi şimdiden doldu, yeni bir anlaşma olmasa ABD üsleri kaldırmak zorunda.

Bunun yanı sıra, Yunanistan'da hükümeti de sarsan bir dolandırıcılık ortaya çıktı. Kostakas adlı, banka ve yayın alanında söz sahibi olan bir tekel sahibinin kendisine ait Girit bankası eliyle maliyeyi 5 milyar dolar tutarında dolandırması, yoğun tartışmalara yol açtı. Hükümet istifaya çağrıldı. Papandreu, hükümeti güven oyuyla sunarak, biraz da olsa fırtınanın dinmesini sağladı.

LATİN AMERİKA

Dünyamızın bu bölgesi artan yoğunlukta sıcak gelişmeleri yaşadı. Latin Amerika ülkelerinin bir özelliği de ardi arkası gelmeyen askeri darbeler yaşamalarıdır. Zaten birçok ülkesi askeri cuntaların yönetiminde bulunan Latin Amerika'da, sivil yönetimli ülkelerde askeri cuntaların tehditleri de eksik olmuyor. Demoklesin kılıcı gibi, her saat enselerinde askeri darbelerin sıcak nefeslerini duyarak yaşayan sivil yönetimler, biraz da olsa ömürlerini uzatmak için çabalyorlar.

Arjantin, yıl sonuna doğru yeni bir askeri darbe tehditini daha yaşadı. Ordu içinde bir albay ve komutasındaki birliğin

Küba Devlet Başkanı Castro ile Nikaragua Devlet Başkanı Ortega

den birçok kişi ile başbakan ve çok sayıda yerel yönetici istifa etti.

Yugoslavya'nın başı, sadece ulusal sorunlarla ağrımıyor. Ekonomik durumu da giderek kötüleşen Yugoslavya'da işçiler uzun süreli grevlere de gittiler.

isyan etmesi sonucu gelişen olaylar, ancak birkaç gün sonra bastırılabilirdi. Bu darbe sonunda Genelkurmay Başkanı istifa etti, yerine yeni bir general atandı. Bu, Arjantin'de sivil yönetime geçildikten bu yana meydana gelen üçüncü dar-

beydi. Her ne kadar, Cumhurbaşkanı Raul Alfonsin, bu darbe girişimini savuşturmayı başarmış da olsa, Arjantin'de yeni darbe olasılığı da gözardı edilmiyor.

Peru'da sosyal-demokrat yönetim baskıyı içerde giderek arttırmaya başladı. Aydınlik Yol gerillalarının yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi bu süreçte oldukça şiddetlendi. Yıl sonuna doğru hükümet birlikleri ile Aydınlik Yol gerillaları arasında meydana gelen çarpışmalarda, hükümet birlikleri büyük kayıplar verdiler.

Aydınlik Yol gerillaları yaptıkları açıklamalarda, bu yıl içerisinde mevzilerini genişlettiklerini belirttiler. Ancak, Alain Garcia yönetimindeki Peru hükümeti, gerillalara karşı geniş çaplı bir hareket başlattı. Yıl sonuna doğru bu hareketin bir sonucu olarak, çarpışmalar şiddetlenmeye başladı.

El Salvador, Guetamala, Honduras gibi ülkelerde gerilla birlikleri ile yeni-sömürge yönetimleri arasındaki çarpışmalar, şiddetlenmeye de yer yer devam etti. Özellikle de El Salvador'da bu yönlü bir durum gözlemlendi.

El Salvador'da gerillalar, 1988 yılına ellerinde birçok mevzi ile girdiler. Yıl içinde, hükümetle barış görüşmelerine başlamaları nedeniyle fazla bir ilerleme sağlayamadılar. Henüz bir ateşkese varılmamış olsa da, El Salvador'da sıcak savaş ateşi bazı yerlerinden soğumaya başladı. Gerillaların zaman zaman yürüttükleri çatışma ve saldırılar da, bu soğumayı engelleyemedi.

El Salvador'da ortaya çıkan bu gelişmelerde dış etkenlerin rolü de az olmadı. ABD'nin tehditleri karşısında yeterince dış destek göremeyen Salvador'da devrim ateşi de gürleşmedi. Bir seviyeye ulaşarak durdu denilebilir.

1979'da bağımsızlığına kavuşan Nikaragua, kontraların saldırılarını yıl içerisinde önemli oranda etkisizleştirmeyi başardı. Kontralara verilen ABD yardımı kesilmese de, Sandinist hükümet yaptığı manevralarla bu karşı-devrimci birlikleri önemli oranda etkisizleştirmeyi başardı. Halen barış görüşmelerinin sürdüğü Nikaragua'da sonucun ne olacağı, yakın olmasa da, pek de uzak olmayan bir süreçte ortaya çıkacaktır.

Haiti'de yeni bir darbe ile yeni bir hükümet yönetime geldi. Darbeler ülkesi olarak da bilinen Haiti'de uzun süredir süren karışıklıklar, bu darbe ile de sonuçlanmadı. Bir süre karışıklıklara nokta konulmuş da olsa, bunun çok geçmeden yeni karışıklık ve darbelere bir başlangıç teşkil edeceği de Haiti'nin tarihinden çıkardığımız derstir.

Küba, bu yıl devriminin 30. yılına görkemli bir şekilde girdi. Fidel Castro, 30 yıl önce bağımsız Küba'nın kuruluşunu ilan ettiği balkondan, 30 yıl sonra da sosyalizme ve Marksizm-Leninizme olan inancını bir kez daha haykırdı.

Küba küçük bir ülke ve ABD'nin burnunun dibinde olmasına rağmen, 30 yıl gibi bir süre yaşamının yanı sıra, önemli geliş-

meler katetmeyi de başardı. Kuba 30. yılına daha güçlü ve militan sosyalizmin temsilcisi olarak girdi.

AFRİKA

Dünyamızın bu kıtasındaki gelişmelere baktığımızda, yıl içerisinde önemli gelişmelerin yaşandığını görüyoruz. Öteden beri var olan sorunların bu yıl içerisinde de ağırlıklı olarak, varlıklarını duyurduklarını görüyoruz. Önümüzdeki yıllarda da bu sorunların daha bir müddet ağırlıklı olarak devam edeceğini söylemek mümkün.

Güney Afrika ırkçı yönetimi, Angola ve Namibya arasında süregelen çatışmalar bir anlaşma ile sonuçlandı. Angola, Güney Afrika ve Kuba arasında BM gözetiminde süren barış görüşmeleri yıl sonuna doğru barış antlaşmasının imzalanması ile sonuçlandı.

Yapılan antlaşmaya göre, Kuba Angola'daki birliklerini geri çekecek, Güney Afrika ise Angola ve Namibya'daki birliklerini geri çekecek. Bu anlaşmanın bir diğer sonucu ise, Namibya'nın Güney Afrika'nın işgalinden kurtularak bağımsızlığına kavuşmasıdır.

Yapılan antlaşma sonucunda bir alayını, bu yılın ilk günlerinde geri çekti. Törenlerle uğurlanan askerler, Angola'ya yönelik herhangi bir saldırı olursa, yeniden görev almaya hazır olduklarını da açıkladılar.

Güney Afrika, Angola'nın sınır alanlarını işgal altında tutan birliklerini geri çekti. Namibya'daki işgaline de son vermesi ile birlikte, Namibya da bağımsızlığına kavuşacak.

Namibya'nın kurtuluşu için, Güney Afrika ırkçı yönetiminin işgaline karşı savaşı SWAPO gerillaları bağımsızlık ilan etmeye hazırlanıyorlar. Güney Afrika birliklerinin tamamen çekilmesi ile birlikte SWAPO gerillaları ülkenin yönetimini ellerine alacaklar. Bu işlemlerin de kısa zamanda tamamlanacağı belirtiliyor.

Barışa doğru giden diğer bir ulusal kurtuluş hareketi de Polisario'dur. Batı Sahra'nın bağımsızlığı için savaşı Polisario gerillaları, Fas ile anlaşma çağrısında bulundular. Batı Sahra Demokratik Cumhuriyeti'nin kuruluşunu çok önceden ilan etmiş olan gerillalar, şimdi de barış yapar, bağımsızlıklarını sağlamlaştırmaya çalışıyorlar.

Afrika'nın kuzeyinde de hareketli bir yıl yaşandı. ABD, Libya'ya yönelik tehditlerine hız verdi. Önceki saldırılarına yeni bir tanesini ekledi. Yılın ilk günlerinde, Akdeniz üzerinde ABD savaş uçakları tarafından iki Libya savaş uçağı düşürüldü.

ABD, bu saldırısına bu kez Libya'da inşa edildiğini ve kimyasal bomba yapımında kullanılabileceğini ileri sürdüğü bir fabrikayı gerekçe gösterdi. Libya ise, fabrikanın ilaç yapımında kullanılacağını açıkladı. ABD ısrarla, bunun kimyasal bomba yapacak bir fabrika olduğunu söyledi. Fabrikanın inşaatının durdurulması için Libya'ya baskı yapmaya başladı. Bunun bir sonucu olarak da Libya'nın iki savaş uçağını Akdeniz'in soğuk sularına gömdü.

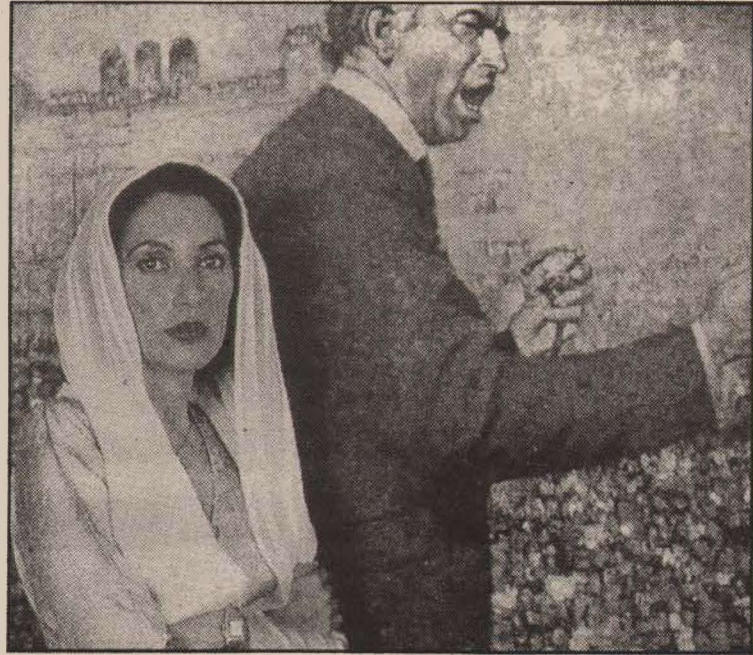
ABD'nin Libya'ya saldırısı, dünyada geniş tepki uyandırdı. SSCB, Arap Birliği Örgütü ve BM'nin diğer birçok ülkesi ABD'yi kınadılar, bu saldırıdan dola-

yı. BM yaptığı olağanüstü toplantıda ABD'yi kınama kararı aldı. Ancak bu karar, ABD tarafından BM'nin daimi üyesi olarak veto edildi.

ASYA

Asya'nın hareketli ve sıcak bölgelerinde yeni değişiklikler ve gelişmeler ortaya çıktı. Yıllardır çözülmemiş olarak var olan birçok sorun yükünü yeni yıla devrederken, birçoğu da çözümlenerek küllenmeye başladı.

Asya'nın önemli bir meselesini Afganistan bunalımı oluşturuyor. Bazı yönleri ile çözümlenen sorunlar olsa da, esas olarak temel yükünü yeni yıla

Benazir Butto babasının koltuğuna oturdu.

biraktı. Afganistan'a SSCB askerlerinin müdahalesi ile şiddetlenen çarpışmalar günümüzde de devam ediyor. Afgan mücahitleri adı ile yönetime karşı savaş yürüten gericiler, yıl içerisinde saldırılarını daha da arttırdılar.

Sovyetler Birliği'nin, Afganistan'dan askerini 1989 yılının şubatına kadar geri çekeceğini açıklaması, Afganistan sorununu gündemin baş sırasına oturttu. Şu ana kadar Afganistan'dan birliklerinin büyük bir kısmını çekmiş olan SSCB, 1989 Şubat'ına kadar geri çekilme işleminin tamamlanamayacağını son olarak açıkladı. ABD ile SSCB arasında yürütülen görüşmelerin de ana konularından biri Afganistan'dı. Afganistan üzerinde ortak bir mutabakata varmada zorlanan her iki devlet de gelişmeleri lehine çevirmeye çalışıyor.

SSCB, Afganistan ve Pakistan arasında yapılan bir antlaşma gereğince, her iki taraf da yeni silah ve daha değişik askeri yardımlarda bulunmayacaktı. Cenevre'de imzalanan antlaşma ardından ABD ve Pakistan'ın mücahitlere çeşitli biçimlerdeki destekleri devam etti.

Dış yardımları kesilmeyen mücahitler, SSCB birliklerinin geri çekilmesini de bir fırsat bilerek, özellikle de başkent Kabil'e yönelik saldırılarına hız verdiler. Bombalı saldırıların yanı sıra, uzaktan atıkları roketlerle de sürekli bir tazyik oluşturdular.

Necibullah başkanlığındaki Afganistan hükümeti ise barış çağrılarını yinlemeye devam etti. Saldırıları önleyecek fazla öyle etkili bir önlemi şimdiye kadar almış değiller. Necibullah yaptığı son bir çağrıda, eğer

mücahitler saldırılarını sürdürürlerse, karşı saldırıya girişeceklerini duyurdu. Şu anda devam eden barış görüşmeleri çıkmaza düşmedikçe de Afgan hükümetinin bir saldırıda bulunmayacağı açık olan bir durumdur.

SSCB Dışişleri Bakan yardımcılarında olan Yuri Varoslov, Afganistan eski devlet başkanı Zahir Şah ile Roma'da buluşarak barış görüşmelerine katılmasını istedi. SSCB benzer ilişkileri, Afgan mücahit grupları ile de sürdürüyor. İlk tur görüşmelere Pakistan'da başlandı. Ancak herhangi bir sonuç alınmış değil. SSCB, birliklerinin geri çekilmesi tamamlanmadan Afganistan'da barışa gitmek ve bir uzlaşma hükümeti

kurmak istiyor.

Bu hükümete, şimdiki Afgan hükümeti, mücahit gruplarının temsilcileri ile Zahir Şah'ı da katmak isteyen SSCB, Afganistan'ın ABD planlarının bir uzantısı haline gelmesini engellemek istiyor.

Bu barış girişimlerine karşı, mücahit gruplardan gelen tepkiler farklılık gösteriyor. Çok sayıda parçaya bölünmüş olan bu karşı-devrimci güçlerin kendi aralarında birlik oluşturmamaları da, Afganistan'ın şimdiki hükümeti için bir avantaj oluşturuyor. Zaten mücahit grupların bu bölünmüşlüğü, barış görüşmelerinde çıkmaza girmelerinin bir nedeni oluyor.

Yıl içinde çözüm bulunamayan Afganistan sorunu yeni yılda da kıtanın ağırlıklı bir sorunu olarak devam edeceğe benziyor. Şu anda ortaya atılan zor bir denklem var. Bunun nasıl çözüleceğini de bize zaman gösterecek.

Hemen Afganistan'ın sınırında olan Pakistan'da da önemli gelişmeler yaşandı. Gerçi Pakistan, Afganistan sorunu ile zaten içiçe geçmiş bir durumda. Ama bunun dışında kendi iç durumundan kaynaklanan ağır sorunları da mevcuttu.

Yıla, diktatör Ziya ül Hak'ın yönetiminde giren Pakistan 1989'a Benazir Butto'nun başbakanlığında girdi.

Ziya ül Hak ile Benazir Butto arasında yoğun çelişkilerin olduğu biliniyordu. Nasıl oldu da Benazir Butto başbakanlığa yükselmeyi başardı?

Ziya ül Hak, yapılacak parlamento seçimlerine hiçbir muhalif partinin katılmayacağını açıkladıktan ve seçim tarihini tespit ettikten bir süre sonra, uçağının havada infilak etmesi sonucu öldü. Bu Pakistan'da meydana

gelen değişikliklerin de başlangıcı oldu.

Seçimlere Benazir Butto, Halk Partisi ile birlikte katıldı ve oyların çoğunu aldı. Böylece başbakanlık kaptı da Butto'ya açılmış oldu. Bazı bağımsız milletvekillerinin Pakistan Halk Partisi'ne katılması ile birlikte, parlamentoda salt çoğunluğa da sahip oldu.

Böylece Benazir Butto, yıllar önce babasından boşalan koltuğa başbakan olarak oturmayı başardı. Dinci ve gerici kesimlerin "müslüman bir ülkede kadının başbakan olmaz" biçimindeki tepkilerine rağmen, Benazir Butto başbakanlık koltuğuna oturdu.

Kadın bir başbakanın işbaşında olduğu diğer bir Asya ülkesi de Filipinler. Bayan Aquino'nun sesi ilk günlerdeki gibi fazla duyulmasa da, Filipinler'in adı yine basın bültenlerinde fazlası ile yer aldı.

Bu kez, Marcos-Aquino kavgası değil, NPA gerillalarının verdiği silahlı mücadele gündemeydi. Filipinler'de Marcos'un defteri çoktan kapatıldı. Gerillaların yıl içinde, ordu birliklerine karşı yürüttükleri çarpışmalar oldukça şiddetlendi. Gerillalar bazı baskınlarda birçok askeri esir de aldılar. Bunların bir grubu yılın son günlerinde serbest bırakıldı. Bu çatışmanın önümüzdeki günlerde de sürmesi bekleniyor.

Vietnam da, Kamboçya'da bulunan askeri birliklerini geri çekeceğini açıkladı. Kamboçya, Çin ve Vietnam arasında barışın sağlanması içinde girişimler yapıldı. Fakat henüz bir sonuca varılmış değil.

ORTADOĞU

Dünyamızın kalbi bu bölgede atıyor dersek, abartmış olmayız. Bir diğer alandaki gelişmelerden daha çok Ortadoğu'da meydana gelen gelişmeler, dünyamızı etkiliyor. Bu da bölgenin dünya konjüktüründeki yeri ile sistemler arası dengede oynadığı rolden ileri geliyor. Bu nedenle, Ortadoğu, vücuttaki kalp gibi her sarsılığa bütün vücudu, dünyayı etkiliyor.

8 yıllık İran-İrak savaşı bu yıl sonuçlandırıldı. İran ve Irak barış görüşmelerine başladılar. İran ile Irak arasında savaş durdu.

8 yıllık savaşın bu şekilde sonuçlanması, bölgeyi de etkileyen birçok gelişmeye yol açtı. İran ve Irak henüz anlaşma metnini tam olarak netleştirmemiş de olsalar, görüşmeler sürecinde kısa bir süre içerisinde sonuca gitmeleri pek olası görülüyor. İran-İrak savaşının sona ermesi, Körfez bölgesinde, Basra'yı etkisi altına almaya başlayan sıcak dalganın başka yöne kaymasını birlikte getirdi. Körfez sularının kıyısından daha kuzeye doğru kayan dalga, Güney ve Kuzey Kürdistan'ı tümüyle etkisi altına aldı.

Güney Kürdistan'a, İran'la barış masasına oturmaya hazırlanan Saddam'ın bir saldırısı gündeme geldi. Bu parçadaki halkımızı yıllardır, otonomi gibi çok geri bir amaç peşinde aşiretsel-çıkarlarını korumak için koşturan ilkel milliyetçi önderlik, bir kez daha halkımızın katliama uğramasına yol açtı. Irak'ın İran cephesinden geri çektiği askerlerini halkımız üzerine süreceği gün gibi açık olduğu halde, bu güçler her-

hangi bir tedbir de almadılar.

Irak'ın büyük bir askeri güç ve kimyasal silahlar ile başlatıldığı saldırı karşısında, bu güçler bu kez de aileyi kurtarma uğruna onbinlerce insanımızı faşist TC'ye teslim ettiler. Ortaya çıkan bu durum bu güçlerin ne kadar zayıf ve işbirlikçiliğe yatkın olduklarını göstermektedir.

Bölgemizin diğer önemli bir sıcak alanı da Filistin Lübnan ve İsrail hattıydı. Ürdün'ün Batı Şeria üzerindeki tüm haklarından vazgeçmesi ve FKÖ'yü Filistin halkının tek yasal temsilcisi olarak tanıdığını açıklaması, yeni gelişmelere yol açtı. FKÖ, bunun sonucu olarak bağımsız devlet ilanına yöneldi.

16 Kasım günü FKÖ, Ceza-yir'de yaptığı toplantı ile Bağımsız Filistin Hükümeti'nin kurulduğunu dünyaya ilan etti. FKÖ'nün ilan ettiği bağımsız devleti, şimdiye kadar 80'in üzerinde devlet tanıdı.

ABD'nin dayatmaları sonucu, FKÖ Lideri Yaser Arafat, Cenevre'de yapılan BM toplantısında her türlü 'terörizm' reddettiğini açıkladı. Bu açık kınama ardından ABD Tunus Büyükelçisi ile FKÖ'nün yürütme kurulu üyesi Yaser Abdorabbo ve ileri gelen temsilcileri görüştüler. ABD'den sonra İngiltere de devreye girerek FKÖ ile direkt temaslara başladı.

Bu temaslara yanısıra, Yaser Arafat da çeşitli ülkeleri ziyaret ederek, FKÖ'nün ilan ettiği bağımsız devlete destek toplamaya başladı. Arafat bu gezilerinde ayrıca Filistin sorununu görüşecek olan uluslararası bir konferansın toplanması çabalarına da bu ülkelerin destek olmasını istedi.

Filistinli radikal gruplardan bazıları, FKÖ'nün aldığı bu kararı tanımadıklarını açıkladılar. Bunlar da Şam'da bir toplantı tertipletiler. Arafat'ı Filistin davasını satmaya çalışmakla suçladılar. George Habash ile Naif Havetmeh, İsrail'i tanıma kararına katılmadıklarını, fakat Filistin Ulusal Meclisi (FUM)'nin almış olduğu kararlara uyacaklarını açıkladılar.

Lübnan'da 1988 yılı içerisinde, iç çatışmalar —azalma görüşmeyle birlikte— yine de eksilmedi. Zaman zaman çok şiddetli çarpışmalar meydana geldi. Yeni yılın ilk günlerinde Şii Emel ile Hizbullah grupları arasında çıkan çarpışmalar şimdiye kadarki en şiddetli düzeye vardı. Tüm çabalara rağmen de önlenemiyorlar.

Lübnan'da iç barış umutları yer yer patlak veren bu şiddetli çarpışmalara rağmen, eskiye göre daha fazla. Ama sadece ulusal gelişmeler değil, uluslararası gelişmeler de Lübnan'daki ortamı yakından etkiliyor.

Bölgemizin en devrimci odağına bugün Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi yerleşmiş durumda. Bölgesel gelişmeleri yakından etkileyen bir odak olarak da rolü belirginleşiyor.

Bölgesel, uluslararası birçok karşı tedbire rağmen, durdurulamayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, yıl içerisinde gerçekleşen ve günlerce de süren birçok muharebeyle önemli boyutlar kazandı. Kuzey Kürdistan'ın rolü, yaşanan kapsamlı gelişmelerle her gün daha da öne çıkmaktadır. Kürdistan'ın, bu rolünü daha uzun yıllar sürdüreceği de açık olan bir durumdur.

Diyarbakır zindanlarından bir görüntü; iki politikacının portresi

Küçük burjuvazinin ikircikli, kararsız ve tutarsız bir sınıf olduğunu bilmeyenimiz yoktur. Bu sınıftan unsurlar sınıfsal yapıları gereği dengeli ve mevcut statükodan yanadırlar. Tüm bunlar artık bilince çıkarılmış meseleler olduğundan üzerinde genişçe durma gereğini duymaktayım.

Ancak, bu sınıftan gelen ve Kemalizin, 1980 sonrasında 12 Eylül'ün rendesinden geçerek biçimlenen bazı şahsiyetlerin —okuyucudan özür dilerim—, şahsiyetsizliklerin ve bunların başı oldukları örgütçüklerin, özellikle, cezaevi pratikleri üzerinde durmayı, devrimci kamuoyunu aydınlatma açısından gerekli görmekteyim. Çünkü ben de bir PKK savaşçısı olarak uzun yıllar Diyarbakır zindanlarında yattım. Uzun tutukevi yaşantım boyunca birçok şeye tanık oldum. İnsan hafızasının alamayacağı kadar görkemli, tavizsiz direnişlere PKK'li direnişçilerin yaşam ve pratiğinde tanık oldum. PKK direnişçiliğinin beyin ve yüreği olan direniş liderlerini gördüm. Partinin onuru ve halkın kurtuluşuna inanmış komünistlerin ne tür fedakarlıklara katlanıp, düşmanı yenilgiye uğrattıklarına şahit oldum. Yine, en soysuz eğilim, anlayış, uzlaşma, işbirliği ve ihanetlere de tanık oldum. Bunlar kimlerdir? Hangi ideoloji-politika ve kişiliğin sahipleridir ki, bu bataklığa girmişlerdir? Aslında tüm bunlar konusunda epeyce yazılıp konuşulmuş ve kamuoyu aydınlatılmıştır.

Şimdi; ben de tutukeviden çıkmış, Partime ve halkıma kavuşarak kucaklanmış bulunuyorum. Ama bir dakika bile olsa, sömürgeci zindanda direnen yoldaşlarımı, yaşadığım olayları unutamıyorum.

Burası Diyarbakır zindanları...Partiye ve halka ihanet ettirmek için gittikçe dozunu arttıran işkence, zulüm ve baskı... İhanet, işkence ve zulme karşı direniş; bu PKK direnişçiliği. Bu PKK'nin çelikten iradesi. Bu Kürdün diriliş ve kurtuluş özü... Bu PKK'nin enternasyonalist ruhu... Ama, öte yandan, yukarıda belirttiğim düşünce ve politikaların ruhunu, kişiliğini ve bedenini satlığa çıkaran ruhu ve pratiği...

Okuyorum ve duyuyorum ki, Türk sömürgecilğine Diyarbakır zindanlarında en aşağılık şekillerde hizmet etmiş olan, bunun da ötesinde köpek bakıcılığında da uzmanlaşmış bulunan bir örgütçük ve onun ileri gelen adamları, PKK direnişçiliğini karalamaya çalışmakta, gerçekleri tersyüz edebileceklerini zannetme gafletine düşmektedirler. Bu mümkün müdür? Tarihe mal olmuş olay ve gelişmeleri dünyanın neresinde, aşağılık yaratıklar, düşkünler ve demagoglar tersyüz edebilmişlerdir? Hele Diyarbakır zindan pratik gerçekliği açısından, buna imkan var mıdır? Böyle gaflete girenler eğer bir de, işkenceci başının köpeğinin dadılığını yapmış olanlar ise, bu alçaklıklarına literatürde bir isim bulmak kolay mıdır? Bu konuda belirtebileceğim tek şey Kemalizm ve 12 Eylül faşizminin bunları ne kadar insan soyundan uzaklaştırmış, düşürmüş olduğudur. Bunun sonucudur ki, ar-namus

duygularını kaybetmişlerdir. Ve artık kaybedecekleri bir şeyleri kalmamıştır ki bu denli gözü kara, karşı-devrimci bir ruhla direnişe saldırmaktadırlar. Artık bunlara verilmesi gereken isim, düzenle teknik ilişkileri olsun olmasın veya şu bu derecede bulunsun, 12 Eylül rejiminin manevi evlatlarıdır.

12 Eylül rejiminin bu manevi çocuklarının direnişe saldırısı ve yalan ile, demagoji ile tersyüz etmek istedikleri olaylara ilişkin olarak, başta Diyarbakır zindan direnişinin önderleri olmak üzere, gerekli izahlar devrimcilerce yapıldı. Bunların pratiğinin yakın bir tanığı olarak benim de bu konuda söyleyeceklerim var ve artık direkt konuya giriyorum.

Diyarbakır tutukevinde, 1984 büyük ocak direnişi boyunca Rızgari adlı örgütün lideri olan Mümtaz Kotan, Rüsen Aslan ve diğer 15 Rızgarıcı ile birlikte aynı koğuştaki kaldım. Şimdi bu şahısların, cezaevindeki durumlarını; ve sergiledikleri tavırları belli gelişme ve olaylar çerçevesinde aktarmaya çalışacağım.

Eylül 1983 direnişi başladıktan sonra, idare tedbir olarak, tutuklu ve hükümlüleri birbirlerinden ayırarak, ayrı koğuşlara koyma uygulamasına geçti. Ben asıl devam sonuçlanmadığı halde o zaman, ayrı bir olaydan 5-6 yıllık bir ceza almıştım. Bu nedenle idare, beni bulduğum koğuştan alarak, hüküm giyenlerin koğuşuna, yani, 30. koğuşa verdi.

30. koğuşun mevcudu 30, 35 kişi kadardı. Bunların yarısı PKK'li, diğer bölümü ise Rızgari'dendi. Bunların içinde Mümtaz ve Rüsen de vardı. Bu arada direniş henüz devam ediyordu. Ama bir bakıma direnişin kadri de belli olmuştu. Çünkü, PKK'li kararlı militanların başlattığı kadrosal direniş, kısa zamanda tutukevinde bulunan tüm örgüt ve kişileri, şu veya bu şekilde etkilemiş, ve tüm kitlenin direniş içine girerek hareket etmesine yol açmıştı. Artık direniş 35. koğuştaki PKK'lilerin önderliğinde yürütülen ve örgütlenen kitlesel bir direnişe dönüşmüştü. Fakat halen Rızgarıcı bu baylar, direnişin bizim lehimize zaferle sonuçlandırılacağından emin değillerdi. Bu nedenle "Ya düşman galip gelerek eski vahşet ortamını -biz buna, kendi aramızda gaffet dönemi derdik- geri getirirse" düşüncesiyle hareket ederek, hiç ses çıkarmadan sus-pus kesilmişlerdi. Hatta onların bir siyasal örgütün elemanları olarak, koğuştaki olup olmadıkları da belli değildi. Bunu farketmek gerçekten çok güçtü. Tıpkı yılan gibi kabuklarına çekilmişlerdi. Ancak ortamını buldukça da kabuklarından sıçrayarak sağa sola zehir saçmak için adeta pusuda bekliyorlardı. Bunun amacı, şayet direniş kırılırsa idareye, "Biz çok çok sakın, sessiz ve askeri cezaevinin birer uysal öğrencileriyiz. Ve bunun böyle olduğunu direniş boyunca sizler de gördünüz" demektir.

Fakat bu bayların bekledikleri olmamış, kararlı direniş sonucu düşman dize gelmiş ve isteklerin tümünü kabul etmişti. Bu direniş sonucunda düşman, devlet düzeyinde, PKK ile masaya oturmak zorunda bırakılmıştı. Ama böylesi kararlı ve zorluklarla dolu bir direni-

şin bedeli de doğal olarak ağır olacaktı. Ölüm orucuna giren 200'ün üzerindeki devrimcinin çoğu verem, bir kısmı mide kanaması düzeyindeki vb. hastalıklara yakalanmıştı.

Direnış süresi boyunca ortalıkta görünmeyen Rızgarıcı baylar, direnişin bu şekilde sonuçlanmasında hemen ortalığa çıkarak rastladıklarına direnişten ve direnişçilikten dem vurmaya başladılar. Anlattıkça şahlanıyor, şahlandıkça anlatıyorlardı... Adeta, direnişi örgütleyen ve sürdüren kendileriymişçesine böbürleniyorlardı. Kısacası, Ocak direnişine kadarki üç aylık süre içinde sürdürdükleri sefaletlerini, gaffet dönemindeki gafililiklerini tarihe geçecek bir kahramanlık menkibesi biçiminde lanse ediyorlardı. Bu baylar, gaffet döneminde I. koğuştaiken Mümtaz Kotan beyin, zindancıbaşı Esat Oktay Yıldırım'ın meşhur kurt köpeği Co'nun yemeği, banyosu ve temizliği vb. gibi "asli" görevleri ile yüklü bulunduğunu herhalde hatırlayacaklardır. Hele-hele koğuştaki ispiyoncular tayfasına yağ çekerek, bunları PKK'nin aleyhine kışkırtıklarını hiç mi hiç unutmamış olmaları gerekir.

1983 Aralık ayından itibaren idare, tek tip elbise uygulamasını bahane ederek eskiyi geri getirmek istedi. Buna karşı direniş, 3 Ocak 1984 tarihinde tekrar başladı. Ama bu öyle bir direnişti ki, iki ay boyunca düşmanla kıran-kırana, göğüs-göğse çarpışmalar oldu. Yine burada zafer için, kendisini yakan, asan, suya atlar gibi ikinci kattan kafa üstü kendini beton zemine çakan, arkadaşlarına gelen kalas darbelerine kafasını siper eden ve kan damarlarını kesenlerden tutalım, kendi ölüm kararını partinin onayına bırakarak, iradesini örgütlerle birleştirerek, hiç zorlanmadan sabırla, en büyük acılar içinde ve yavaş-yavaş sevrecek ölüm orucuna yatmaya kadar, çok soylu ve yüce direnişler sergilendi.

Bütün bu yücelik ve soyluluklar yanında, bir tokat atılmadan düşmana teslim olanlar da oldu. Bir sigara ve bir dilim ekmek parçası için düşmana teslim olanlar oldu... Fakat burada genel olarak kimlerin direndiğini ve kimlerin teslim olduğunu yazmayacağım. Çünkü bu kamuoyunca çok iyi bilinmedir. Ancak, özel olarak Ocak direnişi içinde, Mümtaz Kotan ve Rüsen Aslan'ın içine girdikleri durumu anlatmak istiyorum. Biz direnişçiler var oldukça, direnme ruhumuz Kürdistan halkının kalbinde ve eylemlerinde yaşatıldıkça, adı geçen bu şahıslar, "Biz de cezaevinde direndik" dememeli... Çünkü biz cezaevini baştan aşağı görmüş ve pratiğini yaşamışız. Yani dönemin tanığıyız! Bizim dışımızda da Mümtaz'ın sergilediği pratiğin tanıkları vardır. I. koğuşun, 30. koğuşun ve sinema salonunun duvarları da buna tanıklırlar. Asli hizmetini esirgemediği sömürgeciliğin zindancı başları da, bayın bu hizmetlerini unutmamışlardır...

3 Ocak 1984 tarihinde cezaevi genelinde sloganların atılmasıyla direniş fiilen başlamış oldu. Biz PKK'liler olarak daha önce hazırlıklı olduğumuz için hemen koğuş pencerelerine çıkarak avazımız çıktığı kadar

bağırmaya başladık. Buna rağmen, karşımızda bulunan 24. ve 25. koğuşlardaki arkadaşlar bize hitaben, "Neden sesiniz fazla çıkmıyor" uyarısında bulundular. Direniş heyecanından olacak ki, uyarı yapıldı kadar geçen sürede kendi koğuşumuzun durumunu, yani koğuştaki kim slogan atıyor, kim atmıyor, kim ne yapıyor vb. durumları gözlemeyi unutmuştuk. Karşı koğuşun uyarısı ile arkamıza dönüp baktığımızda, hiç de olumlu bir manzara ile karşılaşmadık. Çünkü pencerelerde slogan atan 15 kişinin dışındaki diğer yataklarına uzanmış ve bat-tanileyelerini kafalarına çekmişlerdi. İşte o zaman sesimizin neden gür çıkmadığını anladık. Ve karşı koğuştaki arkadaşların uyarılarının haklılığını kavradık. Bu durumda yapmamız gereken şey, 15 kişi ile, 30 kişinin çıkaracağı gürültüde ses çıkarmaktı. Biz de böyle yapmaya çalıştık. Fakat iki-üç saat sonra var olan sesimiz tamamen kısıldı. Artık eski gürültüdeki sesimiz kadar da ses çıkaramaz hale geldik. Düne kadar hep direnişten, devrimden, kahramanlıktan dem vurup mangalda kül bırakmayan bu şahıslar havası sönmüş bir balon gibi yığılmış ve sessizliğe gömülmüşlerdi.

Kendilerine "Neden slogan atmıyorsunuz" biçiminde sordugumuzda, "Biz hastayız, zaten sesimiz fazla çıkmıyor, iyileştirmişimizde biz de slogan atarız" biçiminde cevap veriyorlardı. Bunun karşısında, "Farzedelimki sizden 2-3 kişi hasta, ya diğerleriniz neden atmıyor" dediğimizde, "Aslında daha önce kaldığımız koğuşlarda idare üstümüze çok geldi, onun için çok yıprandık ve şu anda hepimiz hastayız" şeklinde cevap veriyorlardı. Bu şekildeki konuşmalar bittikten tahminen yarım saat sonra, kapının mazgali açıldı... Mazgali açan subaydı. Koğuşu biraz süzdükten sonra Rüsen ve Mümtaz'ı işaret ederek, "Siz iki avukat, kapiya gelin" diye seslendi. Hemen emre uyup ilerleyen bu şahıslara hitaben, "Bunlar Apocudur, kahrolsun işkence de-yip direnenlerdir. Ya size ne oluyor? Ne yaptık ki size? Şimdiye kadar size karışan mı oldu" şeklinde konuştu. Bunun üzerine attığımız sloganlarla subay konuşmasını yarıda kesmek zorunda kalarak mazgali kapatarak gitti. Şunu da hatırlıyorum, o esnada barikatlar da kurulmuştu.

Direnış boyunca düşman, yoğun ve acımasız bir şekilde her türlü maddi ve manevi işkence metodlarını denedi. Kapıları kırıp hangi koğuşa girmeyi başarabiliyorsa o koğuştaki arkadaşlara kudurmuş köpekler gibi saldırıyor ve yarım saat içerisinde orayı kan gölü haline getiriyordu. Bu türlü fiziki işkencelerle birlikte moral bozucu psikolojik işkence yöntemlerini de sürekli kullanıyordu. Evet karışıklardaki düşman bunu daha iyi yapıyordu. 30. koğuşta Mümtaz ve Rüsen sürekli PKK sempatan ve taraftarlarının moralini bozuyor; teslim olmaları için özel ve yoğun bir çaba içine giriyorlardı. Örneğin, "Düşmanın her şeyi var ve güçlüdür, biz ise sadece slogan atıyor ve dayak yiyoruz. Göreceksiniz bugün-yarın barikatları kırıp

çok kişiyi öldürecekler, kalanların da infazını yakacaklar. Bize tek tip elbise mi giydirmek istiyorlar? Giyelim. Sonra dilekçe verip giymek istemiyoruz deriz. Zaten zorla da olsa giydirecekler. Ki tek tip elbise giymeyi anayasanın bir maddesi olarak koymuşlar. Koskoca anayasayı mı değiştireceğiz? Biz avukatız bu tür şeylerden anlarız. Üstelik buradakilerin çoğu evli-barklı, çoluk-çocuk sahibidir. Bu insanlar kendilerine yazık ediyorlar. Olmaz, böyle direniş olmaz..." gibi moral bozucu konuşmaları sık sık yapıyorlardı. Bu şekildeki konuşmalarıyla bir ölçüde başarılı oldular denilebilir. Çünkü birkaç taraftarın koğuştan çıkıp teslim olmasında bunların önemli rolü oldu.

Barikatların 17. gününde idare, kolordudan aldığı bir emri kapı mazgalından okuyarak bize duyurdu. Emirde, "Yarına kadar barikatları kaldırmazsanız içeriye sis bombaları, göz yaşartıcı bombalar vs. atıp içeri gireceğiz" biçiminde tehditler vardı. Aynı tehdidi bütün koğuşlara yaptılar. Biz ne yaparlarsa yap-sınlar kesin direneceğimizi belirttik. Ancak Rızgarıcılar da büyük bir telaş başladı. İkide-bir kendi aralarında toplanıp dağılıyorlardı. Bunu birkaç kere tekrarladıktan sonra kararlarını yetkili arkadaşlarımıza şu şekilde iletiler: "Yarına kadar barikatlar kaldırılmazsa, biz örgüt olarak bağimsız tavır takınacağız. Gerekirse gider idare ile konuşuruz..." Bunun tek bir anlamı vardı, idareye örgüt olarak gidip, "Biz teslim oluyoruz" diyeceklerdi. Sonradan duyduğumuz kadarı ile, diğer koğuşlardaki tüm örgütler, 35. koğuşa da böylesine adı bir dayatmada bulunmuşlar. Tahmin ediyorum ki bu ve buna benzer durumlardan dolayı 35. koğuş barikatların kalkması kararını aldı.

Barikatlar kalktıktan sonra idare, bütün koğuşları sinema salonuna, işkence yapmaya ve tek tip elbiseyi giydirmeye götürdü. Bu arada 24. koğuşu götürüp, orada Necmettin BÜ-YÜKKAYA'yı öldürüyorlar, Mehmet ŞENER'i de komaya sokuyorlar. Bu olayın ardından cezaevinde "Geçmişte 35. koğuş yatanların hepsini idare öldürecek" biçiminde bir yaygara çıkarıldı. Daha önce DDKD'nin lideri Paşa Uzun 35'te uzun bir süre yatmıştı. Bu söylentiden sonra Paşa büyük bir korkuya kapıldı. Öyle ki birden bire yemekten kesildi, artık eli ayağı tutmaz oldu. Sinema salonuna götürülmemize tahminen iki gün kalmıştı. Dört gün sonra da 3. posta ölüm orucuna girecekti; Paşa Uzun 3. postanın ölüm orucuna gireceği günü bekleydi, doğal olarak o da bizimle sinema salonuna götürülüp işkence görecekti. Korkudan sinema salonundaki işkenceyi göze almayıp ölüm orucuna gireceğine dair bir dilekçe yazıp idareye verdi. Ve hemen yanımdan alınıp başka bir koğuşa götürüldü. Üç-dört gün sonra duyduk ki ölüm orucunu bırakmış ve teslim olanların koğuşuna gitmiş; ölüm orucunu bırakmasına ve teslimiyetine havadan sudan bahaneler uydurarak, çeşitli kılıflar bulmaya çalışıldığını duyduk.

Merhaba dost,

Son iki ay yaşamımızda hareketli dönemlerden biri olarak basına ve kamuoyuna yansıdı. Yaşamımızı birçok yönü ile değiştirmeyi ve adeta yeni bir "ders" vermeyi amaçlayan genelge olayını tüm cezaevleri gibi biz de yaşadık. Biz buna beraberçe göğüs gerdik. Burada bu genelgeyi daha tasarı haliyle bizler karşılarken, birçok cezaevi uygulamalarla karşı karşıya kaldı. Buna karşı ve diğer cezaevlerini desteklemek amacıyla 7 Kasım'da süresiz açlık grevine başlamıştık. Bunun öncesinde Eskişehir'den bir grup arkadaş sürgün olarak yanımıza getirilmişti. Bu arkadaşlar açlık grevinin 18. günü yanımıza getirilmişlerdi. Bu arkadaşlar üç günlük bir aradan sonra bizlerle

“Kemaller ve Hayriler gibi ilerdeki günlere hazırдық”

birlikte yeniden açlık grevine başladılar. Yanımıza getirilen Sabri Ok, Rıza Altun, Davut Utkun, Bedri Açıkça ve M. Kaya isimli arkadaşların sağlığı bizlerden daha kötü durumdaydı... Diyarbakır bitirmeden son vermeyeceğimizi, hatta ölüm orucuna başlayacağımızı idareye bildirmiştik. Kesin sonuç almayla hazırlandığımız ve ölüm orucunun önümüzde durduğu böylesi bir durumda, birçok cezaevinde asgari de olsa sorunların çözümü temelinde biz de Diyarbakır bitirdikten sonra buradaki sorunlarımıza çözüm getirilmesi temelinde 25. gününde açlık grevine son verdik. Açlık grevi içinde ortaya çıkan sağlık so-

runlarımızı giderebilmek için bizlere çeşitli iğne, ilaç vb. sağlandı. Bir haftadır açlık grevi bitmesine rağmen daha yeni yeni kendimize gelmekteyiz. Vücut zayıflığı, halsizlik vb. dışında ciddi herhangi bir sorunumuz çıkmadı bugüne kadar. Bizlerden daha fazla yıpranan Eskişehir'den gelen arkadaşlar oldu. Onlar bizlerden 15 gün fazla gittiler ve bundan dolayı oldukça yıprandılar. Birçok arkadaş bu sürecin birkaç gün uzaması durumunda yaşamın son sınırlarına yaklaşıyorlardı. Basından izlediğiniz bugünleri, bu sınırlı satırlarla anlatabilmek kuşkusuz olanaksızdır. Bizlerle birlikte içinde insanlık onurunu yitirmemiş ve insanca yaşamdan yana olan binlerce işçi, aydın, öğrenci, esnaf vs. binlerce insanımız, yükselen çığlıklarımıza duyarlılıklarıyla, çabalarıyla fedakarca katıldılar. Cefakar ve fedakar ailelerimiz her zaman olduğu gibi insanlığa seslerini duyurabilme çabası içindeydiler. Böylesi bir süreci yaşayan bizler, yapabileceklerimizi reddütsüz ve sabırla yaşama geçirmeye ve zorlu yolculuğa başladık, böylesi bir yolculuğa Kemaller ve Hayriler gibi ilerdeki günlere hazırlandık. Belli bir süreden sonra bizler yalnızca ilk yedi ve dörtlül arkadaşlar olarak bu zorlu ve onurlu yolculuğa hazırдық. İnsanın yaşama iradesi ile son verebilme kararını alması çok güçlü bir inanç ve kararlılığı gerektiriyor. Bu-

nun büyüklüğünü insan çoğu zaman tasavvur edemez, ama o gün geldiğinde bunu öylesine yaşarki yaşamın anlamını ve ona bağlılığını uğruna ölecek kadar gerekli ve zorunlu görür. İşte sizlere yazamadığım süreçte bunları birçok arkadaş gibi ben de yaşadım. İnancın yıkılmazlığını insan öylesine yalın ve canlı görüyorki, bunu her defasında çelikleştiren insanları görmek ve onlarla yaşamak, bu coşku selinde yürümek, günümüzde insanlarımızın tek yaşam biçimine dönüşmektedir.

Biliyorsun ben yalnızca bu süreçte bunları yaşamadım; yaşamımda karşılaştığım diğer zorluklar ve olumsuzluklardan da söz edeyim. Açlık grevi öncesinde 28 Ekim'de annem evde gözaltına alınmıştı. Basına yansıyan "Güneydoğu operasyonu" ile ilgili olarak, yaşlı annemi evden almış ve bazı insanlarla yüzleştirmişlerdi. Okuma-yazmaması olmayan yaşlı bir insanı gözaltına almak, ülkemizde çok olağan bir şey durumunda. Annem kendisine gösterilen birkaç kişiyi zaten tanııyormuş; içlerinde yalnızca daha önce kardeşim Ali ile birlikte yatan Ömer Galini'yi tanıdığını söylemiş. Yıllarca cezaevinde yatan bir kişi olan bu kişiyi tanıma zaten suç sayılıyormuş. Aynı günlerde sorunlarımızı çözmek için meclise giden ailelerle birlikte olan küçük kardeşim Rahşan da Ankara'da gözaltına alınmıştı. Daha sonra buraya getirmişler ve annemle birlikte serbest bira-

kıldılar. Annem ve kardeşim bu süre içinde bunları yaşadıkları için oldukça yıpranmışlardı... İnsanların yaşamı ve çabalarının ne kadar fedakarlık ve zorlukla içiçe geliştiğini burada rahatlıkla görebiliyoruz. Emek harcanan bir değer tahrip olması insana çok acı veriyor. İnsan bazen öylesi şeyleri görüyor ve öylesine bir duyguya kapılıyor ki şunu defalarca söylemekten kendini alamıyor: Bu duvarlar arkasında kalmamalı; yaşama, her hücremle katılmalıyım. Bir insanın kollarını bağlamak, yaşamasını bilmeyenler için önemli değil, ama yaşamayı öğrenenler için büyük bir acıdır.

Buradaki yaşamıma gelince, birçok şeyi yaşadık ama eskisinden farklı bir yönü yok, aynı günlük çabalarım devam ediyor. Yeni arkadaşlar geldiği için biraz da seviniyorum dersem şaşırma. Şu anda günlük gazete, dergi, TV ile zaman geçiriyoruz. Bizlere daha önce daktilo, saz verilmişti. Son günlerde radyo ve teyp verildi. Önceden saat 18.00'de kapanan hücre kapılarımız TV kapanıncaya kadar açık bırakılıyor. Dışardan yiyecek alımı, elektrik ocağı vb. ihtiyaçlarımız karşılanıyor...

Tümümüzün sağlığı ve morali iyi sayılır ve oldukça canlı ve coşkuluyuz.

Satırlarıma istemeyerek son verirken en sıcak sevgi ve saygılarımızı iletir, hasretle kucaklarız.

Hüseyin POYRAZ

8.12.1988

G. Antep Özel Tip Cezaevi

Üzerimizde oynanmak istenen oyunlara karşı duracağız

Adalet Bakanlığı tarafından gönderilen 1 Ağustos Genelgesi, bunun nedenleri, amaçlanan hedefleri ve diğer yönleri daha önceki görüşmelerimizde sürekli olarak sizlere aktardığımız, son iki-üç ayın ana konusuydu.

Bildiğiniz gibi, gönderilen genelgenin pratikte uygulanması her an bekleniyordu. Bu yönde Antep ve Bursa Özel Tip Cezaevlerinde atılan adımlar işkence ve hak gasplarıyla patlak vermiş, aynı yönelim burada da her an beklenir olmuştu.

12 Ekim 1988 günü ise, bu yönelim ağıktan yaşandı. O gün sizlerle normal sürede (bu süre Haziran açlık grevinde elde edilen iki saatlik görüş süresidir) görüşümüzü yaptık. Ancak idare bizlere verdiği sözleri açıkça çiğneyerek, bizden bir sonraki postada görüşe çıkan arkadaşların görüş süresini hiçbir açıklamada bulunmaksızın kestirdi. Görüşün bu şekilde keyfi kesilmesi karşısında görüş yerinin camları ve telefon cihazları kırılarak uygulama protesto edildi.

Aynı gün idare, dışardan ailelerimizin getirdiği yiyecekleri de açıkça almayarak daha önce açlık grevi pahasına kazanılmış bu hakkımızı da açıkça gasp etti.

Görüş günü başlayan saldırı ve hak gasplarıyla cezaevi yönetimi Ağustos Genelgesi doğrultusunda adımlarını maydan boşalmışçasına sıralamaya devam etti. Ertesi günü (13 Ekim 1988) sabahleyin, daha önce 21 Ocak 1988 saldırısındaki gibi tam donanımlı saldırı güçlerini içeri doldurdular. Yüzlerce si-

lahlı asker tam teçhizatlı, silahlar elde, süngüler namluya takılı vaziyette, yanlarında çevik kuvvet polisleri, bellerinde tabancaları ve coplarıyla, ayrıca da bunlara ek olarak sivil polisler ve de Eskişehir E Tipi Kapalı Cezaevinden seçilerek getirilen gardiyanlar bu vaziyette koğuşlarımıza kadar girdiler. İçerde böyle olurken, dışarda cezaevi çevresi tamamıyla silahlı asker ve çevik kuvvet polislerince kordon altına alındı.

Bütün bu güçler silahlı bir mukavemeti durdurmaya veya savaşa sürülmüyorlardı. Tamamıyla Adalet Bakanının uygulatıcı gönüllüleri olarak ilerliyorlardı.

Böylece Adalet Bakanının iç ve dış tepkiler karşısında "haberim yok, göndermedim" dediği, kendi imzasını taşıyan Genelgesi, gerçek yüzüyle kendini en iyi dile getireceği namlu, süngü ve copların gölgesinde Eskişehir Özel Tip Cezaevinde göstermeye başladı.

İçeri giren asker, polis ve gardiyanlar arama adı altında tüm eşyalarımızı dağıtıp yağmaladıktan sonra, bizlerin yazılı ve basılı tüm kitap, dergi, defter, mektup, iddianame vb. eşyalarımızı, radyo ve teypelerimizi, albümlerimizi, çamaşır iplerini, voleybol ağını, kısaca keyfine göre yağmalarcasına alıp götürdüler. Öyle ki, boş defterler bile alınıp götürüldü.

Arama adı altında bu açık yağma tamamlandıktan sonra yöneticiler silah, cop ve süngüden aldıkları "güç" sonucu olacaktı ki, bu sefer havalandırma süremizi kısıtladılar.

13 Ekim 1988 günü başlayan ve halen devam eden uygulama-

larla cezaevi tam bir katliam havası yaşadı. Herkes böylesi bir gerilimi taşımaktadır. Koğuşlarımıza kadar gelen silahlı, süngülü ve coplu asker ve polisin gelişinin ardındaki niyet ortada. En ufak sıradan bir bahaneyle saldırı ve katliam...

İdare uygulamalarında olağanüstü havayı bilinçli olarak devam ettiriyor. İdari işleyiş de bu tarzda sürüyor. Gardiyanlar bloklardaki görev yerlerinden alınarak koridorlara çekilmiş durumda bekletiliyor. Odalar boşaltılarak telefonları da alınmıştır. Dışarda ise silahlı askerler hazır bekletilmektedir. Saldırı ortamı kalkmış değildir ve ne zaman olacağını da kestiremeyiz.

Eskişehir Özel Tip Cezaevinde böylesi ağıktan ve haksızca başlatılan bu saldırı karşısında haklarımızı koruyabilmek ve üzerimizde oynanmak istenen katliam oyununu durdurabilmek için; süresiz açlık grevine 16 Ekim 1988 tarihinden itibaren başlayacağız. Hedefimizin temelini ise, bu uygulamalara kaynaklık eden Ağustos Genelgesinin kendisi oluşturmaktadır. İnsanca yaşayabilmek için atılan bu adımları durdurmak zorundayız. Bunu sağlایncaya kadar da eylemimizin ucunda ölümler de olsa sürdürmekte kararlıyız.

Sizlerin de bu açık saldırılara karşı bizlerin eylemiyle bütünleşmenizi ve bu çabalarınızı demokratik kitle örgütleriyle birleştirerek güçlendirmenizi bekliyoruz.

14.10.1988

Eskişehir Cezaevi

Rıza ALTUN

Derken, işkence sırası bizim koğuşa geldi. Koğuşa olarak bizi sinema salonuna götürdüler. Orada bütün arkadaşlarımızı bayıltıncaya kadar dövüyorlar ve elbiseleri giydireyorlardı. Tüm arkadaşlar elbise giymemek için, var güçleriyle direniyorlardı. Slogan atıp, kafalarımızı duvarlara ve kalorifer peteklerine vurarak işkenceleri protesto ediyorduk. Ruşen Aslan bir iki tokat yedikten sonra, hemen elbise giymeyi kabul etti. Mümtaz Kotan ise, çocuğu yaşındaki askerlere "Tamam ağabey beni dövmeyin, istediğinizi yaparım" deyip, bir tokat bile yemeden elbise giymeyi kabul etti. Giydikten sonra da duvarın dibinde ayakta bekleyip, işkence görenleri seyrediyordu. Ve bizim işkence görmemizi, bilinçsizliğimize ve cahilliliğimize bağlıyordu. Çünkü ona göre kendisinin dayak yemeden elbiseleri giymesi büyük bir uyanıklılık, büyük bir başarı ve düşmanı kandırmaydı! Bizim ki ise aptallıktı!

Hepimize zorla elbiseleri giydirip, kelepçeleri taktıktan sonra, koğuşa geri götürdüler. Kelepçelerimiz çözülür çözülmez hemen elbiseleri çıkarıp attık.

Rızgari örgütünün bir tarafı Mümtaz Kotan'a, "Ağabey, neden dayak yemeden elbise giymeyi hemen kabul ettin" diye sorar. Kendisi, "Oğlum enayiymim ki, dayak yiyeyim. Ben kendim giydim ama onlara da giydirmediler mi? Ve sonuçta hepimiz şu anda birlikte değilmiyiz" diyerek kendi taraftarını azarlıyor.

Birkaç gün sonra da idare hepimizi hücreye, 35. koğuşa götürdü. Rızgari örgütünün ve liderlerinin bu yaptıklarına direniş deniyorsa, onları da direnmiş olarak bizimle birlikte 35'e götürdüler.

Cezaevinde Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin ve Ferhatların eylemleri sonsuza dek saygıyla anılacak ve tarihe altın harflerle yazılacak eylemlerdir. Bu tarihsel eylemlerin ardından, idarenin koyduğu kuralları tanımama veya en azından laçkalaştırma ve giderek genel bir direnişe geçme kararı alındı. Artık 14 Temmuz büyük ölüm orucu eyleminden sonra, rahatlıkla denilebilir. Hele hele Eylül 83'ten sonra cezaevi savaş insiyatifi kesinlikle devrimcilerin elindeydi.

Savaş insiyatifinin devrimcilerde olduğu bir dönemde dahi

bu şahıslar, böylesine teslimiyetçi, kararsız ve korkakça tavırlar içerisinde girdiklerine göre, düşman kurallarının hakim olduğu ve vahşetin kol gezdiği dönemdeki tavır ve davranışlarını sanırım tekrar anlatmama gerek yok. Onu okuyuculara bırakıyorum. Varsın okuyucu onların içine girdiği fiziki ve ruh hallerini gözlerinin önünde canlandırınsın.

Canlandırın devrim dostları, canlandırın! Canlandırın ki, göresiniz bunların titrek ve sallantılı ruh hallerini. O zaman inanıyorum ki, sırat köprüsünden geçerken tıpkı sonbahar yaprakları gibi, nasıl dökülüp cehennem ateşine (düşman kucağına) yuvarlandıklarını ve o pis yağlarıyla alevi nasıl gürleştirdiklerini hemen göreceksiniz.

Zaten devrimci pratik yol, tıpkı sırat köprüsü gibi ince ve keskin değil midir? Böyle bir yoldan korkup titreyenler geçebilir mi? Hayır!

Mahkemedeki tavırlarına da bir-iki cümleyle değinerek, Rızgari örgütü liderlerinin ağızlarından bu örgütün nasıl ve nemanem bir örgüt olduğunu görelim! Mahkeme heyeti Mümtaz'a, örgüt kurduğunu, devlete karşı geldiğini ve dergi çıkardığını söyler.

Mümtaz; "Biz, herhangi bir örgüt kurmadık. Devlete karşı da gelmedik. Devlete karşı gelenleri siz de biliyorsunuz; karşı gelip de halen rahat durmayanlar 35'tekilerdir. Evet, dergi çıkardığımız doğrudur ama, bunu herhangi kötü bir amaçla çıkarmadık. Sadece, derginin ticaretini yapıyorduk. Yani para kazanmak amacıyla dergiyi pazara sürüyorduk" vb. şeyler söylemiştir.

Evet, dışardayken toplum adına, devrim adına hareket ettiklerini söyleyen ne idüğü belirsiz bu mahluklar, yakalandıklarında ise vebadan kaçarcasına kitlelerden, devrimcilerden kaçıyorlardı. Karanlık köşelerde büzüldükçe büzülüyor ve giderek alçalıp küçülüyorlardı. Pire kadar küçülünce de bir sıçrayışta hemen düşmanın kucağına atlayıvermişlerdir. Mahkemelerde düşmanla yüzyüze geldiklerinde, hayasızca-utanmadan, hem de böbürlene böbürlene tüccar olduklarını söylemişlerdir. Böyle söyleyerek, belki hayatlarının en doğru sözlerini kullanmış, mahkemede samimiyetlerini ifade etmişlerdir.

Hasan

Yüksek yaylaları ve gölüyle tanınan bir beldemiz

WAN (Van) —III—

FOLKLOR VE GİYİSİLER

Van beldemiz zengin folkloruyla da meşhurdur. Tarihi boyunca uygarlıklar alanı olması, onu folklorik değerler bakımından da zengin kılmıştır. Yöre halkı arasında söylenen türkü-mani, halk deyişleri, bilmece vb.'leri yüzyılların birikimi olarak günümüze gelen kültürel hazinedir.

Van beldemizdeki folklorik oyunlar daha çok halay türündendir. Yörede davul ve zurna ile oyunlar çoğunlukla belden ve elden tutularak oynanır. İbzi, Kersani, Şerani, Temi, Nrairani, Kelekvan, Havasor, Hırhır, Toycular, Babekan, Meyrok, Sincani, Dokuzlu ve Teşiyok

çoraplar giyilir. Ayakkabı olarak Van'da yapılan siyah renkli yemeni giyilir.

YERLEŞİM ALANLARI VE NÜFUS DAĞILIMI

Yüzölçümü: 21.823 kilometrekare
Nüfusu: 600.000

Kilometrekare başına düşen nüfus yoğunluğu: 27,5

Yıllık nüfus artışı: 3,099

İlçeleri: Başkale, Çatak, Erciş, Gürpınar, Gevaş, Muradiye, Özalp.

Köy sayısı: 566

Başkale: 1910 yılında Van'a bağlı Hakkari'nin merkeziydi. TC'nin ilanı olan 1923 yıllarında da ilçe oldu. İlçe merkezi İspi-

ri ile sınırdır.

Yüzölçümü 1.826 kilometrekare, merkez nüfus 2.375, toplam nüfus 19.650'dir. İlçeye bağlı 1 bucak ve 25 köy vardır. Denizden yüksekliği 1.512 metredir. Van merkezine uzaklığı 82 kilometredir.

Gevaş: Bu ilçemizin kuruluşu M.Ö. yıllara kadar dayanmaktadır. Urartular, Van çevresine yerleşmeleriyle birlikte, Gevaş ilçesini de bir yerleşim alanı olarak kullanmışlardır. İlçe merkezi Artos Dağı eteğinde ve Van Gölü'nün sahilinde kurulmuştur. Güneydoğuda Çatak ve Pervari, batıda Hizan ve Tatvan, kuzeyde Van Gölü ile sınırdır.

Yüzölçümü 1.201 kilometrekare, merkez nüfus 7.400, toplam nüfus 39.250'dir. İlçeye bağlı 1 bucak ve 48 köy vardır. Denizden yüksekliği 1.770 metredir. Van merkezine uzaklığı 40 kilometredir.

Erciş: Erciş ilçesinin de tarihi epey eskilere dayanmaktadır. 18. Yüzyılda Van'da bir beyliğin 14 sancağından biriydi. 1900'ler sonrası ilçe olan Erciş, Sulu Ova denilen bir düzlükte kurulmuştur. Van Gölüne 5 kilometre uzaklıktadır. Doğuda Muradiye, kuzeyde Diyadin, Güneyde Van Gölü ile sınırdır.

Yüzölçümü 2.115 kilometrekaredir, merkez nüfus 29.582, toplam nüfus 73.570'dir. Denizden yüksekliği 1.750 metredir. İlçeye bağlı bucak sayısı 2, köy sayısı ise 81. Van merkezinden uzaklığı 95 kilometredir.

Gürpınar: Bu ilçemiz son olarak 1954 yılında bugünkü yerine nakledilmiştir. Daha önceleri 1936 yılında şimdiki Kirgeçit bucağının merkezinde kurulmuştu. Gürpınar merkezi Havasor Ovası'nda kurulmuştur. Güneyde Hakkari, doğuda Başkale, kuzeyde Özalp ve Van merkezi, batıda Van Gölü, Gevaş ve

riz Dağı'nın eteklerinde kurulmuştur. Kuzeyde Özalp, doğuda Doğu Kürdistan, güneyde Hakkari, batıda Gürpınar'la sınırdır.

Yüzölçümü 2.598, merkez nüfus 12.000, toplam nüfus 36.350'dir. Bu ilçemize bağlı bucak sayısı 2, köy sayısı ise 63'tür. Denizden

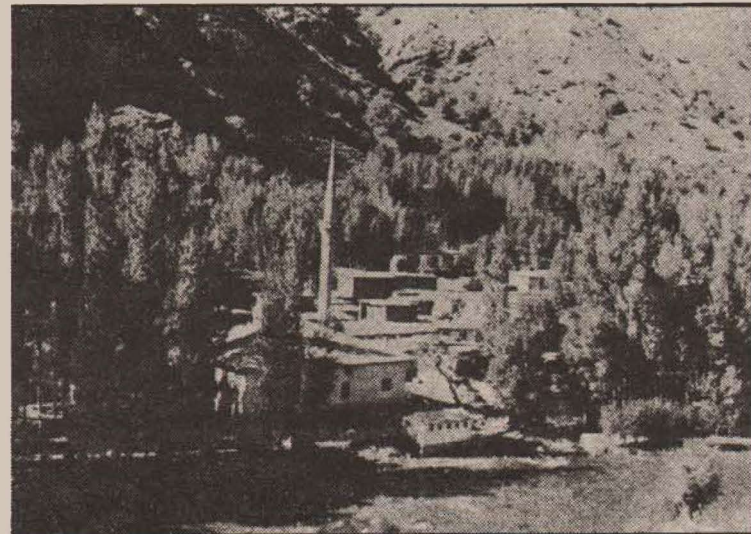

Başkale

oyunları en sevilen oyunlardır.

Kadın giyimi: Başlarına kofî geçirerek, leçek denilen etrafı oyalı örtülerle sararlar. Gövdede kadife, canfes, yün kumaşlardan yapılmış etekler, geniş ve belden büzgülü fistan (entari) giyerler. Bu entariler simlerle süslüdür. Her kadın maddi olanakları ölçüsünde entarilerini simlerle süsler. Entarilerin altında, ayak bileğine sanat değeri önemli olan gümüş kemerler bağlanır. Entarinin üzerine de çeşitli desenlerin işlendiği yelekler giyilir. Dışarda simle işlenmiş çeşitli renkte çarşafarla örtünürler. Boyuna ve bileğe renkli boncuklar, maddi olanaklara göre beşibirlikler, altınlar ve gümüş gerdanlıklar takılır.

Erkek giyimi: Başa takke takılır ve etrafına da ahmediye bağlanır. Gövdede ışık adı verilen yakasız gömlekler giyilir. Kolları uzun ve düğmeli olan bu gömlekler üzerine yelekler giyilir. Bu yelekler çeşitli motiflerle işlenmiştir. Giyilen şalvarlar yöreseldir. Şalvarlar ağı fazla aşağıya sarkmayacak şekilde bolca paçalıdır. Paçaları ve cep ağızları renkli filoş ipe ve motiflerle işlenmiştir. Daha çok tercih edilen renk, mavidir. Kışın kadife sako palto ve yerli yünden çeşitli desenlerle işlenmiş

Çatak

yüksekliği 2.400 metredir. İl merkezine uzaklık mesafesi 112 kilometre.

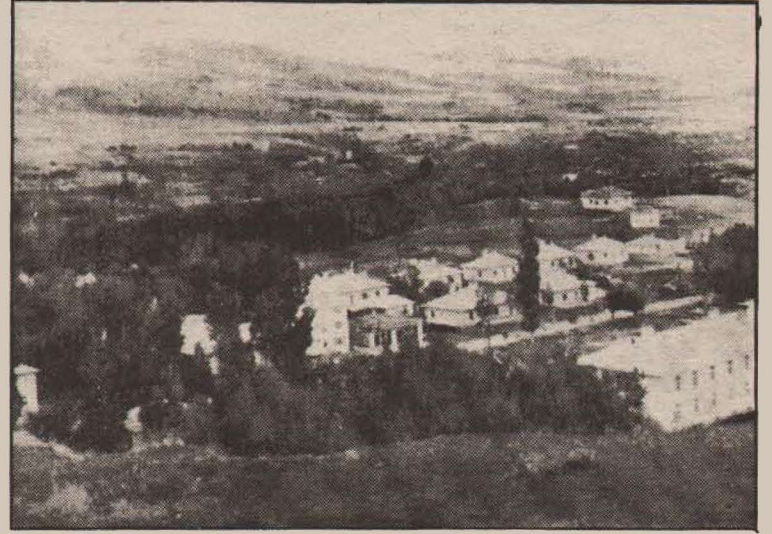
Çatak: İlçenin kuruluş tarihi yüzyılı aşkındır. İlçe merkezi iki derenin birleştiği dar bir vadi içerisinde kurulmuştur. Doğuda Gürpınar, güneyde Beytüşşebap, batıda Gevaş ve Pervari

Çatak'la sınırdır.

Yüzölçümü 4.063 kilometrekare, merkez nüfus 3.500, toplam nüfus 40.000'dir. İlçeye bağlı bucak sayısı 3, köy sayısı ise 64'tür. Denizden yüksekliği 1.740 metredir. Van merkezine uzaklığı 21 kilometredir.

Muradiye: Bu ilçemizin de tarihi

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Muradiye

hi epey eskilere dayanmaktadır. 17. yüzyılda Van'daki bir beyliğin birkaç sancağından biridir. Ve bu dönemdeki adı Bargiri'dir. Osmanlıların işgali döneminde ilçe olur. İlçe merkezi doğuda Piraşit, batıda ise Ahurik dağları arasındaki vadinin Van Gölü'ne doğru açılan sırtı üzerinde kurulmuştur. Kuzeyde Ağrı, doğuda Doğu Kürdistan, güneyde Van merkezi ve Özalp,

ismini bu yıllarda almıştır. Doğuda Doğu Kürdistan, kuzeyde Muradiye, batıda Van merkezi, güneyde ise Gürpınar ve Başkale ile sınırdır.

Yüzölçümü 2.380 kilometrekaredir, merkez nüfusu 4.500, toplam nüfusu 50.250'dir. İlçeye bağlı bucak sayısı 2, köy sayısı ise 77'dir. Denizden yüksekliği 2.100 metredir. Van merkezinden uzaklığı 64 kilometredir.

Erciş

batıda ise Erciş ve Van Gölü'yle sınırdır.

Yüzölçümü 2.596 kilometrekaredir, merkez nüfusu 11.350, toplam nüfusu 63.250'dir. İlçeye bağlı bucak sayısı 1, köy sayısı ise 102'dir. Denizden yüksekliği

ULAŞIM

Van beldemize birçok yönden ulaşım sağlanabilir. Kürdistan'a açılan yol güzergahlarının da bir konaklama merkezidir. Batının doğuya veya doğunun batıya açılan kapısı

Gevaş

1.735 metredir. Van merkezine uzaklığı 82 kilometredir.

Özalp: Bu ilçemiz 1869 yılında Mahmudiye adıyla bugünkü Saray bucağının bulunduğu merkezde kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra, 1948 yılında ilçe merkezi bugünkü yerine taşınmıştır. Karakallı adlı düzlükte kurulmuştur bugünkü merkezi. Ve Özalp

rolünü oynaması, gerek tarihteki uygarlıklar ve gerekse Türk sömürgecileri için büyük öneme sahiptir. Bu nedenle birçok yönden ulaşım götürülmüştür. Bir de Hindistan'a kadar uzanan transit yolunun üzerinde bulunması, Van beldemizin önemini daha da artırmaktadır. Kara ve havayollarıyla ulaşım sağlanmaktadır.

Kürt küçük-burjuvalarının yeni "Kâbe"si: Ankara Talabani ve Kassumlu işbirlikçilik kartlarını daha açık oynamaya başladılar

Otonomi çizgisinin işbirlikçi ve uşak karakteri son dönemlerde hız kazanan birtakım gelişmelerle her gün biraz daha netçe gözler önüne seriliyor. 8 Aralık 1988 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yer alan bir haber bu çizgi sahibi Kürt küçük-burjuva örgüt liderlerinin ibret verici konumları ve planları konusunda çarpıcı bir belge niteliğindedir.

Habere göre, Sosyalist Enternasyonal Toplantısına katılmak üzere Paris'e giden İran-Kürdistan Demokrat Partisi lideri Abdurrahman Kassumlu ile Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) lideri Celal Talabani, Cumhuriyet gazetesi muhabiri Sabetay Varol ile yaptıkları söyleşilerde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin silahlı savaşla değil, "siyasal çözümlerle" sonuç alabileceğini iddia ediyorlar.

Sözü edilen "siyasal çözümler" ise, Partimizin çeşitli yazılarında değerlendirdiği işbirlikçilik ve TC ile ortaklaşa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin boğulması planlarının geliştirilmesi noktasında düğümlemektedir. Ortaya konulan ve Partimizin tahlillerinin doğruğunu en net bir biçimde kanıtlayan değerlendirmeleri bizzat sahiplerinin ağızından dinleyelim:

Cudi Dağı'nda ARGK gerillalarının sömürgeci orduya indirdikleri büyük darbeden sonra kızıyan savaşla ilgili görüşü sorulan Abdurrahman Kassumlu şunları söylüyor: "Ben on yıldır dağda savaşıyorum. Bu yüzden savaşa karşıyım. Başkaları adına konuşmak istemem, ama daha önce de söyledim. İran, Irak ve Türkiye arasında en çok demokrasi Türkiye'de var. (abç) Ben onların (PKK) yerinde olsam demokratik mücadeleyi geliştirmeye çalışırdım."

Evet, Kürt küçük-burjuvazisinin sosyal-demokrasi patentli "siyasal çözümü" işte bu sözlerde tüm netliğiyle dile getiriliyor. ABD'nin "Kürdistan'a evet, PKK'ya hayır" sloganının en temel dayanakları kendi ağızlarıyla bu politikanın piyonları olduklarını itiraf ediyorlar. ABD ve Avrupa sosyal-demokrasisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye amacıyla piyasaya sürdüğü plan da, silahlı savaşın durdurulması ve "demokratik yollarla", yani parlamentoyu zorlayarak Kürtlere kültürel özerklik elde edilmesini ve böylece Kürt sorununun emperyalizm ve sömürgecilik lehine en az kayıpla sonuçlandırılmasını öngörüyor.

Talabani de aynı muhabirle yaptığı görüşmede Kassumlu ile aynı görüşleri paylaşıyor ve Kürt sorununa "siyasal bir çözüm" dışında çözüm olamayacağını ileri sürerek şöyle diyor: "Dünya detanta gidiyor. İki süper güç tüm bölgesel sorunların çözümünden yana. Kambuçya, Namibya, Angola, Afganistan, Kıbrıs, tüm sorunlar çözülürken

Kürt sorunu neden çözülmesin?" Ve Kürt sorununun çözümü için TC'ye akıl veriyor: "Türkiye, Kürt asıllı milletvekillerini toplayarak onları muhatap almalı. Onların önereceği şekilde sorunu çözmeli. Kültürel hakları tanımalı. İspanya örneğine bakın. Kültürel haklar tanınca, ayrılma yanlış azınlıklar tecrit oldu. Türkiye'de Kürtler haklarına sahip olursa ve Irak ve İran'daki Kürtleri Türkiye'ye büyük sempati besleyeceklerdir. Bu da Türkiye'nin sınırlar ötesinde bir güvenirliliğe sahip olması anlamına gelir. (abç)"

Talabani, Türkiye için çizdiği stratejiyi salt bu noktada da bırakmayarak daha sonrası için de perspektifler sunuyor. "Musul konusunu ancak bundan sonra düşünebilirsiniz" diyerek, "Ben Kürtlerin yaşadığı tüm bölgenin Türkiye tarafından işgal edilmesini tercih ederim. Hiç olmazsa tek bir hükümetle muhatap olurum." şeklinde sonuçlandırıyor sözlerini.

Bütün bu sözlerden, emperyalizmin Kürt küçük-burjuva hareketlerinin de aktif desteği ile Kürt sorununu "çözüme bağlama" yolunda yapmak istedikleri netçe ortaya konuluyor. Plana göre, her şeyden önce elbirliği ile PKK savaşından alıkonmaya çalışılacak; teşhir ve tecrit edilerek imhaya veya teslimiyete zorlanacaktır. Bunun için de, PKK'nın Kürdistanlı kitleler içindeki etkinliği kırılmaya çalışılacaktır. Bu etkinliğin kırılması ise, Kürtler üzerindeki uygulamaların sivri yönlerinin törpülenmesine bağlıdır. Yani, Kürtlerin varlığı tanınmalı, kültürel birtakım haklar verilerek onlara şirin görünmeli ve böylece, "Ayrılma yanlış azınlıklar (siz bunu PKK diye anlayın, bn.) tecrit edilmelidir." Bu yapıldığında, hem otonomi yanlış Kürt küçük-burjuva reformistleri alacakları parga karşılığı sömürgeci TC ile uzlaşacak ve hem de halk kitlelerini efendilerinin peşine takıp onlara karşı minnet duygularıyla dolduracaklardır. Üstelik, Türkiye "en demokratik ülke" olduğu için, sömürgeci ordusunun nimetlerinden Kürtlerin yaşadığı tüm bölgeleri yararlandırmalı; bunun için de, tarihi boyunca fırsat kolladığı Musul işgalini gerçekleştirip egemenliğini tüm Kürdistan'a yaymalıdır. Bunu yaptığında en büyük onay ve desteği başta Talabani olmak üzere, tüm Kürt küçük-burjuvalarından görecektir.

Kürdistan tarihine dayatılan en büyük ihanet planlarından olan bu planın arka planında ABD ve Pentagon vardır. PKK Hareketi ile imzaladığı ittifak protokolünün daha mürekkebi bile kurumamışken Talabani'nin ABD'ye yaptığı gezi ve ABD yetkilileri ile görüşmesi bu planın Kürt küçük-burjuvalarınca da onaylandığının ilk işareti oldu. Daha sonraki gelişmeler kamuoyunun gözleri önünde

bir bir cereyan etti ve halen de etmektedir. Güney Kürdistan'da, İran-Irak savaşının hemen ardından yaşanan dram, yüzbinlerce Kürdün TC'nin pençeleri arasına teslim edilmesi ve ardından tüm işbirlikçilerin ağız-birliği etmişcesine TC'nin "insaniliğine" dizdikleri övgüler hep bu planın parçaları olarak gündeme sokuldu. Aynı şekilde, çeşitli Kürt küçük-burjuva örgütlerinin Talabani'nin ABD gezisinin hemen öngününde oluşturdukları, "8'li birlik" ve PKK

ve önderi PKK karşısında içine düştüğü çıkmazdan yararlanmaya ve bu temelde otonomi hedeflerine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzey ile emperyalizm ve sömürgeciliğin Kürdistan'dan sökülüp atılmasına ve bağımsız Kürdistan'a giden yolun açılması, bu güçlerin bir can simidi gibi emperyalistlerin ve sömürgecilerin imdadına koşarak, bağımsızlık mücadelemizin boğulması karşılığında otonomi talepe

yi yeterince yumuşatmaya yetmemekte; bunların ruhlarını çok iyi tanıyan sömürgeciler daha da fazla alçaltıp hesabı kendi lehine en fazla kârla kapatmak için kendisini ağıra satmaktadır. Nitekim, Sosyalist Enternasyonal Toplantısında görüşmek için peşinden koşurup durdukları SHP Başkanı Erdal İnönü, kendilerine bekledikleri ilgiyi göstermemiştir. Bu, sömürgecilerin bu güçlerle ilişkiye geçmekten yana olmadığını göstermiyor elbetteki, ancak uşaklıkta sınır tanımayan Kürt küçük-burjuvalarının zayıf noktalarını çok iyi tanıdığını ve ondan sonuna dek yararlanmak için planlar yapıldığını göstermektedir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz Kürdistan tarihinde öylesine büyük gelişmeler yaratmıştır ki, bu gelişmeler bağımsız ve özgür bir Kürdistan'a giden yolda en büyük kazanımlar olmaya hak kazanmıştır. Süphesiz ki, bu kazanımların en başında geleni de, onlarca yıldır halkımızın gözünü bağlayan, kendilerini ustaca kamufle ederek Kürdistan halkının önderi olduklarını iddia edenleri, gerçek konumları günyüzüne çıkarmış olmasıdır. Ulusal kurtuluşçu saflar ile işbirlikçilik saflarının netleşmesi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zaferine giden yolda en büyük kazanımdır PKK, bütün bu güçleri tüm maskelerini indirerek gerçek yüzleri ile açığa çıkarmaya zorladığı için gururludur. Kürdistan halkına sunduğu en büyük armağanlardan biri olan bu gelişme, kesin zaferi daha da yakınlaştırmıştır. Bu noktada biz, sözkonusu açıklamalarıyla Kassumlu ve Talabani'nin TC'ye yardımcı olmadıkları çırpınılarının kendi sonlarını yakınlaştırdığını, ancak PKK'nın silahlı savaşını daha da yükselterek onların ve tüm efendilerinin oyunlarını boşa çıkarmakta olduğunu belirtebiliriz. Bu güçler, pratigin yüzlerce kez mahkum ettiği mantıkları ile, bırakalım PKK'ye akıl vermek, kendi kendilerini bile kurtarmayacakları gerçeğini bir an bile unutmamalı; girdikleri işbirlikçilik batağında boğulmak istemiyorlarsa Kürdistan halkı karşısında özeleştiri vererek, en azından bu halkın gerçek öncülerine saygılı olma gücünü göstermelidirler.

Kürt liderler 'temas' peşinde

SABETAY VAROL

PARİS — Sosyalist Enternasyonal Toplantısı için Paris'te bulunan İran Kürdistan Demokrat Partisi lideri Abdurrahman Kassumlu ile Iraklı Kürt lider Celal Talabani, Kürt sorununa "siyasal çözüm" bulunması gerektiğini savundular. Türkiye'nin Cudi Dağı'nda üç gün önce meydana gelen son çatışmayı değerlendiren Talabani ve Kassumlu, "Biz Türkiye'de olsaydık demokratik mücadeleye ağırlık verirdik" dediler. Şam ve Tahrân'dan Bağdat'a karşı destek gören Celal Talabani, Paris'e Saddam rejiminin ve kimyasal silahların kullanımının kınanması için gelmişti. Daha doğrusu, gerek Talabani, gerekse Kassumlu Sosyalist Enternasyonal toplantılarının müdavimleri arasında sayılabilirlerdi. Ancak bu gelişleri, İran-Irak savaşının sona ermesinden sonra ortaya çıkan duruma ilgili yeni temasa arayışlarını yansıtıyordu.

Dr. Kassumlu'ya Cudi Dağı'ndaki çatışma ile ilgili görüşünü sorulduğunda, "Ben on yıldır dağda savaşıyorum. Bu yüzden savaşa karşıyım. Başkaları adına konuşmak istemem, ama daha önce de söyledim. İran, Irak ve Türkiye arasında en çok demokrasi Türkiye'de var. Ben onların (PKK) yerinde olsam demokratik mücadeleyi geliştirmeye çalışırdım" şeklinde konuştu. Kassumlu daha sonra, Madrid'te iki ay kadar önce bir toplantıda yaptığı bir konuşmadan bir bölümü gösterdi. "Bakın burada neler demişim? Kalın ki, bu toplantıda Türkler de yoktu. Hoplarına git-

sin diye konuşmuş olamam." Kassumlu'nun konuşmasında Türkiye'yi ilgilendiren pasaj ay-nen şöyle:

"Türkiye, Avrupa ve demokrasi kartına oynuyor. Şimdiki yöneticilerinin çekingenliğine rağmen, Türkiye'de yaşayan Kürtlerin ulusal haklarını ve kimliğini tanıma durumunda kalabilir. Onlar da, yasal olanaklardan faydalanarak taleplerini kabul ettirebilirler. Oysa Ortaçağ despotizminin egemen olduğu İslam cumhuriyetinde Kürtler kimlik ve özgürlüklerini savunmak için silahlanmaya mecbur bırakıldılar."

Celal Talabani ise bölge çapında Kürt sorununa siyasal bir çözüm dışında çözüm olamayacağını savunuyor. "Bu sonuca nasıl vardınız?" sorusunu Talabani, "İçinde bulunduğumuz koşullarla" şeklinde yanıtlıyor. Talabani şöyle devam ediyor: "Dünya detanta gidiyor. İki süper güç tüm bölgesel sorunların çözümünden yana. Kambuçya, Namibya, Angola, Afganistan, Kıbrıs, tüm sorunlar çözülürken Kürt sorunu neden çözülmesin?"

Talabani, Abdurrahman Kassumlu ile farklı ittifaklara sahip olduğunu, ancak sorunun barışçı yoldan çözümü konusunda görüş birliği içinde olduğunu da belirtiyor. Kassumlu şöyle diyor: "Bakın Iraklı Kürtlerin Irak hükümetiyle barış yapması, kimyasal silahların kullanımından sonra çok zor hale geldi. Biz İran'da on yıldır savaşıyoruz. Ama köyleri topluca imha gibi bir durumla karşılaşmadık. Ankara da bu sorunu bir an evvel çözmelidir" diyor.

Her iki gerilla liderine "Ama

nasıl?" sorusunu soruyoruz. Celal Talabani "Kürt asıllı milletvekillerini toplayarak onları muhatap almalı. Onların önerdiği şekilde, sorunu çözmeli. Kültürel hakları tanımalı. İspanya örneğine bakın. Kültürel haklar tanınca, ayrılma yanlış azınlıklar tecrit oldu. Türkiye'de Kürtler haklarına sahip olursa, Irak ve İran'daki Kürtler Türkiye'ye büyük sempati besleyeceklerdir. Bu da Türkiye'nin sınırlar ötesinde bir güvenirliliğe sahip olması anlamına gelir" diyor.

Talabani daha da ileri giderek "Musul konusunu ancak bundan sonra düşünebilirsiniz" diye ekliyor. Celal Talabani, "Ben Kürtlerin yaşadığı tüm bölgenin Türkiye tarafından işgal edilmesini tercih ederim. Hiç olmazsa tek bir hükümetle muhatap olurum", diyerek kafasında oluşturduğu hipotezler hakkında ip uçları da veriyor.

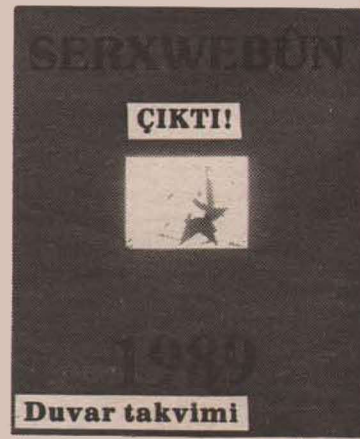
Sosyalist Enternasyonal toplantısında Erdal İnönü ile temas kurmaya çalışan Dr. Kassumlu'ya "İnönü'ye neler söylemek istediniz?" sorusunu yöneltince yanıtı şöyle oldu:

"İran rejimi, gerek PKK'ya arka çıkıyor gerekse Türkiye'de İslamcı bir hareket beslemeye çalışıyor. Ortak sınırmız var. İster istemez sınırın iki yanında şu veya bu şekilde ilişkiler oluyor. Bunları sistematize edelim, dedim." Talabani ise İnönü'nün kendisiyle konuşmaktan kaçındığını belirtti. Ortaya çıkan yeni koşullarda her iki Kürt liderin yeni temas arayışları içinde olduğu, temas hedefleri arasında Ankara'nın da yer aldığına hiç şüphe yok.

Hareketine dayatılan son tasfiyeci provokasyon bu planın diğer parçalarını oluşturmaktadır. Avrupa çapında başta F. Almanya olmak üzere çeşitli emperyalist ülkelerce Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı açılan savaş da bu planı tamamlayan, onun başarısının yolunu açmaya çalışan çabalarıdır.

Partimizin çeşitli değerlendirmelerinde çok önceleri vurguladığı, Kürt küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi işbirlikçilerinin eninde sonunda soluğu Ankara'da alacakları belirlemesi bugün pratik bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Bugüne kadar Bağdat ve Tahrân'a yüz süren, her iki başkent arasında ihanet mekikleri dokuyan bu güçler, bugün yönlerini Ankara'ya çevirmiş; bu yeni "Kâbe"lerine yüz sürmeye başlamışlardır. Bu şüphesiz ki, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Bugüne kadar tüm uşaklıklarına rağmen Tahrân ve Bağdat'tan istediklerini elde edemeyen bu uşaklar güruhu, bugün emperyalizm ve sömürgeciliğin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

lerini gerçekleştirme çabasına girmelerine yol açmıştır. Bunu yaparken de öylesine alçaklaşmaktadırlar ki, bugün Kürdistan halkına kan kusturan ve diğer parçalardaki halkımız üzerinde de Demoklesin kılıcı gibi sallanmakta olan Türk ordusuna işgal davetiyeleri çıkarmakta; demokratikliği Avrupa'nın en tutucu çevrelerinde bile tartışma konusu olan TC'yi "en demokratik ülke" olarak nitelendirmekte ve PKK'yı nasıl tecrit edip mücadeleyi durdurabileceğinin yollarını öğütlemektedirler. Ancak bu güçlerin böylesine alçaklıkları bile, TC'

Impressum:

M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:

Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:

BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya

3.00 \$

Avusturya

18.00 s.

Belçika

60.00 bfr.

Danimarka

8.00 dkr.

Fransa

6.00 ff.

Hollanda

3.00 hfl.

İngiltere

0.80 £

İsviçre

6.00 skr.

İsviçre

2.50 sfr.

Norveç

10.00 nkr.

Metelokên Kurdi

Ruyê reş ne hewceyê heniyê ye!

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bir gün
ŞAFAKTA İLK HAYKIRIŞ

Burası Mahsum Korkmaz Akademisi... Dağların ve kayalıkların çevrelediği şirin bir belde... Her şeyi elinden alınmış ve yok olmanın eşiğine getirilmiş olan Kürdistan halkının kalbi bir yönüyle de burada atmaktadır. Hatta tüm Ortadoğu halklarının kalbi burada atıyor dersek daha da yerinde olur. Çünkü; iyiye, güzele, doğruya ve yeniye ilk adımlar şimdi burada atılmaktadır.

Kürdistan halkının ölümsüz önderi AGİT yoldaşın adını taşıyan Mahsum Korkmaz Akademisi, sıradan akademik ilişkilerin sürdürüldüğü bir kurum değil. Çağdaş uygarlığın en ileri bilimi olan bilimsel sosyalist öğretinin kavrandığı bir yerdir. Geleceği kurtaracak ve yaratacak olan önderlerin eğitildiği Parti okulumuzdur. Devrimci ahlak, özveri, cesaret ve fedakarlıktan daha üstün meziyet olamaz. İşte bütün bunlara insan devrim okulunda kavuşmaktadır. Şüphesiz ki, günümüzde birçok parti, cephe veya devlet böylesi önemli adımlar atmışlardır. Hatta bizden yüzlerce yıl önce atanlar var. Üstün bir gelenek ve yığınla tecrübeler de sahip olabilirler. Hatta çağın en son tekniğini de devreye sokmaktadır. Nihayet onlar daha çok aynı kalıplardan çıkmış ve belli bir noktada yoğunlaşmış insan tipleri ortaya çıkarmaktadırlar. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin ayırt edici özelliği de buradadır. Geleceğe yönelmede pratiğin her yönüne hükmedici insanlar yetiştirir. Halk için yaşayan ve ölen, direnişin en görkemlisini göstermeye hazır komutanlar buradan mezun olurlar.

PKK'nin bilimsel sosyalist ideolojisinin yol göstericiliğinden hareketle sürdürülen eğitim, doyurucu ve yetkinleştiricidir. Doğru siyasal çizgiden kaynaklanan devrimci savaş çizgisini uygulamak yetkin insanların işidir. Bu açıdan her şey geliştirici ve yüceltiricidir. Politik çizginin kavratılmasının yanı sıra, devrimci savaş sanatı, devrimci ahlak ve kültür, kişilikte yetkinleşme, örgütleyicilik, üslup ve hitap, kondisyon vb. yığınla şeyi kavramak için her şey mevcut. En önemlisi de, devrimci mücadeledeki sapmalar ve bu sapmalara karşı mücadeledeki rolün kavranması yönündeki büyük önemi...

Her şey, çok yönlü tartışmalar sonucu kavranmaktadır. Otorite ve uyum, disiplin vb. her şey gönüllü istek ve çabanın ürünü olduğu için bu alanda da soylu adımlar atılmıştır. Doğal olarak, soylu davranın neferleri ve giderrek önderleri olmak büyük bir çaba ve emek gerektirir. İşte karışımında duran gerçeklik de budur. Savaş olayı, Kürdistan top-

lumu açısından başlıbaşına bir yaşam biçimidir. Hayatın her alanında bir savaş içerisinde olmakla karşı karşıyayız. Doğal olarak buna en çok hazır olması gerekenler devrimcilerdir. Bu savaşın düz hatla çekilmiş cephesi yok. Basitten karmaşığa doğru uzanıp gider. Bu savaşın ilk alanı Mahsum Korkmaz Akademisi'dir. Savaş yeni ile eski arasında kıran kırana sürer. Bu savaş kişinin kendi eksik ve yetersiz yanlarına, daha doğrusu sınıfsız etkilemelerine karşı verdiği mücadeledir. Ki, savaşta üstün yetenek sahibi olmak; en önemlisi de, Partiye gerçek katılımı sağlayarak taktik önderliği temsil etmek olayı büyük öneme sahiptir. Partimizin devrim okulunda bunları elde etmek için hiçbir neden yok. Çünkü, her şey insanlığın yetkinleştirilmesi ve yüceltirilmesi için programlanmıştır. Her şey başarılı devrimciliğin yaratılması uğruna kazanılmıştır. İşte bu kazanç bugün, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratacak güçte ve yetenektedir. Şimdi Akademi'deki bir günlük yaşamı izlediğimizde gerçekleri daha açık ve net olarak göreceğiz. Böylece devrimci coşkunun kaynağından çıkan direnişçilerin geleceğe sarılsınlar güvenle yürüdüklerine şahit olacağız.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde hareketlilik şafakla birlikte başlar. Herkes günün zengin ve olumlu programıyla coşkulu bir günle yaşamının hazırlığına başlar. İşte bugün de aynı coşku ve hareketlilikle kalkılır. Şimdi içtima (toplama) sahasındayız ve devrimci sorumluluk doğrultusunda saflar oldukça düzenli. Bütün komutan adayları yeni bir günü karşılamak ve yeni deney ve tecrübeler kazanmak için adeta tetiktedir. Yerde kar var. Birkaç gün önce yağın kar yer yer erimiş ve sabahın alaca karanlığında dağlar ve kayalar da alaca renge bürünmüştü. Biraz önce ayak sesleriyle dört yandan gelen gıcırtilar, adeta sessiz dünyayı yırtıyor ve hareketli yaşamı hakim kalmaya çalışıyor. Fakat o ne? Birdenbire tekrar çöken bir sessizlik. Ama farklı bir sessizlik bu. Bütün arkadaşların yürekleri tek yürek gibi

ÇAND • PİŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Akademi'de askeri eğitim

atıyor ve sanki en büyük harekate hazırlanmış gibi bir gerilim yaşıyorlar. Bütün dikkatleri komutan arkadaşta ve ilk komutta! Derken, yükseliyor komutan arkadaşın sesi:

"Eğitim taburu dikkat!"

Evet, şimdi herkes pür dikkat kesilmiş; tarihin ve çağın dayatmış olduğu görevi dile getirmektedir. Bu aynı zamanda şafakla beraber ilk haykırıştır:

"Hazırız, ezeceğiz, fethedeceğiz!"

Şüphesiz ki bu, bugün Kürdistan dağlarındaki haykırışlarla bütünleşen ve onu tamamlayan bir şıardır. Zaten ona ulaşmaya ve onunla bütünleşmeye hazırlanan bir ruhun haykırışını ifade etmektedir. Botan'dan, Serhed'den ve vatanın dört bir yanından gelen yoldaşların özleryine yine oralar: Düşmanı yenilgiye uğratmak ve vatanı kurtarmak için bilinç ve fedakarlık ruhuyla yoğunlaşmak. Buradan vatana devrimin ateşini taşıyacak, ordu kuracaklar. Ve bu orduyu sevk ve idare edecekler. Halkımızın kanayan yarasına merhem olabilmek için. İşte bütün bunlar için örgüt ve eylem adamları olmaya yemin etmişler. Halka ve devrime gönül vermişler. İşte bu inanç ve kararlılığın önünde hiçbir engel dayanamaz. Tüm engelleri yıkıp parçalayacaklar. Devrimin iradesi, geri ve haksız olanı yıkmak için çelikten balyozdur. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin öğrencileri bu çeliğe su veren ve onunla kaynaşan, aynı zamanda sallayan kesimdir.

Bu sabah yeni bir ustalığa hazırlanıyoruz, azimli ve kararlıyız.

Günün ilk faaliyeti spordur. Bir devrimci sağlam bir bilince

sahip olduğu kadar, sağlam bir bünyeye de sahip olmalı. Hele bir de Kürdistan gibi sert bir doğal yapıya sahip olan ülkenin devrimcisi olunacaksa, sporun önemi daha da artmaktadır. Bilinci zinde tutan ve ayaklandıran devrimcinin kondisyonu ne kadar sağlam olursa, o kadar çaba sarfeder ve bilmeyen eylem adamı olur. Bundan hareketle yapılan spor başlı başına bir eğitimidir. Bazı şeyler ertelense de, spor ertelenmez bir görevdir.

Bugünkü spor dersimiz yürüyüş. Eğitim taburu yürüyüş kolu halinde harekete geçiyor. İki sıra halinde ve tüfeklerimizle kaynaşmış olarak yürüyoruz. Silah ve bu silaha hedef gösteren bilincin Kürdistan devriminin vazgeçilmez unsurlarıdır. Silaha hakimiyet, vahşi düşmanımızı her koşul altında hezimete uğratmak demektir. Bunun bilincinde olduğumuz için, biz silaha, silah da bize yoldaştır. Yürüyüş kolunun manzarası çok iç açıcıcıdır. Düğüne gider gibi gidiyor. Adeta sömürgeciyi önüne katıp götürcek olan coşkun bir sel gibi. Tepeleri ve vadileri birer birer aşılıyor. Ve temsili bir düşman pususuna yaklaşıyoruz. Aniden bir silah sesi ve herkes kaşla göz arasında yatarak mevzi almış durumda. Pusuyu boşa çıkarmak için kademeli geriye çekiliş taktikine baş vuruluyor. Her şey seri bir biçimde sürüyor. Ve nihayet komutandan emir geliyor: Pusu sağdan ve soldan iki kol halinden aşılabilecek. Belirtilen noktada da birleşeceğiz. Sonuç başarılı. Ardından yeni bir taktik için, çeşitli gruplara bölünüyoruz. Bazı gruplar belli bir alana ulaşmaya çalışan devrimciler, diğerleri ise iz sürerek onların yerlerini tespit etmeye çalışan temsili düşman birlikleri rolünde. Bütün gruplar başarmak azmi ve heyecanı içerisinde. Çeşitli güzergahlara dağılımlar başlıyor. Bizim grup, önünde bulunan tepeyi aşıttan sonra, sert arazide yürüyüşe geçiyor. İz bırakmamaya özel önem gösteriliyor. Düz bir hat izlemek yerine dolambaçlı ve zikzaklar çizerek yürüyoruz. Tam da bir yokuşu tırmanma noktasına varırken, arkamızdan gelen temsili düşman birliklerinin keşifçisini görüyoruz. Bu durumda yapılacak

en iyi şey, onları atlatmak. Pusu kurarak çatışma pozisyonuna da girebiliriz. Fakat bizim için önemli olan, hedefe ulaşmaktır. O halde, biz de hareketimizi ona göre düzenlemeliyiz. Çatışma veya esir alma en son başvuracağımız yöntem olacak. Hemen uygun bir alana geçerek gerekli kamuflajı yaptıktan sonra, onların geçişlerini bekliyoruz. Yerimiz çok elverişli ve hatta stratejik önemde. Temsili bir çatışmada hiç kayıp vermeden düşmanı bozguna uğratabiliriz. Fakat menzile ulaşmak bizim için daha uygun. Nitekim, iz süren birlik bizi geçiyor ve biz de dolanarak yolumuza devam ediyoruz.

Harekatımız başarılıydı. Yavaş yavaş bütün gruplar toplanmaya başladı ve yerlerini aldılar. Bu kez, halkımızın şanlı önderine hep birden söz verildi: "Bi can, bi xwîn em bi terame ey serok!" Böylece, günün birinci programı sona ermiş oldu.

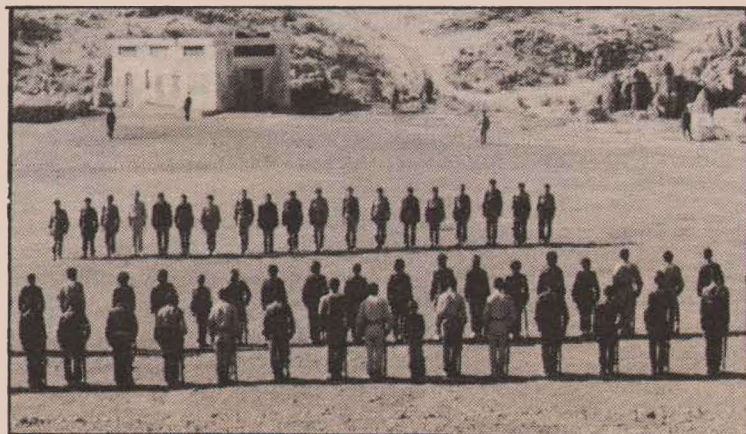
İkinci program siyasi derslerle ilgili. Birinci grubun bugünkü dersi taktik önderlik, ikinci grubunsa ilkel milliyetçilik üzerinedir. Siyasi ders hayatı öneme sahip konuları içermektedir. Taktik önderlik dersini veren arkadaş yetkin bir arkadaş ve tecrübelerinden sonuna kadar yararlanacağız. Nitekim ders anlatılırken tüm arkadaşlar can kulağıyla dinliyorlar. Bu derste herkes kendisinin taktik önderliğe olan ilgisini de yansıttı. Yaklaşımın derecesi kavranmış oldu. Ders sona ererken, herkes gelecek pratik mücadelede, Partimizin 11. savaş yılında sıcak mücadele sahasında oynayacağı rolü düşünmekte ve bu konudaki yetmezliklerini aşma uğraşını hızlandırmaktadır.

Programın üçüncü bölümü askeri eğitimle ilgili. Dersin bugünkü konusu suikast. Hem teorik anlatım yapılacak ve hem de pratik uygulamaya geçilecek. Komutan adayları çok heyecanlıydılar. Yarı düşman unsurlara karşı Parti ve halk adına düzenleyecekleri suikastlerin provası tabii ki heyecanlı olacak. Yine gruplara bölünüyoruz. Her grup bir alanda prova yapacak. Temsili düşman güçler hazır durumda. Uzakta vurmak için keskin nişancılar da, düşman subayını kaçırarak güç de hazır. Mahkum kaçırma grubu ve düşman nöbetçisini etkisiz hale getirecek, lojistik ihtiyacı karşılayacak grup da hazır. Her şey ani ve kararlı olmalıdır. Herkes olay gerçekmiş gibi hareket ediyor. Bazı küçük aksaklıklar dışında her şey başarılı.

Düşmanın elimizden çekeceği var... PKK'nin vuruş tarzını mutlaka uygulayacağız. Bütün dünya buna şahit olacak.

Böylece günün son programı da bitmiş oluyor ve askeri grup yüce öndere sözünü tekrarlıyor: "Bi can, bi xwîn em bi terame ey serok!"

Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerinden Salih/24.12.1988

Akademi'de yapılan bir tören

Komployek nuh li dijî Tekoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan

Destpêk di rupela dawî de

nûçeyeka sansasyonel dîsa leri-zîn: "PKK, kurê Ugur Reyhan revandî! Ugur Reyhan, endamê kar-gêriya berpirsiyariya rojnameya Tercüman e!"

Şaxên weşanan ên biyanî û roj-nameyên Tirkî, bi rojan li ser vê buyerê nivîsîn û hin jî hinde roj-name karên xwe berdewam dikin. Ev buyer di rojên dawiyê yê meha Kanûnê de çêbû. Weke eşkere buye, roja 28'ê Kanûnê li Bajarê Genf (Cenevre) li Swîsê kurê xwedîkarxaneyan Ugur Reyhan, ê bi navê Mehmet Reyhan, hundabû û dîre bi telefonê agahî ji bo malbata wî şiyandinê bajarê Stanbolê, ku kurê wan hatiye revandin. Kesên ku wî revandine, di telefonê de gotine, "Em endamên koma tolehildanê yê PKK ne." Piştê biqasî 5 milyon Frankên Swîsî (nêzikî 6 milyar Lîrên Tirkî) diravên serî xwestine. Piştî vê telefonkirinê, rojnameyên mêtîngerên Tirk û pêwîst jî berdevkê burjuwaziya yekdest (monopol) rojnameya bi navê "Tercüman", xwestin bi buyerê jî bixin stuyê tevgera PKK. Lewma li du hev, nivîsên rêzerêz weşandin. Mêtîngerên Tirk û berpirsiyarên wan endamên MÎT'ê bi lez xwe tevgerandin û xwestin, ku polisên Swîs derfetên xwe bi diwarî bitevgirînin.

Di destpêka de PKK, ji bo li alîkî danîna vê komployê, dest bi xebata xwe kir. Berpirsiyariya PKK, agahiyek şiyandî ji bo berpirsiyariya rojnameya "Milliyet" li bajarê Amedê. Divê agahdarkirinê de wusa hat gotin: "Di revandina kurê Ugur Reyhan de tiliya PKK nîne. Em bi navê Komîteya Navendî ya PKK vê agahiyê didin we. Stratejiyeka PKK a ronak heye. Li gora vê PKK xebata xwe dike. Rêxistina me bi diwarî li dijî livbaziyan bi vê nolê ye, ku kesên ne li erzan in. PKK xwe bi rojnamevanan mijûl nake. Kî divê pîrsê de xeletiyên û şaşiyên bikin, ji hêla rêxistina me nayin efukirin. Di vê dema dawiyê de, hinde derdor dixwazin her tiştî bixin stuyê PKK. Ji bo rêşkirina rêxistina me, rojname her tiştî dinivîsin. Weke hun dizanin, dixwestin kuştina Olof Palmê jî bixin stuyê PKK. Lê niha xweş derket holê, ku çî tiliya rêxistina me bi vê buyerê jî nebû. Niha dîsa hinek dixwazin navê PKK bikarbin. Em dixwazin, ku hun rewşê wusa bizanibin."

Herweha berpirsiyariya PKK li Ewropa jî, hinde daxuyanî çêkir, bi telefonê û nivîsan agahî gihand weşanan, ku çî karê PKK bi vê buyerê nîne û ev komployeka li dijî PKK ye.

Ev daxuyanîyên Partiya me gihan armancên xwe û komployeka bi xeter hat rawestandin. Kesên ku komplo amadekiribûn, - Mafiya, MÎT, hêzên emperyalîst û mêtînger- dixwestin bi serhişkî polisên Swîs bişînin ser PKK. Lê polisê Swîs, li ser hevalên kesê ku hatibû revandin rawestî û dizanî ku ev kes bi xwe, xwe bi karên tarî mijûl dike. Polisê Swîs, bilî hemû xebatên mêtîngeran û rojnameyên wan, wusa gotin, "Di vê buyerê de bi çî awahî tiliya PKK nayê ditin. Pêwendiyên vê rêxistinê bi vê buyerê re nîne û nehatiye ditin." Polisê Swîs, ji ber êrişan û xebata Partiyê, necar man ku daxuyanîyeka wusa çêbikin.

Dûre jî bi arîkariya Ugur Reyhan bi xwe, yê Mehmet Reyhan revandibûn hatin girtin û bi vî awahî komployek din giha ronahiyê û hat rûxandin.

ÇI LI PIŞT VÊ KOMPLOYÊ HEYE?

Piştî ku Mehmet Reyhan hat revandin, rojnameya "Tercüman" bi serhişkî xwest, ku vê buyerê bixe stuyê Partiya me de. Lê hinde rojnameyên din, ji ber berjewendên xwe yê rêgabetî, hêdî-hêdî destpêkirin, ku naveroka buyerê û çî li pişt heye eşkere bikin. Di encama nivîsanda derkete holê, ku ev tişt xwe digihîne MÎT'a Tirkîyê û hinde hêzên tarî di vî karî de cih girtine. Di encamê de polisê Swîs wan kesên hatibûn girtin, bi kûrî pîrsyar kir û di dawiyê de hinde tiştên enteresant derketin ronahiyê. Berî her tiştî Mehmet Reyhan bi arîkariya bavê xwe hate rizgarkirin, ji ber ku ew wî hinde nava dabû polis. Ugur Reyhan digot, min van nava ji rojnameyan derxistiye. Bivî awahî diyar bû, ku MÎT'ê vê senaryoyê amade kiriye. Rejîsor jî bazarganê xeyalî, endamê konevaniya Tirkîyê Kemal Horzum bi xwe bû. Di naveroka xwe de ev buyer karê van kesên tarî bû, lê mêtînger ji bo pakkirina xwe û xapandina gelan xwestin bixin stuyê PKK û bi vî awahî vê buyerê biqulibînin buyereka politîk. Lê Partiya me vê leyistokê jî di avê de bir.

Ji bona çetir fahmkirina vê komployê, em dixwazin hinde biran ji rojnameyên mêtîngerên Tirk pêşkêşî xwendevanên xwe bikin. Ugur Reyhan şîrîkê Kemal Horzum ê berê bû. Ev herdu kes, tevî arîkarê mûsteşarê MÎT'ê Mustafa Arda û hinde generalên Tirk, di sala 1984'ê de "Şirkete Anonim BC-Reya Asmanan" damezirandine. Ev şirketa ku hinde tiştên tarî dikir, tevî buyera firotina çekan jî buye, ku USA firotibû Îranê. Ev buyer bi navê "Skandala Îrangate" tê naskirin. Ev şirket, bi arîkariya CIA çekan digihîne Îranê.

Îroj ev şirket bi navê "ACA Turizm Sanayî ve Ticaret Şirketi" tê naskirin. Şaxekî ve jî, navê wê eve, "Orkan Teknik Donatim Elektronik San. ve Tic. A.Ş." Kemal Horzum û herdu kurên Ugur Reyhan, ên bi navên Mehmet û Alî Reyhan şîrîkên van firmeyan in. Di parkirina karê de, dubendî di nav wan de çêdibe. Polisê Swîs jî vê pîrsê wusa derxistiye holê. Lê mêtînger dixwestin vî karî bixin Stuyê PKK û bi kevîrekê çend çukan bidin erdê. Navê yê, hatî dayin jî Yunus Altinsoy e, ku hevalê Mehmet Reyhan bû û ji bo Kemal Horzum hinde karên tarî birêvedibe.

Ev kesên tarî, berî buyerê bi mehekî xaniyek li Genf kirê dikin. Ji bo cîranên xwe bangeşî dikin ku Kurd in û li her derê dibêjin, "Em Kurd in." Bi wî awahî haziriyên xwe ji destpêkê kiribûn, ku navê PKK tevî vî karî bikin.

Encam: Mêtîngerên Tirk bi vê komployê dixwestin dîsa PKK reşbikin û li pêşiya gelên Ewropî pişange bikin. Lê Partiya me bi xebatên xwe û mafdariya tekoşîna xwe vê komployê jî perçiqand. Bê guman, çî komployên qirêj û gemar ên dijîmînen gelê me, nikarin pêşengê tekoşîna gelê Kurdistanê reşbikin. Serkeftin her demê ya Partiya me û gelê me ye!

Xelekên komployan nikarin mêtîngeran û ezbeniyên wan rizgar bikin Serfirazî wê yê Partiya me û gelê me be!

Kesên ku li Ewropa pêşveçûnên li ser Tekoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan ji nêzik ve dişopînin, dizanin ku ev tekoşîna heya niha jî gelek caran nivîsiye, di sala 1988'ê de şerekî giran li hemberê hinde hêzan hate bilindkirin û ew jî bi diwarî êrişî tekoşîna me kirin. Lê daxwazên hêzên emperyalîst û mêtîngeran, negihan encamekê. Şerê li Çiyayê Cudî, bê gotin, serkeftina tekoşîna me, gelek ronî danî holê. Herweha Partiya me dîsa bi serkeftinê dest bi sala yanzdehan a tekoşîna xwe kir. Li hemberê van pêşveçûnan, hêzên dijîmî, di warê bangeşiyê de jî binkeftî bûn û ketin nava rewşeka, ku ji bo wan ne baş e. Lewma xwestin bi reya komploya li Swîs, wê imaja "terorîstiya PKK" dîsa zinde bikin û di warê bangeşiyê de, bi veşartina aciziya xwe, hebekî pêş ve bikevin. Lê dîsa binkeftî bûn.

Armanceka bingehîn a vê komployê eve, dixwestin hinde hacet û qoz ji bo "Daweya PKK" a ku li Almanya Rojava wê destpêbike, derxînin holê, daku hêzên emperyalîst wan bikarbin. Bi vî awahî wê bixebitiyan, ku li pêşiya gelên Ewropî, mafdariya xwe îspat bikin. Emperyalîzma Almanya, dixwaze li dijî 13 welatparêzên Kurd ên konevanî, bi hiceta "di PKK de şaxekî terorîst heye" daweyek li dijî PKK bide destpêkirin. Behsa komên êrişî yê çêdardî yê PKK dike û dibêje, azadiyên mirovan tî perçiqandin ûhw. Komploya Swîs jî pîlanekî wusa ziraf bû, ku hinde îspatan ji bo vê îddiyê derxîne holê. Ev komplo bi destê mêtînger û emperyalîstên bi vê armancê hatibû amadekirin. Ne ji ber xwe ye, ku kesên vê komployê bîcîhanîne, navê "Komên tolehildanê yê PKK" bi xwe didin. Ev nav bi taybetî hatiye hilbijartin, daku ji bo îddiyên Almanya Rojava xweş bibe haxetek. Her weha azîna revandina kesên jî, ji aliyê domanê ve, dibe komployeka ku bi lez bikeve ber çavê mirovan. Berî ku dadgeh dest bi karên xwe bikin, ev armancên wusa gemar di karvaniyê

komployên li Ewropa birawestî, encam û sedemên wan deynin pêşiya çavan, daku em naveroka van êrişan çetir bizanibin.

Komployên birêvedikevin, dibêjin me, ku emperyalîzm û hêzên mêtînger, dixwestin di sala 1988'ê de PKK tunebikin. Bê guman tiştên dibin ji berhemên vê rastiye ne û tev nola xwevedana êrişê dawî xwe şanî dikin. Weke me berî niha jî gelek caran nivîsiye, di sala 1988'ê de şerekî giran li hemberê hinde hêzan hate bilindkirin û ew jî bi diwarî êrişî tekoşîna me kirin. Lê daxwazên hêzên emperyalîst û mêtîngeran, negihan encamekê. Şerê li Çiyayê Cudî, bê gotin, serkeftina tekoşîna me, gelek ronî danî holê. Herweha Partiya me dîsa bi serkeftinê dest bi sala yanzdehan a tekoşîna xwe kir. Li hemberê van pêşveçûnan, hêzên dijîmî, di warê bangeşiyê de jî binkeftî bûn û ketin nava rewşeka, ku ji bo wan ne baş e. Lewma xwestin bi reya komploya li Swîs, wê imaja "terorîstiya PKK" dîsa zinde bikin û di warê bangeşiyê de, bi veşartina aciziya xwe, hebekî pêş ve bikevin. Lê dîsa binkeftî bûn.

Armanceka bingehîn a vê komployê eve, dixwestin hinde hacet û qoz ji bo "Daweya PKK" a ku li Almanya Rojava wê destpêbike, derxînin holê, daku hêzên emperyalîst wan bikarbin. Bi vî awahî wê bixebitiyan, ku li pêşiya gelên Ewropî, mafdariya xwe îspat bikin. Emperyalîzma Almanya, dixwaze li dijî 13 welatparêzên Kurd ên konevanî, bi hiceta "di PKK de şaxekî terorîst heye" daweyek li dijî PKK bide destpêkirin. Behsa komên êrişî yê çêdardî yê PKK dike û dibêje, azadiyên mirovan tî perçiqandin ûhw. Komploya Swîs jî pîlanekî wusa ziraf bû, ku hinde îspatan ji bo vê îddiyê derxîne holê. Ev komplo bi destê mêtînger û emperyalîstên bi vê armancê hatibû amadekirin. Ne ji ber xwe ye, ku kesên vê komployê bîcîhanîne, navê "Komên tolehildanê yê PKK" bi xwe didin. Ev nav bi taybetî hatiye hilbijartin, daku ji bo îddiyên Almanya Rojava xweş bibe haxetek. Her weha azîna revandina kesên jî, ji aliyê domanê ve, dibe komployeka ku bi lez bikeve ber çavê mirovan. Berî ku dadgeh dest bi karên xwe bikin, ev armancên wusa gemar di karvaniyê

de tî birêvebirin, daku mirov bî xapandin û rewşa welatperwerên girtî girantir bibe. Hêzên emperyalîst û mêtînger, dixwazin tekoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan û pêşengê wê PKK bi vî awahî reşbikin û nola tevgereka tarî şanî bikin, ku ji bo pere û diravan mirovan direvîne. Le bilî hemû keftûlaftên heya vê rojê, xeta Partiya me, azînen Partiya me û rastiya pêşengiya Partiya me ya ku girsên gel li dora xwe dîcivîne, di karvaniyê de xwe îspat kirine û pêş ve çûne.

Komploya Swîs, ji aliyê demê û armancan, dixwest cihê komploya Palmê dagire. Hemû hêzên dijî-soresê bi salan xebatên xwe kirin, ku komploya Palmê bixin stuyê Partiya me de. Lê weke em tev niha dibînin, yekî Swêdî, ji ber ku mîrkuj ewe, hatiye girtin û bi vî awahî ev komplo bi binkeftina xwediyên komployê dawî bû. Ev ji me re bû îspatek, ku hemû komplo di dawiyê wê bîne jêrvebirin. Piştî ku ruye komployê vebû, prestîja Partiya me mezintir bû û ji aliyê politîkî ve xurttir bû. Ji ber vê yekê jî hêzên emperyalîst û mêtînger, ji bo veşartina ketina xwe, dagirtina cihê wê komployê, serî dan komploya Swîsê. Le ev jî bêtîr wan xist nava wê gemara wan û ne tişteke din.

Herweha ev komplo bi armancan, daku dewleta Tirk xwe li Ewropa xwe hindekî din pêş ve bibe û cihek ji xwe re peyda bike, bikar hat. Belê armancek jî eve. Dixwazin çembera li dora tekoşîna rizgariya neteweyî teng bikin û qada posîdeyên xwe fireh bikin. Bi vî awahî jî mafdarî ji bo bikaranînen xwe yê li Kurdistanê biafirînin. Lewma her dixwazin tekoşîna me li ser bingeha komployan mehkum bikin.

Bi komploya Swîsê rastiyeke dîsa hat îspat kirin; çî komplo nikarin li dijî Partiya me û tekoşîna gelê Kurdistanê biserkevin! Hêzên emperyalîst û mêtînger wê ji niha û pêve jî, komplovaniyê mîna çekeka mezin bikarbin. Lê qonaxa tekoşîna me rizgariya neteweyê me û Partiya me PKK jiyan xwe berdewam bikin!

-Bimirin emperyalîzm, metîngerî û paşverûtiya ji her şeweyî!

-Bijî Partiya me ya ku gelê Kurdistan radipirîne!

Hevpeyvînek ji rojnameya “Izvestiya” ya Sowyetî

Di bin sernivîsa jêrê, rojnameya Sowyetî “Izvestiya”, roja 15. 9. 1988’ê gotarek weşand. Rojnameya “Izvestiya”, rojnameyeka zimanrewşîna Yekîtiya Sowyetiye. Heke mirov rastî bibêje, ev cara yekemîne ku di van 10 salên dawiyê de, gotarek wusa gewre di rojnameyên Sowyetî de li ser pîrsa Kurdistanê hatiye weşandin.

Lê ji aliyê din, rojnameyên Sowyetî li ser xebata welatparêzî li Kurdistanê, gelek caran dinivîsin. Pêşemîn di van salên dawiyê de, li ser têkoşîna Kurdistanê Bakura-Rojava gelek tênivîsandin. Ji sala 1980’ê vir ve û bi taybetî ji roja 15’ê Tebaxê vir ve, li ser Artêşa Rizgariya Gelê

Kurdistan û livbaziyan wê gelek nivîs û nûçe li Sowyetistanê hatin weşandin.

Gelek mirovên Sowyetê, li ser kiryarên gernas ên ARGK, haydar bûne. Xebatên gelê me, li Sowyetê jî dengê xwe didin. Di warê ajîtasyonê de gelên Sowyetistanê hindekî rind, Kurdan nasdikin. Kurdên welatparêz ên li Sowyetistanê jî, xebitîn ku gelên Sowyetê agahdar bikin. Niha mirovên Kurd ên li Sowyetê jî, kar û barên Partiya Karêrên Kurdistan nasdikin û xebata xwe di reya Partiyê de pêş ve dibin.

Welatparêzên Kurd li Sowyetê

KURD: Duwemrojek zor a pir kevnar

Kurd, Kurdistan û pîrsa Kurdî... Di televîzyon û radyonên biyanî de, ev gotin, di vê dema dawiyê de gelek tîn bihistin. Di nûçeyên ku ji Tirkîyê ji me re tîn de, wusa tê gotin: Li hêla başura-rojhilatê Tirkîyê, gelek Kurdên mişexte yên ku li Kurdistana Iraqê reviyane, kombûne. Herweha gelek şer û pozberî, di nav şervanên Kurdan û leşkerê Tirkan de derketine. Ji aliyê din jî, ji Baxdadê “efuyeka giştî” ji Kurdan re derketiye; ji wan Kurdên ku li dijî rejîma Iraqê çî li hundurê Iraqê û çî li derveyî Iraqê ditêkoşin. Ew kesên ku niha li derveyî Iraqê ne, giring e ji niha û heya mehekê vegerin welatê xwe.

Ev buyerên jorin, hiştin ku careka din pîrsa Kurdan bêtin bîra mirovan. Li ser pîrsa Kurdî, di vê dema dawiyê de, gelek name hatine redaksiyona rojnameya me Izvestiya û xwendevanên me dixwazin, ku em ji wan re, li ser pîrsa Kurdî binivîsin. Kengê ev pîrs derketiye holê, çawa û ji bona çî, bingeha vê pîrsê çîye? Dixwazin bersiva van pîrsan bizanin.

Korrespondentê me M. Kojênîkov, hevpeyvînek bi dirokvan Dr. M. A. Gasratîyan, serokê beşê Enstituya Rojhilat re çêkir. Xuyaye, ku li Yekîtiya Sowyet, ên ku bi pîrsa Kurdî mijûl dibin gelek in û gelek nivîsên wan li ser Kurdan hene.

ROJNAMEYA IZVESTIYA

— *Diyar e, ku yek ji wan gelên kevnar li Rojhilata Navîn, Kurd in. Çima sernivîsa wan a diroka wusa buye? Rewşa Kurdan vê rojê çawaye?*

— Bi rastî, Kurdan gelek şopên mezin di diroka Rojhilata Navîn de li şûn xwe hiştine. Di nav buyerên vê herêma de şopên wan ber çavan in. Kurd, xwe-diyê çandeka mezin in. Kurdan, ji bona pêşveketina Tirkîyê, Îranê û welatên Erebi çî di warê morali de û çî di warên wekî din de, gelek kirine.

Dema ku gelên Rojhilatê, di bin pêşengiya şoreşa Cotmehê di sala 1917’an de seriyên xwe li dijî koledaran hildan, yek ji wan gelan Kurd bûn. Lê belê paşê, ji ber hinde sedemên objektîf û subjektîf, Kurd û Kurdistan hatin perçekirin. Niha pîrsa Kurdî li Tirkîyê, Iraqê û Îranê dişa tê holê û dibe pîrsêka pêwîst.

Niha li Rojhilata Navîn, nêzîkî 20 milyon Kurd hene. Ji wan 10 milyon li Tirkîyê, 6 milyon li Îranê, 3 milyon li Iraqê û milyonek jî li Suriyê ne. Dewletên serdest ji bo dewletên navnetewan dibêjin, ku Kurd wekî Tirkan, Ereban û Farisan xwedî maf in. Lê belê di rastîniyê de, ew Kurdan nasnakî û napejirînin, wek gelekî serbixwe an neteweyekî serbixwe. Mafên Kurdan ên neteweyî di bin nîr û pîkolîyê de ne. Mafê welat ji wan re nayê nasîkirin. Heya ku ev dewlet, otonomî bi xwe jî, ji wan re mafdar nabînin. Lê em dev ji van tiştan berdin, rastî eve, ku

Kurd her demê bê girêdan mane û neteweyekî serbixwe ne. Di vê dema dawiyê de, gelek Kurdên welatperwer bi darê zorê hatin penahber û mişextekirin. Gelek Kurd, li Ewropa Rojava kar dikin. Lê piraniya wan kar dikin û di ber de jî bi dijarî ditêkoşin. Rêxistinên wan ên politîkî, navendên zanyarî û çandî hene. Kurdên li Ewropa, endamên van rêxistinên in.

Li her welatekî, taybetî pêwistiyeke pîrsa Kurdan heye û ev jî xweş tê xuyakirin. Ji ber ku li her welatekî, politîkaya rejîman bi şeweyekê ye, rewşa ci-vakî û aborî ya Kurdan jî ketiye nav şeweyeka taybetî. Li her welatekî xebata Kurdan bi rengekî dibe.

— *Ma pîrsa Kurdî, wê gelek sal din wusa bê veristîna bimîne? Çi taybetiya xebata gelê Kurd, ji bo mafê gelê Kurd heye?*

— Niha, pîrsa Kurdan li Rojhilata Navîn buye pîrsêka rojenîn (aktuel). Bingeha vê eve, ku dubendî (antagonîzm) di navbera bilindbûna hişyarî û zanabûna neteweyî li cem Kurdan û nerazîbûna rejîmên ku Kurdistan di nava xwe de perçekirine, heye. Ji ber ku ev dewlet, naxwazin ku bizanibin, mafê gelê Kurd ê mafî û dadvanî heye.

Pîrsa Kurdî vê rojê, gihaye koçber û gihaneyeka nuh. Di salên 1920 û 1930’an de, şoreşên Kurdî bi serokatîya axan, şexan û kesên feodal bûn. Serekên eşîran pêşengiya şoreşê dikirin. Lê belê, weke ku em niha dibînin, Kurd ji xwe re partiyên rê-

zanî (politîkî) damezirandine. Ev partî, xwedî bername (program) ne, xebat û daxwaz danîne pêşiya xwe. Gelê xwe bi her awayî diparêzin. Belê ji aliyê din jî, hîn gelek tiştên negatîf jî hene. Weke; dubendî û berberîya (xilafeta) di nava tevgera rizgarîxwaza Kurdistan, dubendiya di navbera partî û komikên (grubên) Kurdî de.

Giring e mirov, bala xwe ji tevgera rizgarîxwazî Kurdî qut neke, ji ber ku di nav de raman, dîtin, bîr û baweriyên sosyallîzmê hene û ev xurt in. Bi taybetî û em dibin şahid, ku bernamêyên hinde partîyan sosyalîst e, ku di nivê duwemîn yên salên 1970’an de û heya salên 1980’an de (pêşemîn piştî sala 1975’ê) hatine damezirandin.

— *Karên zanistî, ne tenê li Yekîtiya Sowyet, lê belê li welatên din jî li ser Kurdan derdikevin. Ma gelo pisborên (spesfalistên) rojava û yên me, weke hev li pîrsa Kurdî dinêrin?*

— Li rojava gelek karên nivîsandinê li ser Kurdan hatine weşandin. Tiştên bûne ne hindek in. Bi taybetî, di warê diroka de xebat pêşveketiye. Di nav pisboran de, hinek hene, ku bi dilekî pak xwe bi pîrsa vî gelî û diroka wî, mijûl dikin. Lê belê piraniya wan, di vê dema nuh de, bi nêrî-

neka xurtkirina hêzên emperyalîst li Rojhilata Navîn, xwe nêzîkî pîrsa Kurdî dikin. Vê pîrsê bi vê armancê bi destên xwe ve digirin, daku hêzên vî gelî ji bo xwe bikarbinin. Ji bo berjwendên welatên rojava, van hêzên Kurdî li dijî vê rejîmê an wê rejîmê bitevgirînin.

Çend gotinên min li ser pîrsa Kurdî hene, ji bo hevalên ku pîrsa Kurdî hîn dibin û xwe bi vê pîrsê mijûl dikin. Li welatê me, cih û navendên zanistiyê ji bo pîrsa Kurdî vebûne. Ji bo lêkolîna diroka, çand, ziman û etnografiya gelê Kurd.

Lê belê ez dixwazim bibêjim, ku em li Yekîtiya Sowyet, gelekî bala xwe nadin pîrsa Kurdî. Bi nêrîna min, em pir hindik li ser Kurdan dinivîsin. Gelek kême, monografi kême e, gotar kême in û wilo hemû nivîs hindik in. Em di belavok û rojnameyên xwe de li ser Kurdan nanivîsin, weşanên me li ser wan hema weke ku tunebin

Ez bawerim, di vê dema nuh de, ku “prestroika” (xweguhartin) û “glasnost” (xwevekirin) li vir birêveketine, wê basikên xwe bidin ser vê kêmkasiyê jî û ev kêmkasî, divê bê hildan. Giring e, ku ev şaşî bê rastîkirin.

— *Di nêrîna Te de, mirov dikare çawa hindekî wan dîtinên mîrî*

yên li ser pîrsa Kurdî, ji cihên wan bileqîne û bilivîne? Mirov dikare wan çawan pêşve bibe?

— Buyerên di paşerojê de di hêlin, ku mirov bizanibe, ew rejîmên dewletên ku Kurdistan di navbera xwe de perçekirine, pîrs-gireka Kurdî bi darê zorê û kotekeka hov û di reya cengê de, dixwazin serrastbikin û biverisînin. Belê, dixwazin çareyeka wusa, ya qirkirinê ji bo Kurdan bibînin. Lê ev çî caran ji bo wan naçe serî. Bê guman, pîlanên van dewletan wê bînin şikandin û ev rastî diyar e.

Gelek pêwîst e, ku serrastkirînek ji bo vê pîrs-girekê bêtin danin. Tenê li ser bingeheka demokratî, wê sernivîsek baş ji bo vê pîrsê bêtin peydakirin. Divê em baş bizanibin, gelê Kurd pir tehlî û pîkolî dîtiye. Mafên vî gelî tev hatine rakirin. Ev gel jî dixwaze, heya dawiyê mafên xwe biparêze; mafê çarenusê weke hemû gelên cihanê, mafê vî gelî ye jî. Heke ev gel bigihe mafên xwe, rewşa Rojhilata Navîn jî wê bêhtir stabîlîze (istîkrar) bibîne. Hêzên paşverû yên li vê êrdimê, wê tengezartir bikevin û wê nikanibin konflik-tan (şer û pozberîyan) ji bona armancên xwe pêkbinin.

Korrespondentê “Izvestiya” M. Kojênîkov

Yekîtiya Xwendevanên welatparêzên Kurdistan-YXWK û rêxistinên xwendevanan ên li Sowyetistanê, cerîmên Saddamê faşîst ên li ser gelê me yê têkoşer, pişange dikin:

Banga

piştgiriya xebata gelê Kurd a mafdar!

Em, rêxistinên xwendevanan ên li Sowyetistanê, bi dijarî karên hovîtiyê yên Saddam û cenga ku “nehatiye” îlankirin a li dijî gelê Kurd ê têkoşer pişange dikin. Ev bikaranîna hovîtiyê yên li dijî gelê Kurd, ji hêla tu kesê li ser ruyê vî erdî, nikarin bînin pejirandin.

Ji ber ku Saddamê xwînmij û faşîst, çekên jehrî li Kurdistana bikaraniye, ew çekên ku li teviya cihanê hatine qedexekirin, bi hezaran mîr, jin, kal û zaro hatin qirkirin û bi hezaran jî hatin birîndarkirin.

Lê belê kela dilê Saddamê hov neşikest. Herweha şerê xwe li dijî gelê Kurd ranewestand. Van çekan bi korî her bi kar tîne. Roja 25’ê Tebaxê sala 1988’ê gelek mirovên Kurd bi hovîti hatin kuştin. Bi hezaran mirov, necar man ku mişexte bibin û biçin herêmen din. Bi hezaran mirov, daku xwe ji gazên jehrê biparêzin cih û warên xwe berdan.

Û wilo em her rojê dibihîsin, guhdarî dikin, dixwînin û dinêrin, ku ev karên hov, ku yên hîlo di diroka de nînin, bikar tînin. Saddamê faşîst dixwaze, ku fermana gelê Kurd bîne û tevgera neteweyî ji holê rake.

Ji ber van sedeman, em bang li hemû gelên, ku evîndarê aşîtiyê ne, dikin ku piştgiriya têkoşîna gelê Kurd a mafdar bikin, ji bona ku mafên gelê Kurd ên neteweyî bînin parastin. Em ji van gelan dixwazin, ku vê rejîma hov a micrim pişange bikin, li pêşiya teviya cihanê.

Rêxistinên ku vê bangê imzekirine:

— Yekîtiya Giştîya Xwendevanên Filistin.
— Yekîtiya Giştîya Xwendevanên Yemena Demokrat.
— Yekîtiya Giştîya Xwendevanên Sudan.
— Yekîtiya Giştîya Xwendevanên Efganistan.
— Yekîtiya Giştîya Xwendevanên Peru.

Li Yekîtiya Sowyet bajarê Xarkovê civîneka xwendevanên Kurd çêbû

Bi pêşdestiya Yekîtiya Xwendevanên Welatparêzên Kurdistan-YXWK, li Yekîtiya Sowyet bajarê Xarkovê civînek hat çêkirin. Civîn, ji ber pêşveçûnên dawî, li ser rewşa Kurdistana bi taybetî li ser rewşa Kurdistana Bakura-Rojava û xebata kuli bin serokatîya Partiya Karêrên Kurdistanê destpêkiriye, çêbû. Nêzîkî 40 xwendevanên welatparêz û hinde xwendevanên biyanî, beşdarî civînê bibûn. Xwendevanên biyanî, ji welatên Ereban û endamên rêxirawiyên pêşverû bûn. Civîn bi silava rawestandîne ji bo bîranîna şehîdan, destpêkir. Dêre endamekî YXWK, axaftinekê li ser bendên jêr pêşkêş kir.

— Bi kurtî diroka Kurdistana û diroka mêtîngerên Tirk. Pîlanên şovenîst li dijî gelê Kurdistana.

— Pejirandina ramana neteweyî bi gelek rengan û bi taybetî, ramana serxwebûn û azadiyê.

— Dengê xebata rizgariya neteweyî li ser rewşa cihanê.

— Cihê şoreşa Kurdistana, di nav şoreşên gêtî de.

Erk û karguzariyên froyin, ên li pêşiya tevgera gelê me û rêxistinkariya gelê me di bin refên xebatê de.

Piştî axiftinê, pîrs hatin pêşkêş kirin. Piştî bernameya hozanvanî û dayîna bersivan, di dawiyê de daxuyaniyeka hevkarîyê hat îmkîkirin. Endamên rêxirawiyên Kurdî, Erebi û kesên welatperwer vê daxuyaniya hevkarîya gelê Kurd îmkîkirin. Bi navê hemû beşdaran, name-brûskek ji bo pêşmergeyan hat şiyandin.

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a ku buye warê bajarvaniyê

M Ê R D Î N

- III -

Tevlî berhemên çinandinê û pez û sewalan, ku li Êrdima Mêrdînê tîrî hîlanîn, mêtîngerîya Komara Tîrk, ji bo mêtîna hebûnê ser- û bînerdî û ji bo berjewendî ji hîma kar a erzan bigire, li hinde deverên Êrdimê hinde sazî damezirandiye. Li Mistbînê karxaneyên tîtinê û pembu; li navenda bajarê Mêrdînê karxaneyên çimento, kils, êm û plastîkê; li navçeya Çiyayê Mazî saziya fosfatê ya "Etîbank" û karxaneyên şîr, tîtin û dextlê hatine avakirin. Ev hemû saziyên aborî, ji bo talankirina hebûnê bin- û sererdî, ji hêla dewleta Tîrk a mêtînger, dihen xebitandin.

Êrdima Mêrdînê, ji aliyê kehnîyên madenê pir dewlemend e. Lê niha tenê kehnîyên fosfatê yê li Çiyayê Mazî û kehnîyên petrolê yê li Mistbînê ji hêla Komara Tîrk tîrî derxistin. Mêtînger, lêgerînên xwe li Êrdimê bi gelek rengan berdewam dikin.

Li ser bazarganiya derveyî û hundurî ya Êrdimê, serdestiya Komara Tîrk xwe rind avakiriye. Bazarganiya dibe, bêhtir bi nola kirin û firotina berhemên pez û sewalan, dextl û zadê pêşve dikeve.

Girêdayî bi van pêşveçûnên di warê aborî de, di warê civakî de jî hinde guhartin û cudabûna birên mirovan derdikeve holê. Pêwîst, piştî ku mekîna katin axê û li deştên berfireh çinandinêka avî pêşveçû, piraniya serekên eşîrên ên feodal daketin bajarên û li wir xwe gihandin komprodorên. Bi vî awahî wê kontrol û serdestiya xwe, ya ku di bin hoyên civaka girtî de xurtbûn, hêdî-hêdî hunda kirin. Ji hêla din, bireka ji gundiyan nîv-dewlemend xwe quliband gundiyan dewlemend û tevî bireka gundiyan nîv dewlemend ên hejmar bilind, gundiyan xîzan jî ji axê qutbûn û daketin navendên bajarên an jî çûn metropolên Tîrkîyê. Ev guhartin, bû sedem ku li bajarên hejmarê şênî zedetir bibe. Ji ber ku li bajarên, saziyên kargêrî yê mêtîngeran hene. Di dawiyê de, pêşveketîna civakî ya taybetî derkete holê.

Li bajar û navçeyan, bilî saziyên mêtîngeran û birên komprador, li ser bîngeha karguzariya ji bo mêtîngerîyê birekî destkar û hunermendan, li saziyên perwendeyî yê mêtîngeran jî, birekî xwendewanên ciwan bi şeweyeka tund derketin holê.

ŞENIYÊ MÊRDÎNÊ Û CIHÊN RÛNÎŞTINÊ

Berî salên 1960'an, şênîyê Êrdima Mêrdînê, ji ber aboriya girtî û feodal xwe li gundan tund dikir. Heya van salan, çî cudabûn di nav gund û bajarên de nebû, mîna hev bûn. Lê piştî salên 1960'an, piştî ku kapitalîzma Tîrkan xwe li herêmên Kurdistanê dorfireh kirî, cihên rûnîştinê yê hevin û tunde-bûna hejmara şênî jî rastî guhartin bûn.

Di salên xwedorfirehkirina kapitalîzmê li Kurdistanê de, bireka şênî jî gundan qutbû û li navçe û

bajaran bîcîh bû. Li ser vê bîngehî, bajarbûnêka qof û nexwerû pêşveket. Bi vî awahî jî, hejmara şênîyê bajar û navçeyan bi lez zêde bû.

Berî ji sedî-nod mirov li gundan dijiyan. Ji sedî-heftê li derdorên çîyan xwe bi karê pez û sewalan mijûl dikiran. Tenê ji sedî-deh li navçe û bajarên bûn. Lê niha hejmara mirovan li gundan daketiye ji sedî-heftê û nehan. Ji sedî-pêncî li deştan xebata çinandin û hilbirînê dikin, ji sedî-bîst jî xwe bi karê pez û sewalan mijûl dikin. Ji sedî-sih an çil jî, niha li bajarên dijin.

Tevî hejmara şênî: 730.000
Firehiya axê: 12.879 km²
Hejmara şênî li her m²: 56,7 kes
Hejmara navçeyan: 11
Hejmara qopaniyan: 24
Hejmara xwende-nîvîskaran: Ji sedî-sih û pênc.

Navenda MÊRDÎNÊ: Piraniya tunde-bûnê şênî li navendê ye. Hejmara şênî dora 80 hezar kes e. Mêrdîn di dîrokê de cihêkî pêwîst digire. Vê pêwîstbûna xwe, ji dema ku Sûmerî xwe li Mezopotamya bîcîhkirine heya niha diparêze. Li ser Keleha Mêrdînê baregeheka radar a Emerîka (USA) heye, ku ji bo bin kontrolê girtina Yekîtiya Sowyet û Xalîfa Basra avakirine. Di sala 1986'ê de pêşmergeyên PKK êrîşek anîn ser vê baregeha radarê. Xusarên mezin gihandibûn vê baregeha USA.

Di dîrokê de Mêrdîn, ketiye bin doliwgeriya Sûmeran, Medan, Farisan, Bîzansiyan û êlên Tîrkan. Dorfirehiya derdorê biqasî 1.061 km² ye. Navçeyên Mistbîn, Kosar, Stawr, Mehser, Dêrika Çiyayê Mazî û Şemrex, herweha başurê Kurdistanê tixûbên xwe bi bajarê Mêrdînê re hene. 12 qopanî û 57 gund girêdayîyê bajêr in.

CIZÎRA BOTAN: Navçeyeka kevnartirîn ji yê Kurdistanê ye. Li Cizîra Botan, çandê Kurdî gelek xurt û dewlemend e. Avahiya meclîsa mîrên Cizîra Botan a bi navê BIRCA BELEK li vir e. Avahî bi endiziyarî û xanemaniyeka hu-

nermendî hatiye avakirin. Ev avahî bala gelek kes û saziyan dikişîne ser xwe. Avahî bi kevirên reş û sipî, rêz bi rêz hatiye danîn û kevir bi xwe jî hatine xemilandin. Navê Birca Belek jî, ji van kevirên reş û sipî tê. Warê destana Memê Alan û Zîna Zêdan ji Cizîra Botan e. Tevlî van, hozanên Kurd ên mezin ên mîna Feqiyê Teyran û Ehmedê Xanî jî li vir jiyane. Di dema nuh de jî gelek hunermendên çanda Kurdî yê mîna M. Arîfê Cizrawî li vir derketine. Di dîroka de Cizîra Botan, berê bajarekî mezin bû.

Berî zayînê navê Cizîra Botan, "Bazîbad" bû. Kavilên Bazîbadê niha li rojhilatê Cizîra Botan dimînin û 2 km ji navendê dûr in. Di dîrokê de Cizîra Botan, rastî êrîş û dagîrkariya Asuriyan, Farisan û Îskendere Zulqurneyn buye.

45 hezar mirov li vir dijin. Firehiya axê 460 km² ye. Li bakur navçeya Şîrnex, li rojhilat Girêkamo, li başûr Kurdistanê Başûr û li rojava jî navçeya Hezexê hene. 2 qopanî û 27 gund girêdayîyê Cizîra Botan in. Ji ber ku erdê ji bo çinandinê kêmtir in, deberiya bîngehî xwedîkirina pez û sewalan e.

DÊRIKA ÇIYAYÊ MAZÎ: Ev navçe, xwedîyê dîrokeka 600 salî ye. Di dîrokê de rastî dagîrkariya Bîzansiyan, Ereban, Farisan û êlên Tîrkan buye.

Ji aliyên rojhilat, rojava û bakur ve bi çîyan hatiye zivirandin. Ev navçe, bi bayê xwe yê bi navê "bagêr" bi nav û deng e. Li rojava axên Şemrex û Ruhayê, li başura-rojhilat Kosar û li aliyê rojhilat jî bajarê Mêrdînê hene.

Nêzikî 44 hezar mirov li vir dijin. Firehiya axê 1.367 km² ye. Di dîrokê de, ji bo mîrên Kurdan ciwarekî pêwîst bû. Eşîrên derdorê, xwendiyên taybatîya berxwedanê ne. Gelek caran rapirîne. Qopaniyêk û 58 gund girêdayîyên Dêrikê ne.

GERCEWS: Navçe li ser çiyakî niv-bilind avabuye. Bi navê enîşka Midyad û Mêrdînê tê naskirin. Li bakur navçeyên Sêrtê Îlloh, Qubîn û Misric, li bakura-rojhilat

Dih, li başur Midyad û Mehserê, li rojava jî Stawr û navçeya Amedê, Bismil hene. Gercews xwedîyê dîrokeka gelek kevnar e. Berê gundekî Midyadê bû. Di sala 1926'ê de bû navçe. 45 hezar mirov li vir dijin û firehiya axê 1.378 km² ye. 87 gund û 2 qopaniyên Gercewsê hene.

Navê qopaniyêkê Hisn-Kêfa ye. Ev der bi berhemên dîrokî hatiye xemilandin. Dîroka Hisnkêf dirêjî 4 hezar salan dibe. Li qîrexa Ava Tîr avabuye. 4 hezar mirov li vir dijin. Gelek bajarvaniyên dîrokî, li vir şopên xwe li şûn hiştine.

Bajarvaniyên Hurî, Mîtanî, Asurî Medî, Farisî û Romayî doliwgeriya xwe li vir damezirandine. Cihê Hisnkêfê, cihêkî Mezopotamya yê pêwîsttirîn e, ji bo çuyin û hatine.

Nihe mêtîngerên Tîrk girêdayî bi projeya "GAP" (Projeya Anadolu ya Başura-Rojhilat), dixwazin barajeka bi nevê "İlisu" avabikin. Bi vî awahî jî Hisnkêf, tevî berhemên xwe yê dîrokî wê di bin avê de bimîne. Mêtînger dixwazin gelê Hisnkêf jî penahber û mişextê bikin. Lê divê mirov bi diravên xwe warê xwe berdin. Kesên ku diravên wan nîne, necar dimînin ku jiyan xwe di şikeftan de berdewam bikin. Hisnkêf, herweha bi şikeftên xwe yê ji bajarvaniyên dîrokî mane, bi nav û deng e. Guman eve, ku 10-12 salên din, Hisnkêfa, ku buye şahidê zabûna bajarvaniyê, bê tunekirin û di dîrokê de hunda bibe.

HEZEX: Di cihê pêwîst stratejîktirîn e Mezopotamya yê hatiye avakirin. Xwedîyê dîrokekî gelek kevnar e. Guman hene, ku 331'ê berî zayînê de, hatiye avakirin.

Dora 38 hezar mirov lê dijin. Firehiya axê 1.224 km² ye. 2 qopanî û 71 gundên Hezexê hene. Şênîyê navçe heya niha û berî deh salan jî Fillehên Kurd û Asurî bû. Lê niha tev penahbere welatên Ewropî bûne û gundiyan Hezexê li şûna wan daketine navçe û xwe ciwarkirine.

Li bakur Sêrt, li rojhilat Cizîra Botan, li rojava Midyad, li başura-

rojava Mistbîn û Kurdistanê Başura-rojava dimînin.

KOSAR: Ev navçe jî, berî zayînê avabuye. Hinde kolînên arkeolojîk vê yekê îspat dikin. Di encama kolandinan de li aliyê başura-rojava Gira Hazên, li aliyê bakura-rojava jî kavilên Kefertut û hinde mizgeftan hatine peyda kirin.

Kosar bi tixûbên Wêranşahr, Dêrika Çiyayê Mazî, bajarê Mêrdînê û Kurdistanê Başura Rojava, mîna sê-çivêkê hatiye zivirandin. Qopaniyêk û 100 gundên Kosarê hene. 75 hezar mirov li vir dijin û firehiya axê 1.403 km² ye.

ŞEMREX: Heya sala 1914'an gundek bû. Pêşî bû qopanî û roja 23'ê Heziranê sala 1937'ê bû navçe. Navekî vir, "Çiyayê Mazî" ye. Derdor bi daristanên darên beruyan hatiye xemilandin. Dêrik jî navê xwe ji vir digire, ji ber ku cîranên hev in. Navçeya Amedê ya bi navê Çinar, navçeya Stawr, bajarê Mêrdînê, Dêrika Çiyayê Mazî û bajarê Ruhayê tixûbên xwe bi Şemrexê re hene.

50 gundên Şemrexê hene. Hejmara şênî 27 hezar kes e. Firehiya axê 869 km² ye.

MISTBÎN: Dîroka Mistbînê dirêjî berî zayînê dibe. Weke ku em ji dîrokvanan tedigihin, di sala 2270'ê berî zayînê de, Mistbîn bi destê Qral Şulgî jî malbata "Ur" ên Sisiyan e Sûmerîyan hatiye firehkirin û ji wê demê ve navçeyeka pêwîst e. Di dîrokê de gelek caran rastî êrîşan buye, hatiye dagirtin. Ji bo parastina Mistbînê, Keleşên Suma, Beytûxan, Kelkoçek, Elî Garzan, Şîrvan, Eznewir û Xatêm hatine avakirin. Gişt li dora Mistbînê ne û mîna çemberekê hatine danîn.

Tixûbên Mistbînê bi Mêrdînê, Mehserê, Midyadê, Hezexê û Kurdistanê Başura-Rojava re hene. 65 hezar mirov lê dijin. Firehiya axê 1.177 km² ye û 2 qopanî, 68 gundên Mistbînê hene.

MEHSER: Nediya e, ku kengê hatiye damezirandin. Weke mirov ji kolînan tê derdixîne, mirov rastî çanda Sûmer û Asuriyan dibe.

Mêrdîn, Stawr, Midyad, Mistbîn cîranên Mehserê ne. 20 hezar mirov li vir dijin. Ax 443 km² ye. 41 gundên Mehserê hene. Navçeya piçûktirîn e, ji navçeyên Mêrdînê.

STAWR: Ev navçe buye qada hamû bajarvaniyên, ku bûne doliwgerên Mezopotamya. Rastî êrîşên êlên Tîrkan buye. Bi navçeya Amedê yê bu navên Çinar û Bismil û navçeyên Gercews, Mehser, Şemrex û bajarê Mêrdînê hatiye zivirandin. Hejmara şênî 38 hezar kes e. Ax 1.049 km² fireh e. Qopaniyêk û 40 gundên Stawrê hene.

Li dora Stawrê gelek kehnîyên avê, darê spîndaran, cihên dîlan û seyrane hene. Gelek fêkî tê hîlanîn û mêtîngerên Tîrk jî, li vir barajek çêkirine.

GIRÊKAMO (SILOPÎ): Li derdoreka deştî avabuye. Li vir gelek genim tê hîlanîn. Çinandîniya her babê dextl û zadê li vir dibe. Şênîyê Girêkamo bi hejmarî hindike. Berê girêdayîyê Cizîra Botan bû. Navçe, li cihêkî stratejîk hatiye avakirin. Bi Kurdistanê Başûr re cîran e. Li miqabilê navçeya Zaxo ye. Li ser Ava Xaburê, derikî tixûban hatiye avakirin. Piştî vekirina vî derî, pêwîstiya navçe mezintir buye. Ava Hêzilê jî li ser axa Girêkamo ye.

Li rojhilat Kurdistanê Başûr, li bakur navçeya Şîrnex û Çiyayê Cudî, li rojava Cizîra Botan û li başur dîsa Ava Tîr hene. 31 hezar mirov li Girêkamo dijin. Ax 807 km² ye. 34 gundên Girêkamo hene.

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

JI BO HER BIDARVEKIRINEKÊ TOLEHILDAN!

Dawa PKK a Îzmîrê bi daxwaza biryara pênc bidarvekirinan destpêkir

Roja 27'ê Kanûne, daweyeka nuh di Dadgeha Parastina Dewletê (DGM) de li dijî 9 welatperwer û şoreşgeran destpêkir.

Di îddianameyê de wusa tê gotin, "Daxwaza ji nuh ve rêxistinîkirina PKK li herêma Ege û birêvebirina livbaziyên çekdarî hatiye kirin." Di vê daweyê de, daxwaza darvekirina Îbrahîm Ozmen, Şehmus Poyraz, Zahîr Dînler, Mehmet Ali Orak û Mahsum Ozer hat diyarkirin.

Di daweya PKK a Amedê de biryara 23 bidarvekirinan hat xwestin

Di navenda bajarê Amedê de, hinde welatperwer û şoreşger berî niha û bi çendekê hatibûn girtin. Ji ber vê yekê, di Dadgeha Parastina Dewletê de daweyek nuh destpêkiribû. Welatperwer û şoreşger di sala berê de, di mehên biharê de hatibûn girtin. Di daweya destpêkirî de, li dermafê 23 kesan daxwaza darvekirinê hatin diyar kirin.

Di daweya PKK a Samsurê de pênc kes hatin berdan

Roja 27'ê Kanûnê daweya PKK a koma Samsurê, di Dadgeha Parastina Dewletê ya Meletî de destpêkir. 9 welatperwer û şoreşgerên tîrşyarkirin.

Di tîrşyariya yekemîn de, biryar hat dayin, ku Mehmet Yaşar Aslan, Mehmet Nedîm Şahîn, Sabrî Korkmaz, Mehmet Kazim Gültekin û Mehmet Ozkara bîr berdan.

Piştî ku tîrşyariya Îbrahîm Ozmen, Şehmus Poyraz û Saruhan Avşar dawî bû pêve, dadgeh biryar da, ku vê daweyê bi daweya PKK-Koma Îzmîrê girebide, ku berî hingê li Îzmîrê destpêkiribû.

Bi vî awahî herdu daweyên yek û hejmara girtiyan giha 25 kesan. Li dermafê 5 kesan bidarvekirin û li dermafê 20 kesan jî 15 sal cazaya hepsê ya giran hat xwestin. Kesekî bi navê Abdulazîz Yilmaz jî, di vê daweyê de hat berdan.

rin.

Biryara li dijî şoreşger Yilmaz Çelik û 22 hevalên wî hîn eşkere nebuye. Di rojên pêşîn de dadgeh, wê biryarên xwe eşkere bike. Ji bo Yilmaz Çelik, tê gotin, ku di rojnemeyên Berxwedan û Serkeftinê de xebitiye û rîstek di derxistina van rojnameyan de leystiye.

Di girtîgeha Bayrampaşa (Saxmalcilar) de êriş çûn ser girtiyan

Roja 28'ê Kanûne 1988'ê, di encama barîna baranê de û sistbûna axê, di girtîgeha Bayrampaşa de tunelek hat peyda kirin, ji ber ku ax hilweşî. Dirêjahiya tunele 18 metre bû. Piştî ku tunel hate peyda kirin, hêzên dewleta Tirk ên faşîst hatin cihe buyerê û bi hovî êrişî girtiyan kirin. Serbaz û polîsan, bi korî êrişî girtiyan kirin û hemu koxuşên girtiyan tijî kirin. Di domana êrişan de 20 girtî birîndar ketin. Bi hiceta sehkirinê, hemû koxuş hatin valakirin.

Piştî ku nûçeyên li ser buyerê belavbûn pêve, meriv û malbatên girtiyan hatin pêşiya girtîgehê. Li vir hinde xwepêşdan birêvebirin û êrişên serbaz û polîsan reşkirin. Di wê navberê de di nava hêzên dewletê û malbatên girtiyan de, hinde şer û pozberî, pevçûn çebûn.

Nexweşiyên di girtîgeha de, di rojên paşê de jî berdeham kirin. Di dema hevdîtina vekirî ya serê salê de jî, hinde rudan birêveketin. Girtî, xwestin ku tev bi hev re hevdîtinên vekirî çêbikin. Gava ku berpirsiyarên girtîgehê li dijî vê daxwazê derketin, girtî jî derketin hevdîtinê.

Berpirsiyarên girtîgehê agah gihandin malbatan, ku wê hevdîtina çênabe. Li ser vê yekê, hinek ji merivên girtiyan zora xwe dan deriyê girtîgehê û xwestin bi kotekekê bikevin hundurî. Dîsa di navbera serbaz û malbatan de pevçûn çebû. Serbazek û 4 merivên girtiyan birîndar bûn. Herweha jinek û 2 kes din jî hatin girtin.

Komela Mafên Mirovan, roja 4'ê Çilê daxuyaniyek çêkir û got ku pîkolî û lêdanên derî serdemî di hên bikaranîn. Di daxuyaniyê de wusa hatibû gotin, "Bi hiceta peydekirina tunelekê, roja 25'ê Kanûnê êrişên bi bombayên gazê çûne ser girtiyan. Gelek ji girtiyan birîndar ketine. Liveka wusa di dema ku pilolîyên tundetir de jî, nehatiye dîtin."

Roja 4'ê Çilê, girtiyeke bi nevê Îrfan Yildiz, hate berdan. Ji bo rojmaneyan, li ser buyerê daxuyaniyek çêkir. Wusa got, "Li dijî tehlûkeyên operasyonên nuh, me agahî gihand berpirsiyarên girtîgehê, ku emê hinde tedbirên parastinê ji xwe re amade bikin. Dure, bilî girtiyan 2 blokan, hemû girtî derketin gorîdorên koxuşan û li dijî operasyonan barîkat danîn, ji ber ku guman hebû, hinde girtî bi xînişî benê kuştin. Bi vî awahî hinde tedbir birêveketin."

Her di wê rojê de, meriv û malbatên girtiyan xwe li pêşiya girtîgehê civandin û dîrektorê û berpirsiyarên girtîgehê protesto kirin. Malbat, ji ber ku tu salox bi wan nedihat dayin, bi nola "mêrkuj dîrektor" durîşme bangîn. Malbat ji berpirsiyaran xwestin, ku divê rewş bi lez xwe bigihîne normalê û dawî bi pîkolî û lêdanan bê anîn.

Di rojên dûre de, piştî ku operasyon û bikaranîn hatin rewestandin, rewş xwe quliband normalê. Tê gotin, ku rewşa 6 birîndaran ne baş e, lê birînen wan ne giran e.

Jehrkirina gelê me bi perwendekirina mêtîngeriyê tê rawestandin

● Li bajarê Mêrdînê, navçeya Midyadê û qopaniya Kerboranê 48 dibistanên gundan hatin girtin. Mêtînger nema dikarin mamhostayan peyda bikin, daku bişînin saziyên helandinê (asîmîlasyonê).

● Leyistoka mêtîngerên Tirk ên faşîst a ji bo Tirkkirina Kurdan, tê rûxandin.

Mêtîngerên Tirk, ji bona ku mirovên me ji kesbûna neteweyî dûrbixin û wan bikin Tirk, li Kurdistanê saziyên bêşexsiyetkirinê, ango "parwendekirinê" vedikin, daku bêhtir jehra xwe berdîna laşê mirovên me de. Lê niha ev karê mêtîngeran jî tê rawestandî. Di bîr navê nmamhostayan, mêtîngerên Tirk, endamên xwe yê dij şoreşê, sîxur û ajanên xwe dişiyandin Kurdistanê. Lê niha ev jî nema dikarin derfeta jiyanê li Kurdistanê peyda bikin û tev direvin.

Li gelek êrdiman, li dijî saziyên perwendekirina mêtîngeriyê, sîxur û gerilayên dij-şoreşê livbazî bikar hatin. Polîtîkaya asîmîlasyonê jî, heya merheleka bilind hate hilweşandin. Li herêmên Botan, Dêrsim û Çewlikê pêşmergeyên ARGK gelek êriş birin ser dibistanên li gundan. Ev dibistanên ku zarokên gelê me ji mejî jehr dikiran, hatin girtin.

Girtina van saziyên mêtîngeran, tê wê manayê ku polîtîkaya asîmîlasyonê ya rejîma mêtîngerên Tirk jî tê rawestandî. Niha li gelek êrdimên welatê me ev konevanî lêdanên mezin girtiye. Bi vî awahî jî, otorîteya mêtîngeran bi awakî din li Kurdistanê tê hejandin û lerizandin. Niha mêtîngerê din nikarin endamên xwe yê dij-şoreşê jî bişînin van gundan, ji ber ku nema tu kes dixwaze li Kurdistanê mamhostayiyê bike. Ev jî hînkarek din e, ji bo tengzariya mêtîngeran.

Dibistanên ku li bajarê Mêrdînê, navçeya Midyadê û qopaniya Kerboranê hatine girtin, bi navên xwe yê Tirkî ev in:

Li Midyadê: Doxanyazi, Îkîzdere, Adali, Hanlar, Çoreklî, Çayirli, Üstünbax, Taşlıburun, Aksu, Çaldere, Elbexendî, Güngör, Exlence, Yenice, Gülgoze.

Li Kerboranê: Sümer, Korucu, Kuşluca, Yilmaz, Akyol, Suçati, Uluçinar, Zevik, Yoncali, Akçakoy, Ulaş, Kilavuz, Dixerli, Tan-yeli, Zaxurana Mezin, Xirabê Reş, Başyurt, Kismetli, Efeler, Yeşiloz, Gürşik, Ayranci, Çatalan, Alagoz, Tavşanlı, Ormanci, Bax-ozu, Ilisu, Temelli, Kartalkaya, Karabayir, Gundik û Hacı Hemza.

QAMPANYA HEVKARIYA GIRTIYÊN KONEVANÎ YÊN LI ALMANYA ROJAVA DIDOME

ALÎ HAYDAR KAYTAN ROJIYA MIRINÊ BERDEWAM DIKE

Weke nûçeyên gihan rojnameya me, diyar dibe, ku qampanya hev-kariya girtiyan Kurd ên konevanî û şoreşger hîn berdeham dike. Herweha Alî Haydar KAYTAN jî rojiya xwe ya heya mirinê didomîne. Me di heymara Berxwedanê ya borî de, di vê barê de nûçe belavkiribû û me daxuyaniya wî weşandibû.

Agahî gihan me, ku rewşa Alî Haydar KAYTAN ne baş buye û wî rakirine nexweşxanê. Di nexweşxanê de, bi kotekekê, bilî daxwaza wî, dixtoran li wî nêrîne. Piştî vê lînerîna kotekî ya sê rojan, dîsa wî veqelandine girtîgeha Stammheim a ku ji dema Hitler maye û li wir hucreyên bin erdî hene. Bilî hemû xebatên çeper avakirinê, Alî Haydar KAYTAN ji bo protestokirina bikaranînen derî-demokratî yê emperyalîzma Almanya Rojava dest bi berxwedana xwe kiribû û berxwedana xwe hîn berdeham dike. Heya ku daxwazên wî bi cih neyîn, biryara wî heye, ku berxwedana xwe bidomîne. Konevaniyê Kurd ê welatparêz Alî Haydar KAYTAN û girtiyan din, bi biryarî xwe ditevgirînin. Li hemberê vê lîva wan, emperyalîzma Almanya Rojava, wê necar bimîne ku, gavên paş ve biavêje.

Weke nûçeyên gihan me, livbaziyên ku ji bo hevkarîya girtiyan welatparêz birêveketine, ev ên jêr in:

Saarbrücken-Almanya Rojava: Roja 22'ê Kanûnê 1988'ê, 60 dilxwazên ERNK, avahiya bele-diya bajarê Saarbrücken vegirtin. Belavokek li ser protestokirina pîkolîyên li ser polîtîkvanên Kurd, dan serekê belediyê. Daxwazên welatperweran hatin pejirandin, û nivîs bi teleksê ji bo Wezîriya Dadgeriyê hat şiyandin. Piştî ku nivîs giha Bonnê, paytextê Almanya Rojava, dawî bi livbaziyê hat. Radyo û televizyon jî hatin cihê rûdanê. Welatperwer, digel wan hevpeyvîn çêkirin.

Parîs-Frense: Die hefteya peşemîn a sala nuh de, dilxwazên ERNK li Parîsê xwestin, ji bo protestokirina lîva emperyalîzma Almanya Rojava ya li dijî Kurdên konevanî yê girtî, avahiya televizyona ZDF vebigirin. Gava ku berpirsiyarên ZDF, armanca welatperweran fahmkirin, deriyên xwe venekirin. Lewma welatperwer jî, li pêşiya avahiye wan protesto kirin. Dirûşmên li dijî Almanya Rojava hatin bangkirin. Daxuyaniya Alî Haydar KAYTAN, a ji bo rojiya mirinê, bi zimanê Frensî belavkirin.

Komployek nuh li dijî Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan

Di demekê de ku yek ji komployên mezintir a li dijî Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan, ku bi destê mêtîngerên Tirk û emperyalîzmê birêveketibû û bi navê

"Komploya Palmê" dihat naskirin, hat rûxandin pêve, û sêpatiya ji bo pêşengiya têkoşîna me mezin bû pêve, şaxên weşanan bi Dûmahûk di rûpela 17'an de

Pirsa Helepçe dîsa di rojenîna konevaniyan de

Parîs-Frense: Di rojên 7 heya 11'ê Çilê, "Konferansa li dijî çekên kîmyevî" li Parîsê çebû. Tevlî Yekîtiya Sowyet, USA, Îngîltêre, Frense, Tirkiye, Irak û Îranê, nêzîkî 150 welat beşdarî civînê bûn.

Li ser daxwaza dewletên mêtînger ên ku welatê me kirine bin doliwgeriya xwe, çî kes an komîsyonek ji bo vê civînê jî Kurdan, nehat vexwendîkirin. Ev lîva konferansê, ji hêla kes û saziyên pêşveçuyî hate protesto kirin.

Roja 7'ê Çilê, endamên Komela Mafên Mirovan a Navnetewan, Komela Karkerên Welatparêzên Kurdistan, rêxistinên rêzanî yê başûrê Kurdistanê û şoreşger û demokratên ji Tirkiyê, xwepêşdana nek dirustkirin û protestoya xwe bilindkirin, ji ber ku Kurd di konferansê de nedihat nûnerî kirin. Nêzîkî 700 kesan, ji gelên Kurd, Tirk, Erebi, Fars û Frense beşdarî civînê bûn. Nêzîkî 300 kesan, dilxwazên ERNK bûn. Di rêveçûnê de ev dirûşme hatin bangkirin: "Saddamê mîrkuj, Evrenê faşîst!", "Mirovkuj di konferansê de ne, qurban li derve ne!", "Helepçe tu Kurdî, wê Kurd bimînî!", "Bijî Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan!" û "Bijî hevkarîya navnetewan!"

"ÇIMA EV BÊ DENGÎ?"

Komîteya Kurdistanê ya li Parîsê, li bajarê Parîsê û hinde bajarên din belavok li ser qirkirina Kurdan belavkir, ku bi sernivîsa "Çima ev bê dengî?" hatibû ama-

dekirin û hinde wenê jî tede hebûn. Xebatên agahdarkirina desgeha cihanê yê Komîteya Kurdistanê, bala gelek mirovan kişand ser xwe. Herweha Komîteya Kurdistanê kovarak bi navê "Kurdistan û çekên kîmyevî" jî amade kir û bi firehî belavkir. Digel radyo û televizyona Norveçê û hinde saziyên weşanan ên Frense û welatên din, hevpeyvîn hatin çêkirin. Di hevpeyvînan de, hate daxuyaniyên kirin ku Saddamê faşîst bi çekên kîmyevî gelê me qirdike û Komara Tirk jî di 1'ê Nisanê de li Bagokê û di meha Tebaxê de jî li Dora Hênê çekên kîmyevî li dijî pêşmergeyên ARGK bikaraniye. Wêneyên pêşmergeyan ên ku hatibûn kuştin, ji bo rojnameyan hatin belavkirin.

Roja 7'ê Çilê jî Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan şaxê Frense, belavokeka bi Frensî anî der. Qirkirina Saddamê faşîst a li Helepçe û encam hatin pişange kirin. Her di wê belavokê de bang li mirovayetiya pêşveçuyî hat kirin, ku tîrşyariya rejîma Iraqê ya faşîst bikin.

Roja 10'ê Çilê, Federasyona Mafên Mirovan a Navnetewan civînek ji bo rojnameyan çêkir. Di civînê de qirkirina Helepçe dîsa hat protesto kirin. Herweha bikaranînen Tirkiyê û Îranê hatin eşkere kirin, ku li ser Kurdên penaber û di meqaran de, tîrşyariyên birêvebirin. Rewş û hoyên ne baş ên di kampan de hatin şanî kirin. Gelek rojnameyên Frensî, USA û welatên din û radyona BBC a Îngîltêre beşdarî civînê bibûn.